

ПЕРЕМІСЬКІ

ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТІ

ЙОСАФАТ КОЦИЛОВСЬКИЙ

БОЖОЮ МИЛІСТЮ І БЛАГОСЛОВЕННЯМ СВ. АПОСТОЛЬСЬКОГО ПРЕСТОЛА

ЕПІСКОП

ПЕРЕМІСЬКИЙ, САМБІРСЬКИЙ І СЯНІЦЬКИЙ
ВСЕЧЕСНОМУ ДУХОВЕНСТВУ Й ВІРНИМ ЕПАРХІЇ
МИР В ГОСПОДІ І АРХІЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ!

Вірний християнин католик згадуючи про свою Церкву, називає її звичайно „матір’ю“. Сим способом він визнає, що Церква опікується вірними як добра мати своєю дитиною, що вона веде своїх діточок дорогою визначеною їй через Ісуса Христа, щоби довести всіх до вічного щастя в небі.

Є однак час в році, в котрім ся наша добра Мати в особливійший спосіб заохочує своїх дітей до розважань над сим їх найвисшим призначенням. Таким часом є час Великого Посту. В сім часі св. Мати Церква взиває нас, щоби ми покинули забави, танці, щоби усунулися від розривок і утіх, а місто сего щоби ми увійшли в себе, посвятили більше часу на молитву і покуту, щоби всьо що ми дотепер зробили злого, направити через очищення душі від гріхів у св. Сповіді, та щоби через тіснішу злуку з Богом в св. Причастю зачали вже раз рішучо жити праведно так, щоби ми кожної хвилинки готові були стати без страху перед Божий Суд.

Щоби бути завсігди готовим здати рахунок зі свого життя перед Божим Судом, треба жити Христовим життям.

А що се значить жити Христовим життям?

Жити Христовим життям значить жити по приписам Христової науки і по Христовому примірі!

Христос Господь на се зійшов до нас з неба, щоби своєю наукою навчити нас як маємо жити, а приміром своїм показати нам, як се життя має виглядати. Ми сеї Христової науки і Його приміру доконче потребували, бо без них ми ще й дотепер булиби лишилися в гріхах і поганстві. Тепер однак ми вже щасливі, бо маючи сю науку і примір Христа, ми маємо ключ до неба, бо знаємо вже дорогу, якою треба іти, щоби дійти до вічного щастя. Хтоби отже, дорогі Браття, сю Христову науку легковажив і хтоби сего приміру життя даного нам Сином Божим не приймав, сей відкидавби від себе Божий провід, сей відтручувавби від себе Божу руку, яка веде його до спасення. Для такого чоловіка не булоби ратунку, бо поза Христом і Його наукою нема для чоловіка другого Спасителя: *ність бо іного імене под небесем, данного в чоловіцїх, о немже подобает спастися нам* ¹⁾, — нема під небом нікого крім Христа, через котрого ми моглиби спастися. Держіться отже, дорогі Браття, сильно сеї Божої руки! Позвольте, щоби вона провадила вас через життя і будьте певні, що вона доведе вас до вічного щастя.

Ся Божа рука се Божа наука, се правди нашої св. віри, що освічують нам дорогу нашого життя. Без тої Божої науки, котру вірою держимо, чоловік є несталий, подібний радше до тростини, котру вітер нагинає²⁾ в сю сторону, в котру хоче. Лишень Христова наука дає нам силу бути витревалими в добрім, бути характерними християнами і не даватися несовісним людям зводити на манівці. Стережіться таких людей. Знаєте добре, що сьогодні волочаться всюди по світі люди, які торгують вірою і релігією. Всі вони вмовляють у легковірних, що наука яку голосять, то наука Христова, щоби в сей спосіб заманити їх в свої сіті. Стережіться їх і не приймайте від них ні жадної науки, ні жадних книжочок, бо ті люди не мають Божого післанництва до голошення науки Христової.

¹⁾ Діян. Ап. 4. 12. — ²⁾ Мт. 11. 7.

Христову науку має право голосити лишень Христова Церква, котру Христос сам оснував і котрої Головою Він сам назначив св. Апостола Петра і Його Наслідників. Стережіться їх, щоби через підшепти ворогів ви не захиталися у вірі, яка є найбільшим скарбом християнської душі.

Жийте Христовим життям і тому жийте вірою, бо вона дає нам право називати себе учениками Христовими. Будьте вірними учениками Ісуса Христа і не стидайтесь за Його Божу науку часом дещо й потерпіти, а Він Суддя живих і мертвих, зробить вас за се колись учасниками тої слави в небі, в якій Він сам царствує, бо він сказав: *іже ісповість мя пред чоловіки, ісповім его і аз пред Отцем моїм іже на небесіх¹⁾*.

Жийте Христовим життям і тому будьте добрими християнами католиками. Уважайте собі за найвисше щастє і за найбільшу честь належати до католицької, се є вселенської, соборної Церкви, котра одинока є тим кораблем, що нас безпечно везе через розбурхане море нашого життя до щасливої пристані вічного щастя.

Любіть сю св. Матір Церкву, до котрої належимо а котрої Головою є Папа Римський, бо се одинока правдива Христова Обручниця. Вона одинока мимо тільки противностей і переслідувань, від часів Христових до нинішнього дня так уважно зберігає ненарушену скарбницю всіх правд віри, що їх Христос передав їй до переховання і голошення народам. Се є та одинока правдива Христова Церква, до котрої належали Христові Апостоли, котрою правив св. Климентій Папа, до котрої належав св. Ігнатій Антіохійський, св. Василій Великий, Григорій Богослов, Іоан Золотоустий і другі святі Вітці в часах, коли ще ні схизми не було, ні тих сект, що сьогодні роздирають її світлу ризу і засівають в серця людські зерно неправди і ненависти.

Жийте Христовим життям, і тому любіть сю Церкву цілою душею, всіми мислями своїми, всіми силами своїми, бо се є ся Богом нам дана Мати, про котру говорить св. Павло що: *Христос возлюбив церков і себе передаде за ню, да освятит ю... да будет свята і непорочна²⁾*. се є та да освятит ю... да будет свята і непорочна²⁾; се є та Церква, котру Христос полюбив і помер за неї на хресті,

¹⁾ Мт. 10, 33. — ²⁾ Єф. 5. 52...

щоби її освятити... щоби вона була свята непорочна. Се є та Церква, юже Христос *стяга своєю кровію*¹, — котру Христос купив на хресті ціною своєї Крови!

Любіть сю Церкву, дорогі Браття, а зокрема любіть сю Божу установу в Христовій Церкві, якою є уряд її Верховного Пастиря, Папи Римського. Держіться сильно сей Божої установи, бо без неї нема Христової Церкви тут на землі. Колись, коли сей видимий світ перестане істнувати, коли вже на світі не буде людей, бо всі перейдуть до вічності, тоді Христос Господь не буде уживати Папи Римського до того, щоби рядити людьми; але доки є люди на світі, доти Ісус Христос рядить і рядити буде ними через видимого чоловіка, через Папу Римського, котрому дає свою Божу власть учити всіх людей на світі і вести їх до вічного щастя.

Жийте Христовим життям і тому не приставайте з людьми, що не визнають католицької віри. Св. Апостол Павло перестерігає свого ученика Тита: *Єретика чоловіка... отрицайся*²), — чоловіка єретика уникай; а св. Йоан Богослов ще виразніше звертає на се увагу, коли в своїм другім листі каже: *аще хто приходить к вам і сего ученія (Христового) не приносить, не приємлите его в дом і радоватися ему не глаголите. Глаголай бо ему радоватися, сообщается ділом его злим*³), — хто приходить до вас і тої науки (Христової) не приносить, того не приймайте до дому і не поздоровляйте. Бо хто поздоровляє его, стаєся учасником його злих учинків. Любов ближнього наказує нам любити навіть і найбільших ворогів Церкви і наказує нам молитися за них, але рівночасно наказує нам уникати близьких приятелів з ними зносин. Поступаючи інакше виставляємо себе на небезпеку, що Господь Бог відмовить нам тоді своєї опіки, і що підемо й ми за їх безбожною наукою. *Любая бідство впадет в не*⁴), хто любить покусу, — каже Дух св., — впаде в покусі; ось який грізний Божий засуд. Бо безвірство і безбожність, то так як зараза. Діткнися зараженого чоловіка, возьми до їди лишень його ложку, а вже й сам заразишся. Таксамо і з безбожними людьми; поговори лишень з ними, а вже й сам поволи безбожним станеш.

¹) Діян. Ап. 20. 28. — ²) Тит. 3. 10. — ³) II. Й. 10—11. — ⁴) Прем. Іс. С. Сір. 3. 25.

А не говоріть так, як не один нерозумний каже : »Та я хочу з ним поговорити щоби його навернути ; я се роблю в добрім наміренню, для добра його душі«. Так говорити то дуже немудро, а ще немудрійше так зробити як говориш. Бо те що говориш, то твоє, а те що »впадеш«, то слово Боже. Памятай що впадеш, бо се Дух Святий сказав ; а при словах св. Духа твоє слово пусте. От ліпше зробиш, коли хочеш навернути заблудшого, як за нього щиро помолишся, як за нього підіймешся якого терпіння і пожертвуєш се терпіння за його навернення! Памятай, що тоді сто разів ліпше зробиш.

Ох ! те терпіння ! Якато велика вартість нашого терпіння перед Богом ! Як хочете, дорогі Браття, жити Христовим життям, мусите наслідувати Ісуса Христа в терпінню. Бо життя Ісуса Христа було постійним хрестом і мучеництвом !

Не бійтеся терпіння. В терпінню найлегше наслідувати Ісуса Христа ! Хто любить правдиво Ісуса Христа, той носить завжди в серцю бажання для Ісуса Христа щось потерпіти. Якенебудь трафиться йому терпіння, він має завжди на устах слова : »Ісусе ! прийми се терпіння на Твою більшу славу !« або слова : »се для Тебе, Ісусе !« Св. Павло Апостол, що дав нам взір, як маємо наслідувати Ісуса Христа, повторяв часто ці слова : *„Мні же да не будет хвалитися токмо о кресті Господа Нашего Ісуса Христа!¹⁾* Я не хочу хвалитися, як лишень хрестом Господа Н. І. Христа ! Дорогі Браття ! Чи чуєте ті слова ? А чи розумієте їх ? Св. Павло каже, що він не хоче іншої слави, лиш славу яку чоловікови дає хрест ! Ні гроша не хоче, ні маєтків, ні почесей ні в людей ні в Бога, ні знання, ні мудрости, ні нічого не хоче, бо все те уважає — як він се сказав в листі до Філіпійців — *за умети бити²⁾*, все те уважає за смітє, в порівнанню до хреста, на котрім він жив розпятий для світа і котрим світ був розпятий для нього³⁾.

Якби Господь Бог дав всім разом моїм Епархіянам тисячну частину тої любови Христа Спасителя, що її мав св. Павло, я мігби бути спокійним за спасення моєї душі ; — така вона велика була ся любов його, така горяча, та-

¹⁾ Гал. 6. 14. — ²⁾ 3. 8. — ³⁾ Гал. 6. 14.

ка палка, така безкорисна, така Богу мила. Вчіться, дорогі Браття, сеї любови від св. Апостола Павла. Христос подасть вам до сего свою Божу ласку, св. Павло допоможе вам в тому своїм могучим заступництвом, всі Святі в небі заопікуються вами, — лишень ви, самі з себе, рішіться бути любителями хреста Христового.

Нехай сей Великий Піст буде для всіх вас школою любови хреста Господнього. Це мала на ціли св. наша Мати Церква, коли установляла Великий Піст. Ідм всі за її бажанням. Нехай неділя Хрестопоклонна, Поклони та Страстний Великий Тиждень будуть для вас особливійшими празниками в сім Великім Пості. Постановім собі при кінці цього ювілейного року Відкуплення людського роду не нарікати на будуче на терпіння, не втікати від нього, радо приймати хрест з рук Божих і любити його, а при кождім поклоні в церкві при співі: „Претерпівий за нас страсти, Ісусе Христе, Сине Божий, помилуй нас“, поновляймо сю нашу постанову. Приступаймо з сею постановою до св. Великодної Сповіді та Великоднього св. Причастя, а Ісус Христос, який лишень сего бажає, щоби ви через любов до Його хреста дали доказ, що Його любите, стане напевно для кожного з вас запорукою щастя тут на світі і на цілу вічність.

Благодать Господа Нашого Ісуса Христа, любов Бога Отця і всі дари св. Духа, нехай спливають на всіх вас! Амінь.

Дано в Перемишлі в неділю о Митарі і фарисеї 1934 р.

† ЙОСАФАТ, Епп.

Поручається Всеч. ОО. Душпастирям відчитати вірним повисший пастирський лист замість проповіді підчас Служби Божої в неділю Сиропустну там, де Всеч. Отці Душпастирі відправляти будуть, а в других церквах в слідуочі найблизші неділі.

† ЙОСАФАТ, Епп.

Ч. 102. — В справі 12-ої річниці вибору Папи Пія XI.

В лютні ц. р. припадає 12-літня річниця вибору і коронації Папи Пія XI.

З особлившою радістю повинні ми обходити сю річницю, щоби подякувати Господу Богу за се, що в нинішніх тяжких часах, коли то з усіх боків ударяють на св. Церкву страшні філі большевизму, різних сект і невірства та безбожності, дав їй такого світлого Керманича, що його цілий світ подивляє як чоловіка глибоко ученого і мужного та рішучого оборонця засад св. віри і моральності та прилюдного ладу.

У виду сего поручаємо Всч. ОО. Душпастирам і Катехитам, щоби в понеділок дня 12. лютого с. р. як в день коронації Святішого Вітця зглядно в один з найблизших двох святочних днів, відправили благодарну Службу Божу і в часі сеї Служби Божої виголосили проповідь про значіння Папства підчеркуючи в ній особливіші успіхи і благословення оголошеного Святішим Вігцем Ювілейного Року.

По Службі Божій належить відспівати „Тебе Бога хвалим“, перед виставленими Найсв. Тайнами і поблагословити Ними вірних.

Перед тим належить нарід приготувати на се Свято заохотити його до численного приймаання св. Тайн в наміренні св. Вітця.

Дуже вказаним булоби в день сего Свята устроїти інші торжества на честь св. Вітця.

Ч. 551. — Розпорядок на час постів в р. 1934 згл. до Вел. Посту в р. 1935.

Що до заховання постів обовязують постанови львівського провінц. Собора з р. 1891. (титул XI. ст. 240 О постах).

Де однак заходилаби потреба розрішення, уділяємо Всч. ОО. Душпастирям, Катехитам і Сповідникам власть по совісім провіренні причин розрішати від посту, з виїмком п'ятниць.

Особи користаючі з розрішення мають відмовляти приписані Синодом молитви.

Час пасхальний триває у нашій церковній провінції

від понеділка І. Седмиці В. Поста аж до Празника Вознесення Г. Н. Іс. Христа.

Всч. ОО. Душпастирі і Катехити доложать усіх старань, щоби як найлучше приготували вірних до достойного прийняття св. Тайн і дадуть їм нагоду висповідатися перед чужим священиком запрошуючи від часу до часу сусідних священиків до слухання сповіди своїх вірних. Перед кожним таким прибуттям чужого священика належить повідомити вірних в попередню неділю згч. свято.

На пілий час пасхальний утіляємо всім ОО. Сповідникам власть розрішати від гріхів задержаних в Перемиській Епархії і від цензур задержаних Епископові самим правом.

Вкінці пригадуємо, що всі ОО. Сповідники в Нашій Епархії і на дальше мають власть привертати каючимся утрачене право *petendi debitum conjugale* (Перем. Епарх. Відомости з р. 1930 ч. III ст. 56).

Оснування Генерального Інституту Католицької Акції.

*Всечесному Духовенству й Вірним Мир і Архієрейське
Благословення!*

Для успішного введення в життя завдань Католицької Акції в цілій Нашій Галицькій Церковній Провінції, Українські Галицькі Епископи грамотою з дня 1. грудня 1933. по думці 5. арт. Конституційного Статуту К. А. для гр. кат. Галицької Церковної Провінції створили Генеральний Інститут К. А. у Львові, який має характер правної церковної особи по думці кан. 1489. КПК і арт. XVI. Конкордату.

Завданням Генерального Інституту К. А. як Централі, К. А. у Львові буде — кермувати Католицькою Акцією на терені цілої нашої Галицької Церковної Провінції, себто у всіх трьох наших Галицьких Епархіях — по думці арт. 5—10 Конституційного Статуту, затвердженого Галицьким гр. кат. Епископатом дня 3. січня 1931 р. В своїй внутрішній діяльності Генеральний Інститут К. А. буде кермуватися правильником, долученим до Конституційного Статуту.

На пропозицію Комісії Нашого Епископату для справ К. А. і волею Нас всіх Епископів Ординаріїв іменовано на протяг трьох літ

а) Президентом Генерального Інституту К. А. ВП. Дра Маркіяна Дзеровича — лікаря у Львові,

б). Директором Ген. Інст. К. А. ВП. Романа Гайдука — редактора час, „Правда“ у Львові.

в). Генеральним Церковним Асистентом — Преосв. Кир. Івана, Єпископа — Помічника Львівського.

Рівночасно ділимося з Всч. Духовенством вісткою, що і в Нашій Епархії вже в найблищому часі буде створений по думці 12. арт. Конституційного Статуту Епархіяльний Інститут Кат. Акції, а по думці 19. арт. тогож статуту буде установа також Деканальна і Парохіяльна Кат. Акція.

По канонічнім установленю Кат. Акції в Нашій Епархії назначимо рівнож делегата Нашої Епархії до генеральної Ради Кат. Акції у Львові.

Напечатані статuti і правильники організації Кат. Акції в гр. кат. Провінції, в Нашій Епархії, по Деканатах і парохіях заподамо у своєму часі для Всч. Духовенства.

Подаючи се до відома Всч. Духовенства і Вірних поручаємо всім познайомитися належито з усіми вимогами К. Акції, щоби по основанню Епархіяльного Інституту в Нашій Епархії можна було негайно приступити до праці над введенням в наших парохіях духа цієї наймогутнішої в Христовій Церкві організації.

Дано в Перемишлі дня 1. II. 1934.

† ЙОСАФАТ
Епп.

Ч. 664. — Про залагоджування спорів священиків поміж собою, з окрема наших священиків з духовенством католицьким других обрядів.

Нав'язуючи до тут. розпорядку поміщеного в „Епархіяльних Відомостях“ за лютий 1933 р. під Ч. 420 в справі становиска священика в світських установах і організаціях, Еп. Ординаріят пригадує Всеч. Духовенстау, що це незгідне з духом церковних канонів і образуюче високий уряд священика, коли він виносить перед світських людей хочби найменшу справу недорозуміння з другим католицьким священиком.

Такі недорозуміння згл. конфлікти будь загальнішої натури будь чисто особисті, якщо не дадуться поладнати безпосередно поміж обома сторонами ані за посередництвом других священиків належить звертати до Духовної Влади.

Не повинен бути судією поміж католицькими духовними світський чоловік ані ніяка світська установа бо — це ясно, що в таких випадках Церква терпить шкоду а вірні згіршення.

Те саме відноситься до випадків спору наших священиків з духовенством латинського обряду. На випадок заістновання спору, справу належить вести так, щоби вірні не терпіли згіршення з цього приводу. Нехай ці недорозуміння остануть поміж самими священиками а тяжіші справи нехай вирішує Церковна Влада. Ходить головню про конфлікти на тлі обрядовім і на терені школи.

Ч. 51. Цінні видання з проповідничої література.

Поручається Всеч. Духовенству нові проповіді о. Петра Дзедзика, катихита у Львові п. з. **По думці Христової Євангелії — II. празничні науки**. Ц на книжки виносить 4.40 зл. Замовляти можна тільки у автора: Львів, ул. Пелчинська 39/1.

Проповіді о. Дзедзика короткі однак багаті змістом, спосіб викладу легкий і цікавий. Завдяки цим своїм прикметам головню популярности є вони дуже корисні.

Попередно видані „**Недільні Науки**“ тогож автора можна набути по 10% зниженій ціні, а парохіяльні бібліотики користають з 30% знижки.

Рівночасно звертається увагу Всеч. Духовенства на Проповіді о. Дра Тігамера Тота, професора гомілетики на унів. в Будапешті, який має вже своє ім'я в проповідничій і католицькій виховній літературі. Появився в польськім перекладі „**Декальог**“ (Т. I-II) накладом о. Дра Фердинанда Махая в Кракові — Вавель.

Проповіді є довші однак кожда з них приковує слухачів численними прикладами, зачерпленими з нинішнього життя, актуальними питаннями та легким їх викладом. Книжка заосмотрена вступом про новочасне проповідництво.

Дуже велику вагу кладе автор на потребу приготування священика до проповіді і подає ради, як це робити.

Х Р О Н І К А.

Іменовання.

Ч. 143. о. Винницький Роман, парох в Вороблику деканом Риманівським.

о. Кашубинський Іван, парох в Угринові деканом Варяжським.

о. Ключас Іван, парох в Бонарівці деканом Короснянським.

о. Лебедович Іван, парох в Бірчі деканом Бірчанським.

о. Матківський Василь, парох в Краківці деканом Краковецьким.

Ч. 552. о. Павлюк Матвій, парох в Боянці деканом Великомостенським.

Ч. 6266/33. о. Коленський Йосиф, парох в Телешниці сянній заступником декана Лютовиського.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 461. о. Банах Теодор — Доброгостів.

Ч. 462. о. Метик Юрій — Боратин.

Ч. 463. о. Коцюмака Роман — Либохора.

Ч. 464. о. Ярка Теодор — Полнятичі.

Ч. 466. о. Малко Теодор — Колодно.

Ч. 467. о. Бортник Тома — Макова.

Ч. 468. о. Городиський Михайло — Кропильники.

Завідательства одержали:

Ч. 459. о. Бобровський Микола — Чернево.

Ч. 460. о. Федевич Ілля — Маластів.

Померли :

- о. Кузьмак Йосиф, парох в Гічві 13/12 1933.
 о. Грабець Теодор, парох в Лупкові 13/1 1934.
 о. Куцій Данило, парох в Грімні 30/1 1934.

Душі їх поручається молитвам Всч. Духовенства.

З гр. кат. Еп. Консисторії.

Перемишль, дня 1. лютря 1934.

о. Микола Грицеляк
 канцлер.

† ЙОСАФАТ
 Епп.

II. ЧАСТЬ.

о. ОРСЬКИЙ ОНУФРИЙ.

Надзвичайний Ювілейний Рік

(2. IV. 1933. — 2. IV. 1934.)

а Католицька Акція.

Про Католицьку Акцію, що особливо теперішньому Св. Вітцеви так глибоко лежить на серцю, вже в наших Епарх. Відомостях на тому місці (особливо в рр. 1930 і 1931) обширно писалося. За той недовгий час Кат. Акція переходила в цілім світі, теоритично й практично велику еволюцію. Завдяки многим ореченням Апост. Столиці і докладним студіям многих знатоків, набирає сьогодні Кат. Акція більше ясности й блиску та належитого розуміння її конечности.

Ся стаття, що її опираємо на науці Апост. Престола, а передовсім на праці О. Людвика Чіварді¹⁾, має на цілі і наше Духовенство ближше заінтересувати і ознакомити з Католич. Акцією та приготувати нас до праці при введенню її в життя вже в найблизшому часі.

Очевидно, що розміри одної навіть і довшої статті не дозволяють на вичерпуюче освітлення з усіх сторін сеї великої організації, що нею має бути Кат. Акція. Тим разом тільки загально єще раз пригадаємо 1) поняття Кат. Акції; скажемо кілька слів 2) про провід в К. А.; узгляньмо 3) становище пароха до К. А. та вкінці 4) начеркнемо плян подвоєння нашої душпастирської праці у Ювілейному Році у звязку з Кат. Акцією.

1. Єще про дефініцію Кат. Акції.

Від ряду літ говориться про К. А. Найважніша тут буде річ, ясно здати собі справу, чим властиво є К. А., щоби оминути блуду, що його поповняють ті, котрі К. Ак-

¹⁾ Поп. Ks Ludwik Civaradi: „Podręcznik Akcji Katolickiej“. I. Zasady. Poznań 1933. Ціна 6.50 зл.

цією зовуть всяку релігійну чи церковну працю а через то впроваджують велике замішання у властиве поняття К. А.

Клясичну, сьогодні вже всюди і всіми прийняту дефініцію на нову по формі організацію, що носить свою технічну назву »Католицька Акція«, подав Св. Отець Пій XI. Вона звучить так: »К. А. є се співпраця світських людей в апостолуванні церковної Єрархії«. Сам Пій XI. сказав, що ту дефініцію подав Він »з розмислом і розвагою, а навіть, можна сказати, не без Божого натхнення«. (Промова до жін. мододі з К. А. в Італії, з дн. 19. III. 1927 р.) Іншим разом еше Він сам про сю дефініцію сказав: »В ній є лиш кілька слів, але вона обіймає много змісту, багато значіння, обіймає всьо, чого потрібно до дефініції К. А.« (Промова до провідників римської К. А., з дн. 19. IV. 1931 р.).

Ся дефініція обіймає іменно чотири складові части, що входять до поняття К. А., а то: а) Апостолування світських людей; б) Апостолування, що спомагає і підлягає церковній Єрархії; в) Апостолування зорганізоване та вкінці г) Найвисшу ціль К. А.

а) Апостолування світських людей. К. А. є найперше співпрацею в апостолуванні церковної Єрархії, отже є сама в собі правдивим апостолуванням, себто Божим післанництвом для вічного спасення душ. Се виразно потвердив Пій XI. словами: »К. А. не полягає тільки на журбі про свою особисту досконалість але також на плеканню правдивого апостолування«. (Лист до Кард. Бертрама „Quae nobis“ з дн. 18. XI. 1928 р.). Іншим разом сказав той сам Папа: »А. К. є журбою над власною душею і над душами ближних«. (Промова до жін. молоді в Італії з дн. 19. III. 1927. р.) К. А. є дальше апостолуванням світських людей, себто таких, що не є ані священниками ані монахами. Також і світський чоловік має в Церкві обовязок апостолування. Сей обовязок впливає з заповіді любови ближнього, наложеної на всіх людей. К. А. є тим євангельським виноградником (Мат. XX. 1—16.), що в нім всі робітники покликані до праці. Але і тут мають своє примінення слова: »Богато є покликаних а мало вибраних«. З огляду на безчисленні маси вірних, К. А. буде завсігди злукою тільки вибраних католиків.

б) К. А. є апостолуванням спомагаючим церковну Єрархію та її підляглим. К. А. є співпрацею світських людей в апостолуванні церковної Єрархії. В Церкві існує отже два роди апостолування: церковної Єрархії та світських людей. Апостолування світських людей є частиною апостолування церковної Єрархії і то частиною спомагаючою.

Властивим апостолуванням є тільки апостолування церк. Єрархії. Бо тільки апостолам віддав Іс. Христос потрійну владу: навчаючу, священичу і царську, а на тій потрійній владі полягає суть апостолування. Влада апостолів перейшла знова тільки на церк. Єрархію. В чім же полягає апостолування вірних? Вірні можуть бути тільки співпрацівниками цер. Єрархії і тільки в тій співпраці полягає їх становище. Від цер. Єрархії вони цілковито залежать та мають в цілій повноті примінюватись до її розпорядків. З другої однак сторони, світські люди виконують також провід в К. А., щоби могли успішніше досягнути цілі К. А. Та ці останні слова заслугують на особне обговорення, що ми й зробимо після подання дефініції К. А.

в) К. А. є зорганізованим апостолуванням. Церк. Єрархія є органічною одиницею, проте своє апостолування розвиває вона в солідарній і зорганізованій формі. К. А. є знова співпрацею в апостолуванні церк. Єрархії, проте і вона мусить розвивати своє апостолування також в зорганізованій формі. Церк. Єрархія юрисдикції (а про ню тут ходить) складається з Папи і Єпископів. Тут треба еще додати і парохів, о скільки вони є відпоручниками Єпископів. Для того і К. А. буде мусіла всюди приймати такі форми організації: Парохіяльна К. А., безпосередно зависима від парохів; Дієцезальна, безп. зависима від Єпископа і Центральна, зависима від Папи згл. цілого Єпископату даної провінції чи краю. То є головний нарис К. А. і під тим оглядом устрій К. А. буде однаковий всюди. Однак серед того головного нарису організації, будуть мати своє місце многі побічні, змінні чинники, залежно від різних потреб і можливостей щодо часу і місця.

г) Головна ціль К. А. В дефініції К. А. поданий Пієм ХІ. міститься вже найвисша ціль К. А. Вона зміряє до того, до чого з уряду зміряє також і церк. Єрархія,

себто до переведення в життя слів Іс. Христа: »Нехай прийде Твоє Царство«. Се змагання Церкви до запровадження Христового Царства на землі виразив вже Пій Х. у Своїй Енцикл. „E supremi apostolatus cathedra“ (4. X. 1903 р) словами св. Павла: „Instaurare omnia in Christo“ Енцикл. „Il fermo proposito“ з дн. 11. VI. 1905 р. ті самі слова Пій Х. проголосив як програму і клич вже і для К. А. Як клич Свогого Понтифікату проголосив знова Пій XI. слова: „Pax Christi in regno Christi“ і вони стали програмою у першій мірі для К. А. в її праці. Так по волі творців К. А. Пія Х. і Пія XI. програмою К. А. а рівночасно її найвисшою ціллю має бути обнова християнського життя у всіх людей, у всіх ділянках їхнього життя, та всіми, можливими й гідними, середниками.

Так отже з дефініції К. А., що її подав Пій XI. випливає, що К. А., є правдивим апостолуванням світських людей, але се апостолування є тільки спомагаючим апостолування церк. Єрархії та є її цілковито підчинене; К. А. є далше зорганізованим апостолуванням та вкінці найвисшою ціллю К. А. є запровадження Христового царства на землі.

2. Провід в К. А.

(Потреби, користи й границі проводу світських людей в К. А.).

З поданої дефеніції на докдланіше обговорення заслугує особливо питання про провід світських людей. К. А. як спомагаюче апостолування світських людей, не моглаби досягнути своєї цілі, як що вона не посідалаби також і свого власного проводу. Сей провід в К. А. мають виконувати такі самі світські люди при рівночасному однак підчиненню сего проводу світських людей проводові церк. Єрархії. В К. А. є отже два проводи: церковний і світський, бо з однієї сторони К. А. є безпосередно зависимою від церк. Єрархії, з другоїж сторони вона посідає своїх світських провідників. Заходить дуже важне питання, якаж є звязь між тими двома проводами: церковним і світським. Заки дамо позитивну відповідь, ужиємо найперше для кращого зрозуміння порівнянь. Возьмім під увагу будову якого небудь дому і з гори приймім, що до будови є готовий матеріял і гроші. Тоді до переведення в життя будови дому є конечні еще дві головні річі: плян

будови і його виконання. Плян виготовляє головний будівничий, інженер; а його виконують робітники, мулярі. Але звичайні робітники мусять ще мати мулярського майстра, що їх працею кермувавби. Сей майстер мусить з одної сторони точно примінюватися до пляну будівничого, а з другої сторони і він також кермує тими, що виконують плян. Одним словом майстер сам підлягає будівничому, але і сам другими проводить.

Єще возьмім під увагу одну подібність, примір. війну. На чолі всего війська стоїть всегда начальний провід, генеральний штаб. Він приготує цілий плян війни. Сей плян переводять в життя провідники-офіцери, що своїх підвладних жовнірів ведуть до боротьби. Вони ними проводять і за них відповідають. Сі провідники з одної сторони підлягають начальному проводові, якого плян виконують, з другої знова сторони і вони кермують своїми відділами.

І се порівняння можна примінити до К. А. Вже у своїй першій Енцикл. „Ubi argano Dei“ порівнав Пій XI. К. А. до війська, що вирушає в святу боротьбу за Христову справу. Плян боротьби виготовляє церк. Єрархія, що держить верховний провід над сею мирною війною. Плян боротьби виконують старшини-офіцери, а ними в К. А. є світські люди. Вони також кермують жовнірами в К. А. хоч з другої сторони самі підлягають начальному проводові, себто церк. Єрархії.

Сі два порівняння (хоч і в недосконалий спосіб, як впрочім і всі порівняння) поясняють нам власне ту звязь, яка в А. К. заходить між церковним і світським проводом.

Як в будові дому чи провадженню війни, так і в К. А. є два проводи. Перший, се церк. Єрархія. Другий се світські люди. Перший провід є верховним, що виготовляє плян, другий є також правдивим проводом, який однак виконує плян першого проводу, однак рівночасно і сам проводить членами К. А.

Якщо обидва сі проводи є правдивими проводами, а не другий чистою формальністю першого, так вони повинні мати осібні круги свого ділання, іншими словами, повинні вони обидва мати свою власну компетенцію у праці. Щож належить до компетенції церковного а що світського проводу?

До церковного проводу належить виготовляти пляни

А. К., до світського їх виконання. Церк. Єрархія держить висший провід в справах, що відносяться до теорії, себто до засад і норм розширювання Божого царства на землі в дусі науки Христа, бо вона одинока є найвисшим учителем і сторожем Христової науки. Світський провід кермує справами, що відносяться до практики, іншими словами, світський провід посідає виконавчу владу щодо засад і норм, намічених церк. Єрархією.

А чому віддала церк. Єрархія виконавчу владу в руки світських осіб, а не в руки священиків? Віддаючи керму А. К. в руки світських осіб, руководилася цер. Єрархія причинами, що випливають зі суті і ціли К. А. Суть А. К. полягає на апостолуванні, що свою діяльність проявляє на всі ділянки і всякими способами. А. К. не є стисло церковною організацією, себто не має на цілі боронити самої тільки релігії. А далше виходить церк. Єрархія еще з того слушного погляду. Якщо в А. К. будуть мати провід світські люди, так тоді проявлятимуть вони більший вплив на маси вірних. Світські люди, маючи провід у своїх руках, будуть рівночасно почуватися до відповідальности. Як що тільки сам священик взявби на себе провід а з ним відповідальність, так тоді певно позбавить себе успішної співпраці світських людей у намірній праці.

Світський провід підпирає знова своїм становиском в К. А. осібний представник церк. Єрархії, яким є в деканаті з правила Декан, а в парохії парох. Він в організації К. А. має свою назву: Церковний асистент. З тим переходимо до обговорення для нас душпастирів еще важнішого питання, себто яку роль відгравати ме парох згл. декан в А. К.

3. Становище пароха до К. А.

Кожний парох у своїй парохії в організації К. А. займатиме з правила уряд т. зв. Церковного Асистента. На основі § 19. »Конституційного статута Кат. Акції в галицькій провінції“, затвердженого на конференції гр. кат. Галицького Єпископату у Львові дн. 3. І. 1931 р., парохіяльні Кат. Акції будуть кермуватися своїм правильником¹⁾.

¹⁾ Він вже є готовий. Можна його знайти в книжочці „Правда“ Ч. 18, виданій Мар. Тов-ом Молоді у Львові. Ціна з пересилкою 50 сот.

Перший параграф сего правильника звучить: »Церковним Асистентом парохіяльної Кат. Акції є Парох, а тільки у виїмкових випадках інший священик, якого іменує Ординаріят«. Тому вже тепер лежить на кождім душпастиреві важкий обовязок, заздалегідь ознайомлюватися з К. А. взагалі¹⁾, а зі завданням церк. Асистента зокрема. Тут очевидно не треба зражуватися трудностями, що їх кождий в перших початках буде мусів переходити. Як доказ сего можна навести слова одного священика, що так прилюдно визнає всі трудности, що їх він вже сам перейшов. Ось його власні слова. »Я досвідчив у своїй парохії і на своїй шкірі, як небезпечною є річчу: »забиратися« до нової праці, до виконання нових завдань, про котрі ми не є докладно поучені. Qui ascendit sine labore, descendit sine honore. Сьогодні, дякувати Богу, можу без хвальби сказати, що на тему К. А. я »запустивбися« в розмову з ким-небудь. Але я в останніх літах перечитав всі важніші розпрази з обсягу світського апостолування. А страшною була ся »мордовня«. Много разів кидав я книжки про К. А. на землю (я є великим сангвініком)... а раз навіть кинув об землю пастирський лист одного з Єпископів (прошу дуже не гіршитися, бо зараз його підніс і на перепрошення поцілував). Що кілька днів робив я перерву в »студіях«, читав легші річи і по тижневи з відпочатим умом »забирався« на ново до тяжкої лектури на теми К. А.« Вкінці перепрошує сей парох, що він сам перехвалюється. Його ціль, подати такий досвід: »Я бажавби заявити ту незбиту, стару правду, що без основного знання нехай ні один з Всч. Отців не береться до засновування, а тим менше до провадження К. А.«²⁾

А єще один, дуже знаменний факт з практики подає той сам душпастир. Пише, що він відбув навіть тижневий курс К. А. Коли він слухав викладів, здавалося йому, що всьо просте і ясне, як сонце. Коли всьо скінчилось, тоді доперва повстала в його голові більше замішання, як по викладах про молінізм і томізм. Колиж Єпископ налягав,

¹⁾ Одним з найлучших до тепер виданих підручників є згаданий вже підручник: Ks. L. Civardi: „Podręcznik Akcji Katolickiej“, Poznań 1933. I. Том. Другий том щойно друкується. Вистарчить на разі тільки той один підручник добре перестудіювати.

²⁾ Пор. „Uwagi proboszcza zapadłej wioski o Akcji kat.“ в органі К. А. „Ruch katol.“ 1933 стор. 24—31.

щоби конечно заложити в парохії К. А., він запросив до себе одного господаря, якого призначив на майбутнього голову К. А. в його парохії. Бажав його повчити про К. А. Цілу годину його поучував. Тоді з триумфом забрав голос сей господар і так сказав: »Тепер вже, прошу отця каноніка, всьо розумію: К. А., то такі світські апостоли, що у всему слухають священників«. »Та деж там, перебив йому парох, цілком противно. К. А. допускає прецінь світських людей до співпраці в апостолуванню Церкви«. »Ага, вже знаю«, підхопив господар. Тепер, коли Св. Отець і Єпископи всюда засновують А. К. то вже не ми маємо слухати священників, тільки священники у всему нас м-ють слухати«. І скоро покінчив сей парох сю першу приготворячу конференцію з майбутнім головою К. А., бо, як признається, чув, що під його ногами валиться земля та що він готов цілком »засипатися«. По тій конференції стидався він два тижні показатися на очі між людей, бо певно про цілу історію розповів господар всім людям¹⁾.

Певно такі самі труднощі прийдеться пережити і кожному парохіві. Щоби їх можна було перенести, вже тепер конечно мусимо ознайомлюватися з К. А. а у першій мірі вже тепер приготворюватися до нашого майбутнього завдання як Церковного Асистента.

Якіж завдання під тим оглядом стоять перед кожним душпастирем?

Сам Св. Отець Пій XI. наложив на парохів, як Церк. Асистентів такі три завдання: а) виховування душі і совісти світських апостолів; б) бути Ангелом сторожем для членів К. А. і в) стати душею К. А.

а) Про перше завдання парохів, як Цер. Асистентів, себто про релігійне освідомлювання світських апостолів так говорить Пій XI.: »Ціллю великої діяльності Асистента є співпраця всякого роду, всяким способом, передовсім співпраця оперта на святости і прикладі, щоби покликати до життя спомагаючі сили апостолування т. є. світських людей, здібних до несення помочі апостолуванню Єрархії. В самій сути річи повинні Асистенти поставити собі за завдання, щоби виховувати світських апостолів«. (Лист до аргентинського Єпископату з дня

¹⁾ Пор. „Ruch kat.“ 1933. Тамже.

4. II. 1931). Се перший, найважливіший обов'язок: релігійно виховувати, себто освідомлювати тих людей, що мають стати світськими апостолами. Церк. Асистент має бути апостолом апостолів.

б) Дальше має бути церк. Асистент Ангелом Сто-рожем для членів К. А. Він має на кожному кроці стерегти їх віри і обичаїв. Про то друге завдання так говорить Св. Отець, звертаючи увагу церк. Асистентів у першій мірі на моліль: „Післанництво церк. Асистента досконало представляє Архангел Рафаїл, котрого опіці небеса повірили молодого Товита. Як Архангел, так само і Церк. Асистенти, беруть на себе виховання і провадження молоді, і так як Він з любов'ю та безупинно поступають вслід за її кроками, слідять її порушення, є готові її боронити прикладом і радою, з очима зверненими до світла, памятаючи всегда на голос, котрий що хвилі і при кожній потребі гомонить їм зі Столиці правди, катедри св. Петра“. (Промова до Церк. Асистентів муж. молоді дн. 25. XI. 1924 р.) Сі слова в особливий спосіб відносяться до опіки церк. Асистентів над молодю, бо вона є виставлена на більші небезпеки щодо віри і обичаїв. Але їх можна примінити і до всіх, бо і в дозрілому віці ті небезпеки не уступають. Всіх повинен душпастир стеречи і боронити, але се завдання повинен з особлившою чуйністю сповняти з огляду на тих, що мають стати його помічниками в розширюванні діла Відкуплення людського роду.

в) Третім завданням, що спочиває на раменах церк. Асистента, є вкінці обов'язок стати душею організації А. К. Як душа оживляє людське тіло і кермує розумовими чинностями чоловіка, так і церк. Асистент має оживляти то збірне тіло, яким є організація К. А. І ту сторону завдання церк. Асистентів підчеркнув Пій XI., коли то Він сказав: »Катол. молодь буде такою, якою її зроблять церк. Асистенти“. (Промова до Церк. Асистентів муж. молоді дн. 14. IX. 1925 р.) А до Італійського місячника „L'Assistente Ecclesiastico“ спрямував Пій XI., такі слова: „А. К. говорить до кожного зі своїх Церк. Асистентів у зв'язку зі завданням, кожному з них повіреним: „В руку твоєю жребії мої“. („В твоїх руках моя судьба“. Пс. 30. 16). В тих словах Св. Отця є виражена вся гідність але рівночасно і вся відповідальність Церк. Асистентів. Від них

залежить рівень К. А. Вона буде такою, якою зробить її Церк. Асистент.

Ось се головні завдання що їх сам Св. Отець вкладає на рамена парохів, як Цер. Асистентів в К. А.

З тим переходимо до обговорення вже практичної справи, себто начеркнення пляну скріплення нашої душпастирської праці в Ювілейному Році.

4. Надзвичайний Ювілейний Рік а К. А.

Вправді у нас єще правно не впроваджено К. А. і ми душпастирі єще не є Церк. Асистентами, але важні завдання, що їх Св. Отець вложив на рамена Церк. Асистентів вже тепер можемо переводити в життя і в той спосіб приготувляти ґрунт під парохіяльну К. А. Понуку до сего повинен нам дати сьогорічний Ювілей, проголошений Пієм ХІ. з приводу памятки минулих 19. століть від хвилі Відкуплення людськоко роду Ісусом Христом. Всьо то, що становить напрямну лінію і найвисшу ціль К. А., стає також великим наказом для всіх католиків в Ювілейному Році. Ціль Ювілейного Року се реакція проти новочасного поганства, що чимраз більше підносить свою голову а розширення Христового царства та Його обильних плодів, що сплили на весь людський рід з хвилею Відкуплення. Ціль Ювілейного Року сходиться цілковито з ціллю К. А. Вже з того титулу ми душпастирі повинні розвинути більшу ревність, подвоїти наші змагання в напрямі освячення і припровадження також нашого українського народу до Христа-Відкупителя і в той спосіб якраз в Ювілейному Році поступити крок вперед у приготуванню наших парохій до переведення в життя самої К. А.

Якіж завдання стоять перед нами в Ювелейному Році? Тут ограничимося тільки до самого начерку пляну нашої праці. Виконання пляну залежатиме від рівня ревности самого душпастира і від ріжнородних обставин і потреб в поодиноких парохіях.

а) Першим завданням нашим в тім Святім Році буде, розвинути більшу релігійну діяльність на терені парохії, що буде рівночасно сильною основою приготування світських людей на апостолів. Поглиблення католицького освідомлення, утрердження у внутрішньому життю, впоювання засади в серцях вірних, що за судьбу Цер-

кви відповідають не тільки священики але і світські особи, ось се найблизша програма під оглядом релігійної діяльності.

б) Дальшим конечним завданням буде, розвинути діяльність в ціли піднесення рівня обичаїв. Тут знова велике й розлоге поле до праці. Дикі подружжа, бойкот нескромних строїв, невідповідні забави, що понижають людську гідність, дадуть нам нагоду до усунення неморальности в парохії.

в) Основанне чи побільшенне парохіяльних бібліотек, поширення доброї книжки й преси, відчити релігійного змісту, се знова широка нива нашої освітньої праці. Зерна сіяні душпастирем на тому полі віддадуть великі услуги парохові також у приготуванні світських людей на апостолів.

г) Згадаємо тільки вкінці про найбільше пекуче в нинішніх часах завдання, яким є харитативна акція. Нею найскорше і найуспішніше зможемо позискати собі світських людей, бо христ. милосерде найбільше потягає людей до Бога.

Великими й певно понад наші людські сили є сі найголовніші але й найконечніші завдання. Але Христос-Відкупитель, що через Св. Отця і Нашого Єпископа вкладає на нас Своє ярмо, з певністю допоможе нам його двигати. Особливша ласка, що її нам дає Христос в тім Ювілейнім Році доповнить з певністю то, чого не зможемо доконати нашими людськими силами.

Виповнення тих завдань буде не тільки сповнення наших святих обовязків в Ювілейному Році, але воно буде рівночасно також і збиранням та приготуванням матеріалу до будови К. А. Починаймо від малих річей, але до ціли змагаймо постійно, крок за кроком, спокійно і уважно. В безупинній, тихій, мозольній праці над відновою Христового Царства нехай нам просвічує сьогодні клич: **„Divinorum omnium divinissimum est, cooperari Deo in salutem animarum“**. (Слова Дионізія Ареопаг).

ПЕРЕМИСЬКІ

ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТІ

ЙОСАФАТ КОЦИЛОВСЬКИЙ

БОЖОЮ МИЛІСТЮ І БЛАГОСЛОВЕННЯМ СВ. АПОСТОЛЬСЬКОГО ПРЕСТОЛА

ЕПИСКОП

ПЕРЕМИСЬКИЙ, САМБІРСЬКИЙ І СЯНІЦЬКИЙ
ВСЕЧЕСНОМУ ДУХОВЕНСТВУ Й ВІРНИМ ЕПАРХІЇ
МИР В ГОСПОДІ І АРХІЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ!

Перед сим Великим Постом, що сього року так якось скоренько минув, я звертався до вас, дорогі мої Епархіяни, особним пастирським письмом, в котрім за голосом нашої Матери св. Церкви, я заохочував вас до праведного, християнського життя з віри, а передовсім до любови терпіння. За взір любови терпіння поставив я вам страдаючого Ісуса Христа, якого ціле життя було постійним хрестом й мучеництвом. Ідучи за тим голосом св. Церкви й моїм, ви розважали терпіння, страсти й смерть Іс. Христа в часі св. Великого Посту. Через сі розважання ви певно ще більше полюбили Іс. Христа, що з чистої до нас любови дав себе розпяти на хресті а рівночасно ви пізнали, що то чоловік є причиною тої смерти Спасителя, бо то чоловік своїми гріхами прибавив свого Господа до хреста. Пізнавши се, я певний, що ви всі очистили свої душі у св. Великодній Сповіді від гріхів та в сей спосіб обновлені на душі стрічаєте сьогодні чистим серцем сей найбільший в Христовім

році празник, празник всіх празників і торжество всіх торжеств, празник Воскресення Г. Н. І. Хр., щоби в нім ще більше укріпитися у своїх постановах до поправи життя.

Світлий празник Воскресення дає мені знова милу нагоду, звернутися до всіх вас, моїх Епархіян, отсим коротким святочним словом.

Веселий звук воскресного дзвона і радісний гомін воскресної пісні наповняє кожду віруючу християнську душу якоюсь таємною, надземською радістю. Бо празник Воскресення се дійсно празник висшої, душевної радости, яка кожде християнське серце кріпить і до Бога підносить.

Тому і я в сей світлий празник не можу нічого іншого лучшего до вас сказати, як побажати вам власне сеї найбільшої правдивої, надземської радости, що впливає з любови Бога і мира з Господом Богом. Бо і Христос, коли воскрес із мертвих, не желав своїм вірним Апостолам і ученикам нічого іншого, як радости й мира. Першим словом воскресшого Ісуса до своїх вірних було: »Мир вам« (Іоан. 20. 19). Сего мира, сеї радости і я в нинішніх так сумних часах вам всім щиро від Бога желаю з нагоди сего празника Христового Воскресення.

Але чи є се можливе, щоби в нинішніх часах звертався Єпископ до вірних з бажаннями радости й мира? Невжеж можна нині тішитися й радуватися, коли довкруги себе бачимо тільки смуток, слези, плач голодних і неприодітих дітей та зойки страдаючих матерей?

Так, я вповні свідомий того великого горя й терпінь, що нависли над нами, але мимо сего, а радше якраз ізза того, я можу в нинішнім дні Христового Воскресення всім вірним побажати радости. Бо для праведного християнина завсігди, навіть й серед найбільших туземних нещасть, свято Воскресення буде святом радости. Христове Воскресення цілому світові сильно голосить, що хоч життя наше застелене терпіннем і хрестами, та хоч на кінці дороги на кожного чоловіка чекає смерть, однак якраз се Христове Воскресення вчить нас, що дорога терпіння є одиноким правдивим шляхом до радости: через терпіння й смерть до щастя! Свято Воскресення навіть у найтяжших і найстрашніших часах наповнює нас всіх сильною надією, що і наш смуток скоро заміниться в радість. Воскресення Г.

Н. І. Хр. є лікарством, є бальзамом на всі наші нещастя. Від хвили Христового Воскресення всяке земське горе втратило вже свою силу. „Гді ти, смерте, жало? гді ти, аде, побіда?“ (І. Кор. 15. 55). Як по терпіннях Христа наступило славне Воскресення, так і нашим страданням прийде кінець, а теперішній наш смуток переміниться в радість, бо і смерть і пекло через Христове Воскресення втратили свою силу.

Перед приходом Ісуса Христа два нещастя пригнітали людей: гріх і наслідок гріха, смерть. Христос увільнив нас наперед від гріха. Через свої молитви, праці і терпіння він перепросив небесного Вітця за наші гріхи і надолужив за них, а по своїм Воскресенню дав Апостолам власть відпускати гріхи. Ми нині вже вільні від сего найбільшого нашого ворога і тому радість наша велика. Але та наша радість булаби неповна, якщо відкуплення людського роду булоби лишень на тім скінчилося, а смерть булаби даліше панувала. Тому то Христос побідив і смерть. Він третього дня встав з гробу. Своім ворогам завдав смертельний удар, а приятелям і Апостолам дав певний доказ, що він є правдивим Богом, отже правдивою є і його наука. Всьо, чого він учив, сповнилося. Сповняться також і його слова: „Аз есм воскресєніє і живот: віруй во мя, аще і умрет, оживет.“ (Іоан, 11. 26.) Воскресший Ісус учить, що ні одного чоловіка не задержить вже в гробі смерть, але що ми всі з Христом і через Христа воскреснемо до вічного життя. Воскресення Ісуса голосить нам сю радісну правду, що життя наше не кінчиться гробом. Ми жиємо вправді, щоби умерти, але вмираємо, щоби на ново на віки жити. Наша смерть є тільки дверми, за котрими чекає всіх нас красше, доскональше життя.

Воскресення Г. Н. І. Христа є для нас христіян днем радости ще й для того, бо ним започаткував воскресший Ісус свій величавий триумфальний похід в поширюванні свого царства, царства правдивого мира, що його з такою тугою вижидає ціле людство. Як щорічне свято Воскресення розбуджує в нас погідні й радісні настрої, так сьогорічний Великдень повинен бути для нас днем особливої радости. Сей Великдень не є звичайним, як щорічно. Сьогорічний Великдень є закінченням Ювілейного Року, що його на поручення Св. Вітця Пія ХІ. святкував

увесь католицький світ з приводу 1900-ліття смерти Іс. Христа. Сего року минуло якраз 1900 літ, відколи Христос своєю смертю а ще більше своїм славним Воскресенням високо поставив прапор свого Божества та поклав перші основи під будову й розвиток свого царства. А се є якраз світла хвилина, що нас всіх повинна наповнити особливішою радістю. Ся обставина повинна причинитися також до більшого скріплення нашої віри в Божество Ісуса. Нам всім потрібно тої сильної й живої віри, що від віків проповідується з Петрової скали, з того місця, де безпереривно сидять Намісники Того, що з гробу воскрес в світлий день побіди.

Празник Воскресення повинен побудити нас всіх рівночасно і до більшого напруження наших сил і до праці в розширюванні Христового царства. В нинішніх часах, коли ворог Христа Антихрист веде найзавзятішу боротьбу з Христом, коли дух невірства і сектанства несе нашому народові знищення, руїну а навіть й смерть, потрібно нам правдивих апостолів, зорганізованих в сильних католицьких стоваришеннях. Сьогоднішня хвиля грози вимагає сильної армії таких католиків, котрі провадилиби боротьбу за справу Христа в родинах, в школах і в цілій суспільности. Чим більше буде серед нас героїв і святих, тим більше придбаємо добра Церкві і народові.

Нехай та радість, що її католицька Церква бажає подати своїм дітям через празник Христового Воскресення, спливе і у ваші серця, нехай розвіє хмари смутку і терпіння та скріпить вас надією на красшу будучність тут на землі і у небі. Нехай та радість утвердить вас всіх у вірі та розпалить у ваших серцях любов та готовість до праці і жертви для воскресшого Ісуса!

Ось се мої бажання, що їх складаю всім моїм вірним Епархіянам і прошу передати їх і всім членам Ваших родин.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа, любов Бога Вітця і всі дари св. Духа, нехай будуть зі всіми вами. Амінь.

Христос воскрес!

Дано в Перемишлі перед Христовим Воскресенням 1934.

† ЙОСАФАТ, Епп.

Поручається Всеч. ОО. Душпастирям відчитати вірним повисші слова святочних желань у Празник Христового Воскресення в матерних і дочерних церквах.

Ч. 1842. — Речинець іспитів конкурсних о душпастирські бенефіції в р. 1934.

Іспити конкурсні о душпастирські бенефіції відбудуться цього року в днях 8 і 9 травня і 16 і 17 жовтня.

До іспиту конкурсного належить зголоситися на пів місяця перед речинцем іспиту.

Священики, що перший раз здають іспит, обов'язані зазначити в поданню чи і коли зложили іспит з догматики, моральної і церковного права, а перед самим іспитом предложити письменно вироблені проповіді згл. егзорти.

Ч. 1843. — Речинець іспитів з догматики, моральної і церковного права в р. 1934.

Іспити з догматики, моральної і церковного права відбудуться цього року в днях 15 мая і 4 жовтня.

До іспиту з догматики приступають священики висвячені в р. 1933, до іспиту з моральної священики висвячені в р. 1932, а до іспиту з церковного права священики висвячені в р. 1931. В тих самих речинцях є обов'язані приступити до іспитів зі згаданих предметів ті священики, що були до цього покликані в попередніх роках, а ще доси їх не зложили.

Вкінці пригадується що священики, які не зложили повисших іспитів, не будуть допущені до іспиту конкурсного, хиба що предложилиби умотивоване оправдання, для яких причин до згаданих іспитів не приступили.

Ч. 45/Орд. — Створення і проголошення Епархіяльного Інституту Католицької Акції на області Перемиської Епархії.

На основі кан. 1489—1494 К. П. К. створюємо отсим Епархіяльний Інститут Католицької Акції в Перемишлі з характером правної церковної особи по думці кан. 100 і арт. XVI. Конкордату.

Завданням Епархіяльного Інституту Католицької Акції

є кермування Католицькою Акцією в Епархії Перемиській згідно з арт. 11—13. Конституційного Статуту Католицької Акції для гр. кат. Галицької Провінції затвердженого Галицьким гр. кат. Єпископатом 3. січня 1931 р.

Заразом проголошуємо, що вже заіменувано: Епархіяльним церковним Асистентом для Кат. Акції, Й. Е. Преосвященного Григорія Лакоту Єпископа Помічника в Перемишлі.

Головою Епархіяльного Інституту К. А.: Високопов. Пана Володимира Подлуського, Радника Окружного Суду в Перемишлі.

Секретарем Епарх. Інституту К. А.: Всеч. о. Онуфрія Орського, професора богословія в Перемишлі.

Дано в Перемишлі дня 24. березня 1934.

† ЙОСАФАТ

Епп.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СТАТУТ КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ в Галицькій Провінції,

затверджений на Конференції Гр.-Кат. Галицького Єпископату у Львові дня 3. І. 1931.

1. Завдання Католицької Акції є приготувати, творити і гуртувати католицькі стоваришення для цілей світського апостольства, себто для поглиблення та поширення, впровадження в чин і оборони католицьких засад у житті одиниці, родини та суспільности, згідно з наукою католицької Церкви і вказівками Апостольської Столиці.

2. Патроном Католицької Акції в нашій церковній Провінції є св. Йосафат, — головним торжеством є свято Христа Царя (в останню неділю жовтня).

3. Католицька Акція стоїть поза і понад політичними партіями.

4. Католицька Акція є залежна від гр. кат. Єпископату, який кермує нею за посередництвом Комісії Єпископату для справ Католицької Акції.

5. Централю Католицької Акції є створений гр. кат. Єпископатом Генеральний Інститут Католицької Акції у Львові, який має характер правної церковної особи по думці 1489. кан. і XVI. арт. Конкордату та який кермується правильником, що його затвердив гр. кат. Єпископат.

Генеральний Інститут Католицької Акції складається з Президента і Директора, іменованих гр. кат. Єпископатом, та Секретаря, іменованого Президентом Генерального Інституту.

6. Завданням Генерального Інституту Католицької Акції є:

1) виучувати теорію і практику Католицької Акції та поширювати її дух і зрозуміння,

2) вишколювати до католицького організаційного життя та католицького апостольства уряджуванням курсів, зїздів, маніфестацій і т. п.,

3) просліджувати потреби католицького життя,

4) розбуджувати католицьку ініціативу та формувати католицький погляд на справи, що входять в обсяг Католицької Акції,

5) уділювати фахові поради й поміч в напрямі організування Католицької Акції та католицьких стоваришень,

6) підтримувати католицький видавничий рух та пропаганду українських видавництв з ділянки Католицької Акції,

7) видавати часописи для справ Католицької Акції а також книжки, брошури, летючки і т. п. з її обсягу.

7. Комісія Єпископату для справ Католицької Акції іменує на протяг трьох літ Президента Генерального Інституту Католицької Акції та Генерального церковного Асистента, який слідкує за цим, щоби діяльність Генерального Інституту Католицької Акції була успішна, згідна з духом Церкви і з порученнями гр. кат. Єпископату.

8. Президент Інституту Католицької Акції скликає, якщо зайде потреба, Раду Католицької Акції, в якій склад входять Президент Генерального Інституту, Генеральний церковний Асистент, по одному делегатіві поодиноких Єпархіяльних Інститутів Католицької Акції, по одному делегатіві цих поодиноких краєвих католицьких товариств, які приняв в ряди Католицької Акції гр. кат. Єпископат і в кінці також інші визначні католицькі особи, які до цього покличе Генеральний Інститут Католицької Акції, а яких число не може перевищати числа вище згаданих делегатів товариств.

9. Генеральна Рада Католицької Акції є дорадчим органом Інституту Католицької Акції.

10. Генеральний Інститут Католицької Акції комунікує свої внесення, ініціативи, спостереження та публікації Епархіяльним Інститутам Католицької Акції.

11. Епархіяльний Інститут Католицької Акції є створена Ординарієм централю Католицької Акції на терені Епархії. Має характер правної церковної особи на основі церковного права та Конкордату.

12. Епархіяльний Інститут Католицької Акції складається з Голови і Секретаря, іменованих Ординарієм, остає в залежності від Ординарія і кермується правильником, прийнятим Ординарієм та узгідненим із директивами гр. кат. Єпископату.

13. Ординарій іменує на протяг трьох літ Голову Епархіяльного Інституту Католицької Акції, Секретаря та церковного Асистента, який, користуючися правом успішного спротиву, слідкує за цим, щоб діяльність Епархіяльного Інституту Католицької Акції, як також праця Католицької Акції в Епархії, були згідні з духом Церкви та зарядженнями Ординарія.

14. Завданням Епархіяльного Інституту Католицької Акції є:

а) організувати по деканатах і парохіях Католицьку Акцію, покликуючи в її ряди ці неполітичні стоваришення, які Ординарій признає католицькими, і які мають цілі світського апостольства,

б) розбудовувати на терені Епархії Католицьку Акцію та кермувати нею,

в) помагати в організуванні цих католицьких стоваришень, які мають увійти в склад Католицької Акції,

г) впоювати католицького духа в згуртованих у Католицькій Акції організаціях та координувати їх діяльність для цілей і в рамках Католицької Акції,

г) просліджувати потреби католицької справи та завдання Католицької Акції на терені Епархії,

д) просліджувати методи успішного реалізування ініціативи та внесень, одержаних з Верховного Інституту Кат. Акції.

15. Голова Епархіяльного Інституту Католицької Акції скликує, якщо зайде потреба, Епархіяльну Раду Католицької Акції, в якій склад входять: Голова і Секретар Епархіяльного Інституту Католицької Акції, Епархіяльний Церковний

Асистент, по одному делегатові кожного цього Епархіяльного католицького стоваришення, яке прийме в ряди членів Католицької Акції місцевий Ординарій, та вкінці й інші особи покликані Ординарієм.

16. Завдання Епархіяльної Ради Католицької Акції є просліджувати потреби католицької справи та обговорювати проблеми, як р'внож і завдання Католицької Акції на терені Епархії.

17. Головою Деканальної і Парохіяльної Католицької Акції є запропонований Деканом або Парохом визначний католик, вибраний звичайно зпоміж предсідників місцевих католицьких організацій, а затверджений на протяг трьох літ Епархіяльним Інститутом Католицької Акції. Церковним Асистентом Деканальної згл. Парохіяльної Католицької Акції є Декан, згл. Парох.

18. Деканальні і Парохіяльні Католицькі Акції:

а) виповняють завдання поручені їм Епархіяльним Інститутом Католицької Акції,

б) підпомагають розвій католицьких організацій на своєму терені,

в) розбуджують апостольського духа та свідомість обовязку співпраці світських із церковною єрархією для справи Христового Царства,

г) витворюють католицьку опінію,

г) поширюють українські видавництва з ділянки Католицької Акції.

1. Деканальні і Парохіяльні Католицькі Акції кермуються правильником, затвердженим Епархіяльним Інститутом Католицької Акції.

20. Згуртовані в Деканальній і Парохіяльній Католицькій Акції католицькі організації обовязані вишколювати своїх членів до світського апостольства, сповнювати поручені їм Католицькою Акцією завдання в обсягу тогож апостольства та брати участь у католицьких працях і маніфестаціях, які зарядить Католицька Акція. Поза цим католицькі організації задержують свою автономію та свободно розвивають свою діяльність під проводом свсеї влади на основі власних статутів.

ПРАВИЛЬНИК ГЕНЕРАЛЬНОГО ІНСТИТУТУ КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ

(Арт. 5. Конституційного Статуту).

§. 1. Генеральний Інститут Католицької Акції є підчинений Комісії гр. кат. Єпископату для справ Католицької Акції. Ця Комісія кермує і наглядає в імені Єпископату над діяльністю Католицької Акції на терені цілої Провінції по думці 4. арт. Конституційного Статуту.

До компетенції Комісії Єпископату належить між іншим: ухвалювання змін Конституційного Статуту, встановлювання бюджету Генерального Інституту Католицької Акції і приймавання річного звіту з його діяльності та фінансів.

§. 2. Делегатом Комісії Єпископату є Генеральний церковний Асистент, який відповідно до 7. арт. Конституційного Статуту слідує за діяльністю Генерального Інституту Католицької Акції і може брати участь у всіх засіданнях та сходах начальних Органів Католицької Акції, як рівнож і вглядати у всю їхню діяльність.

Спори, що повсталиб через припинення ухвал начальних Органів Католицької Акції Генеральним церковним Асистентом, вирішує Комісія Єпископату.

§. 3. Генеральний Інститут Католицької Акції є церковною інституцією з характером правної особи, яку покликала до життя Комісія Єпископату декретом з дня 3. січня 1931 р. по думці канонів 1489-1494 як також XVI. арт. Конкордату.

Місцем осідку Генерального Інституту Католицької Акції є місто Львів, а тереном діпання ціла галицька Провінція.

Офційним органом Генерального Інституту Католицької Акції є неперіод. вид. «Вістник Католицької Акції».

§. 4. Генеральний Інститут Католицької Акції складається з: а) Президента Генерального Інституту Католицької Акції, б) Директора, в) Секретаря.

§. 5. Президент Генерального Інституту Католицької Акції а) проводить працею Генерального Інституту Католицької Акції по думці 6. арт. Конституційного Статуту, б) скликує Генеральну Раду Католицької Акції та прово-

водить нею, в) іменує і відкликує на внесок Директора урядовців бюро Генерального Інституту Католицької Акції, г) репрезентує Генеральний Інститут Католицької Акції назовні.

У своїй діяльності піддержує Президент безпереривний зв'язок з Комісією Єпископату для справ Католицької Акції та сповнює свої функції почесно, побираючи з каси Генерального Інституту Католицької Акції тільки реальні видатки, понесені при виконуванні свого уряду.

§. 6. Директор Генерального Інституту Католицької Акції а) виконує під проводом Президента завдання Генерального Інституту, б) завідує його майном і фондами, в) приймає кореспонденцію та поштові пересилки, г) є бюровим шефом персоналу бюро Генерального Інституту Католицької Акції, г) бере участь у засіданнях Генеральної Ради Католицької Акції.

Директора іменує і відкликує гр. кат. Галицький Єпископат.

§. 7. Секретар є виконуючою бюровою силою та є залежний безпосередньо від Директора, який визначає йому круг праці. Іменує його Президент Генерального Інституту Католицької Акції в порозумінні з Директором.

§. 8. З початком календарного року предкладає Президент Генерального Інституту Католицької Акції Комісії Єпископату звіт зі своєї діяльності, фінансовий звіт за минулий рік, — а також прелімінар на біжучий рік.

§. 9. Генеральний Інститут уживає печатки з написом »Генеральний Інститут Католицької Акції гр. кат. Галицької Провінції«. Правосильні зобов'язання і рішення Інституту будуть мати печатку і підпис Президента та Директора.

§. 10. Генеральна Рада Католицької Акції в складі означенім 8. арт. Конституційного Статуту є органом дорадчим і виготовлює внески з обсягу потреб католицької справи та діяльності Католицької Акції на терені Гал. Провінції.

§. 11. Мандати Членів є особові і вигасають що три роки, числячи від дня 3. січня 1931.

Делегати краєвих католицьких Товариств уступають з Ради, оскільки перестають належати до тих Товариств. Заступство їх є недопустиме.

§. 12. Засідання Генеральної Ради Католицької Акції відбуваються бодай раз у рік під проводом Президента,

який їх скликає письменно або через оголошення в Вістнику Католицької Акції.

Вирішення наступають більшістю голосів приявних Членів без огляду на їх число.

Із засідань списується негайно протокол, який, по прочитанню його та прийняттю Радою, підписують під кінець засідання Президент і Директор.

§. 13. На першому з черги Засіданні Ради відносного календарного року подає Президент Генерального Інституту Католицької Акції до відома звіт і прелімінар, про які мова в §. 8., та повідомляє Раду про наміри Генерального Інституту Католицької Акції на будуче, про які Рада висказує свою думку.

§. 14. Думки та внески Генеральної Ради Католицької Акції стають міродайними для Генерального Інституту Католицької Акції по затвердженні їх Комісією Єпископату, — якій предложить їх Президент Генерального Інституту Католицької Акції.

§. 15. Комісія Єпископату може розв'язати Генеральну Раду перед упливом її каденції та зарядити її поновний склад в означеному речинці.

Х Р О Н І К А.

Іменовання.

Ч. 1018. о. Савчак Ярослав, парох в Пелні завідателем буківського деканату.

Ч. 542. о. Кулинич Григорій, парох в Рожджалові заступником сокальського декана.

Ч. 724. о. Жук Михайло, парох в Михалевичах заступником дрогобицького декана.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 1261. о. Марко Тимотей — Висоцко Вишне.

Ч. 1348. о. Горечко Теодор — Мшанець.

Ч. 1850. о. Данилів Володимир — Смерек.

Завідательства одержали :

- Ч. 464. о. Дутка Іван — Боратин.
- Ч. 1514. о. Дяк Василь — Ростока велика.
- Ч. 1484. о. Паславський Василь — Грімно.
- Ч. 1831. о. Плахта Михайло — Милків.
- Ч. 1487. о. Швед Маріян — Снітниця.
- Ч. 1515. о. Юрчинський Іван — Павлокома.
- Ч. 1489. о. Евин Ангін — Боднарка.
- Ч. 1506. о. Коліда Софрон — Лютовиска.
- Ч. 1511. о. Шпот Михайло — Артасів.
- Ч. 1512. о. Ящевський Іван — Мости вел.
- Ч. 1495. о. Тимчишин Ярослав — Ізби.
- Ч. 1573. о. Веселий Володимир — Ролів.
- Ч. 1499. о. Смулка Володимир — Тилява.
- Ч. 1575. о. Томашівський Іван — Глинсько.
- Ч. 1498. о. Салагуб Теодор — Рихвалц.
- Ч. 1491. о. Заворотюк Михайло — Грозьова.
- Ч. 1492. о. Липин Петро — Гошани.
- Ч. 1490. о. Заяць Михайло — Урож.
- Ч. 1485. о. Федунь Стефан — Кречовичі.
- Ч. 1488. о. Філяс Іван — Явірник руський.
- Ч. 1554. о. Кліш Анатоль — Крампна.
- Ч. 1556. о. Гамерський Йосиф — Волиця.
- Ч. 1571. о. Величкович Микола — Солинка.
- Ч. 1572. о. Щурко Стефан — Звір і доїздж. Сприня.
- Ч. 1553. о. Грицай Яким — Ріпник.
- Ч. 1552. о. Сенета Мирослав — Чорноріки.
- Ч. 1557. о. Яросевич Йосиф — Ветлина.
- Ч. 1558. о. Козак Микола — Липє.
- Ч. 1497. о. Федорович Станислав — Долини.
- Ч. 1494. о. Калинич Омелян — Реклинець.
- Ч. 1548. о. Заяць Микола — Новиця.
- Ч. 1560. о. Весоловський Михайло — Гирова.
- Ч. 1561. о. Середович Василь — Дальова.
- Ч. 1562. о. Саламан Стефан — Царинське.
- Ч. 1788. о. Крупський Стефан — Млини.
- Ч. 1727. о. Городиський Ілярій — Середниця.
- Ч. 1894. о. Бучко Василь — Береги гор.

Сотрудництва одержали :

- Ч. 1513. о. Мацюк Микола неопр. — Орове.

- Ч. 1486. о. Гребеняк Ярослав неопр. — упр. Вірхомля.
 Ч. 1502. о. Микита Микола « — Поздях.
 Ч. 1501. о. Кузич Ярослав « — Комарно.
 Ч. 1503. о. Кнейчук Ярослав « — Лежайськ.
 Ч. 1574. о. Гарцула Василь « Кобильниця руська.
 Ч. 1566. о. Ортинський Микола « Селиска.
 Ч. 1567. о. Сіткевич Ілля « Глудно.
 Ч. 1564. о. Худьо Йосиф « Вербіж.
 Ч. 1509. о. Шаваринський Євген « Кульчиці
 Ч. 1568. о. Гайдук Михайло « Полонна.
 Ч. 1551. о. Дубляниця Роман « Красна
 Ч. 1563. о. Яців Нестор « Борислав.
 Ч. 1493. о. Шевчук Михайло « Головецько гор.
 Ч. 1547. о. Курило Михайло « Лінина велика.
 Ч. 1559. о. Марків Теодор « упр. Липовець
 Ч. 1560. о. Сальвицький Лев « Волчищовичі.
 Ч. 1510. о. Білий Стефан — Жовтанці.
 Ч. 1496. о. Гриник Василь — Смолин.
 Ч. 1500. о. Куціль Іляріон — Ожанна.
 Ч. 1483. о. Савицький Дмитро — Комарники.
 Ч. 1555. о. Салук Пантелеймон — сам. Костарівці.
 Ч. 1550. о. Білинський Петро — Матків.

Померли :

- о. Мацюрak Василь, парох в Лютовисках 5/2 1934.
 о. Гермак Казимир, парох в Гошанах 22/2 1934.
 о. Полошинович Юліян, парох в Середниці 19/3 1934.

Душі їх поручається молитвам Всч. Духовенства.

З гр. кат. Еп. Консистерії.

Перемишль, дня 30. березня 1934.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епп.

II. ЧАСТЬ.

В справі Збірки на річ Центрального Марійського Товариства Молоді у Львові.

Марійське Товариство Молоді знаходиться в дуже прикрих матеріяльних відносинах. В наслідок сучасної економічної кризи та через неточність і отягання своїх довжників і відборців видавництва, Товариству грозить руїна.

Щоби цьому запобігти Еп. Ординаріят, маючи на увазі дуже успішну дотеперішню працю і великі заслуги цього Товариства поручає всім ОО. Душпастирям Епархії в дні 22. квітня ц. р., це є в неділю Мироносиць відправити Акафіст до Матери Божої, а зібрані при сій нагоді жертви прислати до Канцелярії Еп. Консисторії в Перемишлі на річ згаданого Товариства.

Проситься Всеч. Духовенство щиро зайнятися цею збіркою.

Належитість за шематизм на р. 1934.

Канцелярія Еп. Консисторії розіслала парохіяльним урядам і всім Отцям катихитам шематизм на рік 1934. Належитість в квоті 4 зл. побереся з платні за квітень Отцям, що її побирають. Прочі Отці надішлють сю квоту до кінця квітня ц. р. до Канцелярії Еп. Консисторії.

Повисшу квоту позваляєся побрати з церковної скарбони.

Нова книжка.

Всч. Отець Михайло Кравчук, парох в Негівцях, львівської Архі-Епархії, зладив нове діло п. з. »Ісус Христос, Його життя, наука й чуда — згармонізований переклад чотирьох Євангелій на основі грецького тексту з поясненнями« зі 42 образками з Богородчанського Іконостасу. — Львів 1934. — Ціна одного примірника 6 зл.

Про се повідомляємо Всч. Духовенство.

Св. Письмо Ст. З. в українському перекладі.

Останніми часами появився новий український переклад першого тому св. Письма Старого Завіту (Пятикнижжя Мойсея) з поясненнями. Зладив його Всв. О. Др. Ярослав Левицький. Можна замовляти сю книжку тільки на адресу: О. Др. Ярослав Левицький, Львів, вул. Як. Стшеме, 15. Коштує враз з поштовою пересилкою 6 зл. 50 гр.

Еписк. Ординаріят поручає Всч. Духовенству набувати сю книжку до парохіяльних і церковних бібліотек.

Фабрика свічок „Керос“.

Повідомляється Всеч. Духовенство, що Фабрика свічок »К е р о с« (передше інж. К. Котецького і Ска), Львів 15 вул. Окружна 108а, виробляє свічки марки »ВВ« які мають в собі понад 60% чистого пчільного воску і марки »В« які містять в собі понад 30% чистого пчільного воску. Се подається до відома Всеч. Духовенству.

ПЕРЕМИСЬКІ

ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТІ

СВЯТИШОГО ОТЦЯ ПАПИ ПІЯ ХІ.

Апостольська Конституція,

якою загальний, надзвичайний Ювілей р. 1933 до 1934
обходжений в Римі, поширюється на цілий католицький світ.

ЕПИСКОП ПІЙ,

СЛУГА БОЖИХ СЛУГ,

всім вірним, що з отсим письмом познайомляться,
поздоровлення й апостольське благословення.

Загальний, надзвичайний Ювілей, оголошений нами минулого року в честь дев'ятнадцятистолітньої пам'ятки Спасення людського роду і вже щасливо закінчений, приніс внаслідок обмиття й очищення душ та піднесення їх „із земського дому того замешкання“ до небесних висот стільки і таких незвичайних ласк та надприродних потіх, що ми не в силі повздержатися, щоби не зложити найліпшому, всемогучому Богу щирої подяки. Бо ми бачили протягом того Милостивого Літа — а було це на нашу думку милою річю для Божої доброти — безчисленних синів, що прямували окремо і гуртом до того ушасливого міста і допускали їх перед наше лице та скріпляли їх батьківським словом. А довершувалося воно серед усіх суспільних шарів і серед

робучих мас, що щоденною працею здобувають удержання; серед найзнатніших у краях осіб, що в цих дуже тяжких часах — а це приклад гідний всякої похвали — діставали наглядно небесну поміч не тільки для себе, але також для своїх; серед тих, що тішаться цвітучою молодістю, і серед тих, що старістю майже знесилені не зляклись трудів по-дорожі до Риму. І прибували вони не тільки з Італії та найблизших держав, але також із заморських країв і зі всіх сторін так, що дуже старинні храми Риму, святі катакомби, а навіть ulиці міста гомоніли голосним співом вірних »усякої мови, краю, народу«. А не рідко можна було доглянути чоловіків і жінки, що за прикладом давних паломників прибували пішки до Риму, щоби побачити спільного батька й добути прощення для істот повірених своїй опіці. Віддаємо їм батьківську похвалу, тим більше, що з приводу прикрої економічної кризи, яка мучить нас так довго, неодні паломники мусіли побороти немалі труднощі, щоби піднятись і перевести в діло того роду постанову.

Але тому, що не всі, що бажали, могли удатися до Риму, щоби осягнути багаті скарби небесної ласки, уважаємо за відповідне, щоби силою звичаю й практики Апостольської Столиці спроможність ювілейного відпусту дана в ущасливленню місті його мешканцям і паломникам до нинішнього дня, сталася доступною всюди, через цілий рік. Щоби осягнути цю спасенну ціль, взиваємо всіх керманців Церкви, а передовсім єпископів, щоби відповідними проповідями й духовними вправами, як також побожними набоженствами якнайбільше вірних приготували належно і наклонили всіми силами до очищення провин Тайною Покаяння й осягнення добродійств того ж повного відпусту. Нехай їх заохотять, щоби відповідно до нашого намірення заносили мольби до Бога. А що до того намірення бажаємо, щоби крім тих цілей, які ми поручили в Апостольському листі „*Quod purer*“, а саме, щоби привернено всюди належну Церкві свободу, а всі народи доведено до миру, згоди і правдивого гаразду, просьби вірних так само ревно виєднали постійний розвиток витревалої й неуступливої діяльності місіонарів і привели щасливо розлучених від Церкви до одної вівчарні Ісуса Христа.

Крім того бажаємо докинути ще до того нашого намірення подробицю, яка нам дуже лежить на серці. Бо в неодних краях зростають зусилля „воюючих атеїв“, що бун-

туються зухвало проти Божества та чваняться своїм безбожним і злочинним гаслом наче власним знаменем: »Без Бога, проти Бога«, тому вважаємо за річ дуже на часі, щоби отсим продовженням цього експіяційного року на цілий католицький світ, винагородити відповідно до спромоги ту страшну кривду, заподіяну Божій величі, молитвою і надоложенням. Просимо, щоби це вчинили всі вірні, а саме: виєднали від Отця милосердя, щоби погані зусилля тих лукавих людей, що прямують до знищення не тільки всякої релігії, але також усякої культури й правдивої цивілізації, нарешті скінчилися й обернулися в ніщо. Нехай осягають і те своїми просьбами та жертвами, щоби Спаситель людського роду їх засліплені уми — маємо на думці тих, що вирікаються Бога й ненавидять Його — поразив промінем небесного світла, а порушених спасенним стыдом і покутою, привів милостивно до батьківських обіймів. Маємо намірення в звязку з цією справою перед закінченням ювілейних торжеств взяти участь у Ватиканській базиліці в благальних молитвах в дні, який в своєму часі означимо.

Отже повагою всемогучого Бога, святих Апостолів Петра й Павла, як також нашою, поширюємо великий Ювілей Божого Спасення, обходжений в Римі, отсим Апостольським листом на цілий католицький світ, а саме на Західню і Східню Церкву, і продовжуємо його на цілий рік тим способом, що можна його осягнути від Великодної октави цого року, аж до Великодної октави будучого року 1935.

Отже уділяємо й надаємо всім вірним обох полів, хочби в минулому році осягнути Ювілей, нашою апостольською повагою найповніший відпуст цілої кари, яку мусілиби витерпіти за гріхи. Можуть його осягнути всюди поза Римом і його передмістям після узискання відпущення і прощення своїх гріхів, щоби тільки очищені належно Тайною Покаяння і скріплені св. Причастям, побожно відвідали церкви або прилюдні каплиці визначені в тій цілі в установленому часі. Те все повинні вони виконати по засадам, які незабаром устійниться.

I. Єпископи Ординарії самі означають або через досвідчених священиків, яким також, як схотять, полишать ту владу через цілий рік — щоби перевести ювілейні відвідини в єпископській столиці—катедральну церкву й три інші церкви або прилюдні каплиці, в яких бодай деколи відправляється Служба Божа; а в передмістю і в інших частинах

дієцезії означають парохіяльну церкву даної дієцезії, як також в обемі тієї ж парохії три інші церкви або каплиці, як це ми в горі вказали. Те саме зарядять у Східній Церкві Патріархій інші Єпископи Ординарії самі або через делегованих священиків; але кожний в своїй епархії або дієцезії.

II. Як протягом минулого експіаційного року в Римі, так і в будучому році, слід тричі відвідати кожну означену церкву або прилюдну каплицю. Відвідувати їх можна або того самого дня, або в наступних днях так, що вірні, як вийдуть щойно з церкви, можуть увійти зараз в друге, в цілі других і третіх відвідин. Коли в якомусь місці нема чотирьох церков або прилюдних каплиць, можуть Єпископи Ординарії самі зарядити або через своїх делегатів, щоби дванацять приписаних відвідин вільно відбутися в меншій кількості церков, а саме так, щоби чотири відвідини відбулися в трьох церквах або шість у двох, або дванацять в одній тільки церкві.

III. Щоби молитви відмовлювані в часі тих святих відвідин сильніше звертали й спонукували уми вірних до розважання Божого Спасення, а передовсім Господніх Страстей, постановляємо й заряджуємо отсе: крім молитов, що їх добровільно з огляду на власну побожність заноситься до Бога, слід перед вівтарем Найсв. Тайн відмовити п'ять разів *Отче наш*, Богородице Діво й Слава Отцю, і крім того раз по нашому наміренню; нехай відтак усі перед образом Розп'ятого Христа відмовлять три рази „Вірую“ і раз молитовку „Величаємо Тебе Христе, і благословимо Тебе і т. д.“ або іншу подібну; незабаром удадуться до Божої Матері і змовлять там, розважаючи Її терпіння, сім разів „Богородице Діво“, додаючи раз зітхнення: „Свята Мати, щиро прошу і т. д.“, або інше того роду; вкінці зближаться до вівтаря Найсв. Тайн і відмовлять побожно ісповідання віри звичайною формулкою: „Вірую“ (гл. Апостольський лист „*Quod puer*“ з д. 6. січня 1933 р.)

Вірні Східної Церкви повинні в часі ювілейних відвідин і прилюдних молитов в честь Найсв. Тайн, Ісуса Христа Розп'ятого й Богородиці або по нашому наміренню, також у часі ісповідання віри по приписаній формулці стосуватися до засад, які для різних обрядів їх Патріархам і Єпископам Ординаріям наша св. Конгрегація для Східної Церкви подасть свого часу.

Крім того уділяється поодиноким Єпископам Ордина-

ріям владу замінювати молитви приписані вчасі святих приватних відвідин на інші молитви. Вірні Східньої Церкви, що перебувають поза границями своєї території, можуть також, коли прилучаться до паломників латинського обряду, послугуватися формулками приписаними для латинників; поодиноким особам вільно відмовляти власні формулки, або формулки лат. обряду.

IV. Тому що деякі молитви слід відмовити перед Ісусом Христом, утаєним під Евхаристійними видами, повинні Епископи Ординарії при визначуванні церков або прилюдних каплиць старатися вибрати такі, в яких звичайно старанно переховуються Найсв. Тайни або бодай в часі відвідин можуть бути присутні. Коли ж із спеціальних оглядів — що головню в місійних краях може зайти — не можна того перевести, не слід опускати ніодної з приписаних молитов. Ті молитви, що їх належить предложити Евхаристійному Ісусові Христові, можуть вірні в думці і в духу заносити з честю до Найсв. Тайн, хоч несприсутніх, складаючи найгорячішу подяку за подиву гідний дар Евхаристії і найпобожніше надолуження за зневаги тим же Тайнам заподіяні. В таких рівнож обставинах може відбутися ісповідання віри перед Розп'ятим Ісусом Христом.

V. Щоби вірні могли легше підняти ювілейних відвідин, уділяється їм спромогу відбутися їх так само поза областю своєї парохії або дієцезії, але в церквах для тих місць визначених. Тієї спромоги уділяється також місійним народам з углядненням поодиноких обставин.

VI. Крім того заряджуємо, щоби, як практиковано в Римі в часі минулого благального року, вірні могли узискати Ювілей для себе і для померлих стільки разів, скільки разів виконають приписані діла, але з тим застереженням, що не можна підніматись діл узискання другого Ювілею, заки не покінчиться початих діл для першого.

VII. Щоби прийти з помічю тим, що знаходяться в особливих обставинах, постановляємо отсе:

1. Моряки й всі, що знаходяться на кораблях, коли корабель, яким подорожують, має каплицю, в якій відправляється Служба Божа, можуть у ній відбутися ювілейні відвидини. Коли каплиці нема, дозволяємо, щоби скоро причалять до якої пристани, там же в якійнебудь церкві відбули відвидини й відмовили приписані молитви.

2. Епископи Ординарій можуть самі або через духов-

них делегатів тим, що в приписаний спосіб не можуть відбути візитації або їх число зменшити або стіснити скількість відвідуваних церков або вкінці змінити святі відвідини на діла побожні чи добродійні, застосовані до поодиноких осіб. — За особи, що підлягають перешкодам уважаємо ті монахині, монаші сестри, терціярки, побожні жінки і дівчата, як також інші особи, що перебувають в жіночих школах або інтернатах; пустельників, що живуть в монастирях по монашому правилу і відданих радше контемпляції, як діяльному життю, як Трапісти, Камедули й Картузіяни; полонених і в'язнів; священників і монахів, задержаних для поправи в монастирі або інших домах. За тих, що підлягають перешкодам, уважається також тих, що дозорують дома чи в шпиталі або є слабого здоров'я, як також тих усіх, що є для хорих потрібні; взагалі всіх, що мають якусь перешкоду, яка унеможливорює їм приписані відвідини; те саме право прислугує по нашій децизії робітникам, яких ми означили в конституції „*Qui umbratilem vitam*“ з д. 30. січня м. р.; вкінці старців, що переступили сімдесятий рік життя.

3. Єпископи Ординарії можуть також — так само через делегатів, як ми в горі згадали — назначити меншу скількість відвідин: а) духовним або монашим згромадженням, признаним церковною владою; б) брацтвам, побожним стоваришенням, як також тим тільки світським союзам, що займаються розвитком католицьких діл; в) молоді, що живе в колегіях або відвідує колегії для науки й виховання щоденно або в означених днях; г) всім вірним, що мають відбути відвідини під проводом пароха або священника ним делегованого чи іншого священника — але се останнє тільки в місці, де нема законно установлені парохії. — Нехай Єпископи Ординарії під тою умовиною зменшують скількість відвідин, що ті всі наведені удадуться до навідуваних святинь процесійно, хоча без своїх ознак.

4. Де ж з якоїнебудь причини не вільно улаштувати походу улицями, може Єпископ Ординарій і згадані його делегати стіснити й зменшити скількість відвідин, щоби тільки в середині святині або похід розвинувся, або бодай відвідання відбулося торжественно й спільно всіми там зібраними. Однак Єпископ Ординарій й його делегати не можуть нікого звільнити від обов'язку таїнственої сповіди й св. Причастя, хиба що когось від одного або другого обов'язку повздержує тяжка недуга.

VIII. Що до управнень, якими сповідники, апробовані зрештою по правним засадам, можуть користуватися в ювілейній сповіди, заряджуємо отсе:

1. Сповідники задержують владу розрішення, диспензовання, замінювання, яку від теперішньої Апостольської Столиці дістали правно на завжди, або до часу; задержують її в узисканих межах.

2. Монахиям та іншим жінкам, для яких сповіди силою припису Кодексу є потрібна спеціальна апробата Єпископа Ординарія, вільно вибрати собі якогонебудь сповідника апробованого тим же Єпископом для осіб обох полів, перед яким можуть відправити ювілейну сповідь; тому сповідникові уділяємо дозволу, щоби тільки в часі ювілейної сповіди міг ужити всієї влади, яку на основі отсеї Конституції має вже супроти всіх вірних.

3. Всім сповідникам уділяємо владу, щоби в часі Милостивого Літа могли в області сумління тільки в часі таїнственої сповіди і через себе самих розрішати кожного каянника не тільки від кожної цензури й гріху законом застереженого Папі або Єпископові, але також від цензури наложеної спеціально (*ab homine*). Але звільнення від тієї цензури не має значіння назовні (*in foro externo*).

IX. З тієї незмірно широкої влади нехай користають тільки зі збереженням отсих правил і виїмків:

1. Нехай не розрішають як тільки в обставинах і відповідно до припису кан. 254 Кодексу Кан. Права тих, що попали в цензуру Папі особисто або найособлившим способом (*specialissimo modo*) застережену. Нехай також не розрішають як тільки в обставинах кан. 900 тих, що попали у випадок застережений св. Столиці по правилу декретів св. Пенітенціарії з д. 16/XI 1928 р. (гл. *Acta Apost. Sedis*, fol. XX. ст. 398). Але силою того декрету остається так само після узискання розрішення обовязок звернутися до св. Пенітенціарії і піддатися її зарядженням.

2. Нехай так само не розрішають як тільки по припису кан. 2254 пралатів світського клиру наділених — *in foro externo* — звичайною юрисдикцією, як також вищих настоятелів монашого чину, що підлягає безпосередньо Апост. Столиці, які прилюдно попали в екскомуніку застережену св. Столиці.

3. Нехай не розрішають еретиків або схизматиків, що прилюдно свої помилки узасаднювали (*dogmatisantes*), хиба

що після виречення перед сповідником ереси або схізми направили належно згіршення або приобіцяли, що його як слід успішно направлять.

4. Нехай не розрішають також тих, що хочби потайно належать до заборонених масонських або їм подібних сект, коли не виречуться їх бодай перед сповідником, не направлять згіршення і покинуть усяку співпрацю та спомагання якої небудь секти; коли книг, рукописів і ознак, що належать до тієї секти, якщо їх досі мають, не віддадуть розрішачому, щоби їх якнайскорше осторожно переслав до св. Офіції або бодай — з приводу справедливих і важних причин — не знищать їх самі; щонайменше, коли щиро приобіцяють, що виконають найскорше згадані умовини; наложивши їм крім того, відповідно до провин, тяжку спасенну покуту й частіщу таїнственну сповідь,

5. Не слід розрішати тих, що набули без вини добра й церковні права, коли їх не віддадуть або не віднесуться якнайскорше до Єпископа Ординарія або до Апостольської Столиці у справі умови; хиба що йде про місцевости, в яких Ап. Столиця вже інакше зарядила.

6. Ті самі сповідники можуть усі без виїмку приватні обіти, навіть застережені Апост. Столиці, так само присягою відновлені, зі справедливої причини заміняти на інші побожні діла. Обіт звершеної і досмертної чистоти, хоч первісно зложений прилюдно в чині, обов'язуючий способом звичайним або урочистим, а відтак після одержаної диспензи від інших обітів того чину важний і ненарушений, можуть також із важної причини заміняти на інші побожні діла.

Але ніяк не вільно звільняти тих, що на основі вищого свячення зобов'язалися до целібату, хочби їх приведено до світського стану; а від заміни обітів зі шкодою третьої особи нехай здержуються, хиба що заінтересована особа добровільно й виразно на те згодиться. Вкінці нехай обіт негрішити або інші обіти, що наражують на кару, замінять тільки на діло, яке неменше як той самий обіт повздержує й боронить перед гріхом.

7. Диспензувати можуть тільки в обсягу сумління й тайни від усякої провиненої і зовсім потайної неправильності (*irregularitas*); так само від неправильності, про яку говориться в кан. 985, 4, але тільки в тій цілі, щоби пенітент свячення вже одержані міг без небезпеки знеславлення або згіршення виконувати.

8. Диспензувати можуть також в обсягу тільки сумління та тайни і від потайної перепони споріднення в другому або в третьому ступні (шестому або четвертому по східньому обчисленню), що доторкає перший (східний четвертий або третій), незаконного походження, в цілях направи, а не заключення подружжя.

9. Зате можуть диспензувати від потайної перепони злочину, коли ніодна сторона до неї безпосередно не причинилася, чи йде про заключене подружжя, чи таке, що мається заключити; з обов'язком у першому випадку відновити по кан. 1135 згоду (consensus); з наложенням в обох випадках тяжкої і довгої спасенної покути.

10. Що до відвідин чотирох церков можуть сповідники поодиноким особам, що зі справедливої причини приписаним способом не в силі їх відбути, уділити чи то диспензи від відвідин якоїсь церкви, замінюючи їх — якщо можливо — на відвідини іншої, чи то зменшити скількість відвідин. А особам, що повздержані хворобою або іншою законною перепорою не в силі відвідати згаданих церков, нехай замінять відвідини на інші побожні діла, які можуть виконати. Але нехай сповідники освідомлять собі, що обтяжують собі сумління, коли нерозважно і без справедливої причини вірних від тих відвідин звільнять. Диспензованим справедливо від відвідин нехай не дозволяють, щоби занекали молитви на наше намірення, яке від відвідин можна відлучити; на користь хорих тільки, вільно їх також зменшити.

11. Нехай від обов'язку приписаної сповіди, якої не заступає неважна сповідь ані також обов'язкова річна сповідь, не звільняють нікого, навіть і того, що не має конечної матерії сповіди.

12. Щодо св. Причастя, то не вільно того роду обов'язку замінювати на інші побожні діла, хіба що йде про хорих, які не в силі його прийняти. Але дозволяємо з приводу Ювілею заступити його Напуттям, однак не Великоднім Причастям.

13. Нехай сповідники знають, що можуть згаданої влади ужити супроти всіх вірних як Західньої, так і Східньої Церкви, які приступлять до них до сповіди в тому щирому й непохитному наміренню, щоби досягнути ювілейного відпусту.

Але влади звільняти з гріхів і церковних цензур та диспензувати від неправильностей можуть ужити супроти того самого пенітента тільки раз, коли вперше досягає ювілейного відпусту; також тільки тоді, коли від Великодньої октави цього

року не був іншим сповідником звільнений від гріхів і цензур або не доступив диспензи від неправильности.

А іншими управненнями — також управненням зменшувати або замінювати відвідини по правилу поданому під ч. 10 — можуть послуговуватися завжди навіть у користь того самого пенітента.

Але колиби хто розпочав приписані умовини в наміренню доступити отсього ювілею і не був у силі доповнити назначеної скількості відвідин, заряджуємо, бажаючи підпомогти побожну й рішучу волю, щоби після належної сповіди і після прийняття св. Причастя, доступив згаданого відпусту так само, як колиби виконав усі діла.

Тому бажаємо, щоби всі зарядження й пояснення отсього Апост. листу осталися ненарушені і важні в цілі поширення Ювілею на цілий католицький світ без огляду на якінебудь приписи тому противні, а приказуємо, щоби копіям і уривкам того листу, але підписаним прилюдним нотарем та забезпеченим печаткою церковного достойника, довірювано так само, якби довірювано отсьому листові, колиби його предложено та показано.

Отже не вільно нікому ослаблювати отсього нашого дару, нашої волі, нашого вияснення даного на письмі або зухвало йому противитися. А колиби хто відважився їх зачепити, нехай знає, що стягає на себе гнів Всемогучого Бога та св. Апостолів Петра й Павла.

Дано в Римі, при св. Петрі, д. 2. квітня 1934, тринадцятого року нашого понтифікату.

Бр. Т. Пій, Ч. П., Кард. Боджіяні, Канцлер Св. Р. Ц.; Лаврентій Кард. Ляврі, Вел. Пенітенціяр.; Йосиф Вільперт, Декан Кол. Ап. Прот.; Вінкентій Бянкі-Калієзі, Ап. Пронотар.

Ч: 2662. — Постанови дотично позискання ювілейного відпусту в р. 1934/35.

На основі в горі поданої Апостольської Конституції Святішого Вітця Папи Пія XI що нею Св. Отець на весь католицький світ розтягнув ювілей в цілі почитання дев'ятинацять столітної пам'ятки Відкуплення людського роду — і на основі дотичних вказівок св. Апостольської Пенітенціярії з дня 3. квітня 1934 виданих для сповідників цілого катол. світу оголошуємо ось такий розпорядок:

Передовсім поручаємо Всч. Духовенству докладно перестудіювати висше подану Апостольську Конституцію Св. Вітця і вказівки, що їх низше подамо.

В найблизшу неділю по отриманні сих Відомостей виголосять Всч. ОО. Душпастирі проповідь про ювілейний відпуст і подадуть вірним до відома постанови дотично позискання відпустів та горячими словами завізвуть і заохотять всіх, щоби ревно користали з сеї великої ласки.

По заамвонній молитві відправлять Всч. Отці »Чин моленій во время Юбилея« і відмовлять на переміну з народом 5 Отче наш, 5 Богородице Діво і 1 раз Вірую, а опісля благальну пісню з благословенням Найсв. Тайнами.

Умовини, під якими всі вірні будуть могли доступити ювілейного відпусту, є такі:

1) Достойне прийняття св. Тайни Покаяння і Пресв. Евхаристії, при чім виразно зазначаємо, що річна сповідь і пасхальне св. Причастє до позискання ювілейного відпусту не вистарчають.

Ані від сповіди ані від св. Причастя не можна нікого звільнити, ані замінити їх на інші діла; навіть такого не можна звільнити від сповіди, що не має конечної матерії св. Тайни Покаяння.

Від св. Причастя можнаби було звільнити хиба сего, що ніяк не може прийняти сеї Пресв. Тайни.

Сповідь і св. Причастя, які є наказані в ціли доступлення ювілейного відпусту, можна відбути перед відвідинами призначених церков, або серед тих відвідин, або по відвідинах. Конечною однак річчю є, щоб останнє приписане діло, а може ним бути і св. Причастя, відбути в стані освячуючої ласки.

І тому, хто по відбуттю сповіди ще перед сповненням останнього діла знова впав в тяжкий гріх, нехай повторить сповідь, як що має прийняти ще св. Причастя; впрочім, якщо вже запричащався, вистарчить, коли поєднається з Богом через збудження в собі совершенного жалю.

Сповідники мають обовязок накладати покуту кожному каючомуся, хоч слушно догадуватися будуть, що каючийся доступить повного відпусту.

II. Другу умовину до доступлення ювілейного відпусту становлять побожні відвідини призначених церков згл. прилюдних молитовниць, при яких належить молитися в намірі св. Вітця. А саме маємо молитися о сво-

боду Церкви у всіх державах, о мир і згоду народів, о Боже благословення для місій, о поворот до правдивої віри тих, що відпали від Христової Церкви. А в особливий спосіб взиває св. Отець, щоби ми молитвою і покаанням надолужували Богові за зневаги нанесені Йому безбожниками, щоби Бог Своім небесним світлом просвітив засліплені їх уми або принайменше внівець обернув їх погубні змагання.

Всіх відвідин в цілі доступлення ювілейного відпусту має бути 12. І так коли є призначені 4 церкви на відвідини, відвідуємо їх по 3 рази, 3 церкви відвідуємо по 4 рази, 2 церкви по 6 разів, а одну церкву 12 разів. Силою властей уділених Нам св. Апост. Престолом у вище згаданій Конституції уповажнюємо всіх Всч. ОО. Наставників деканатів до визначування церков згл. прилюдних каплиць (як вище) в обемі їх деканатів, які належить відвідати в цілі доступлення ювілейного відпусту, а се в порозумінні з дотичними оо. Душпастирями, з якими належить уложити порядок процесій при узглядненні обставин у кожній парохії.

Рівнож відпоручаємо Всч. ОО. Наставників деканатів до зменшування числа церков, які треба відвідати, зменшування числа відвідин і замінювання відвідин на інші діла побожні і харитативні. А все те будуть могли робити лиш о стільки, о скільки будуть мати оправдану до сего важну причину.

Парохи мають особлившу власть диспензувати від ювілейних відвідин, зменшувати їх число і замінювати їх на інші діла не тільки тоді, коли хтось прийде до них до сповіди в цілі доступлення ювілейного відпусту, але і поза сповіддю, якщо розходиться о поодиноких вірних і о поодинокі родини їх парохії.

Доки св. Апост. Престол не призначить для нас осібних молитов, поручаємо в часі кожних відвідин чи процесіональних чи приватних відмовити наступні молитви:

Перед престолом, де переховуються Найсв. Тайни 5 Отче наш, 5 Богородице Діво і 5 Слава Отцу, а відтак 1 раз Отче наш, 1 раз Богородице Діво і 1 раз Слава Отцу в намірі св. Отця; перед образом Розп'ятого треба буде відмовити 3 рази »Вірую« і раз молитовку: »Претерпівий за нас страсти, Ісусе Христе Сине Божий, помилуй нас«. Перед престолом або образом Божої Матері треба

відмовити, розважаючи Її болі, 7 Богородице Діво, додаючи зітхнення: »Пресвятая Богородице, спаси нас«.

Приписані відвідини можна відбути або одного дня або в кількох днях. Вірні можуть доступити ювілейного відпусту за живих і померших стільки разів, скільки разів виповнять приписані діла.

Відвідини церков можна відбувати в часті в одній, в часті в другій дієцезії, а в тій самій дієцезії в часті в одній парохії а в часті в другій парохії в церквах згл. прилюдних молитовницях на се призначених.

Хто розпочавби приписані діла в цілі доступлення ювілейного відпусту, а не міг з причини недуги відбути означеного числа відвідин, сей може по належито відбутій сповіді і по св. Причастю доступити згаданого відпусту так, начеб виповнив всі приписані діла.

Впрочім звертаємо увагу на власти, які в сім згляді дає наведена Конституція оо. парохам і сповідникам.

Сестри Василіянки будуть мати обовязок в цілі доступлення ювілейного відпусту 12 разів відвідати свою церковцю згл. молитовницю і відмовити приписані молитви.

Сестри всіх Згромаджень в Нашій Епархії мають виповнити умовини приписані для всіх. У випадку яких трудностей мають віднести до Еписк. Ординаріату.

Для вязнів замкнених на протязі ювілейного року визначать дотичві оо. душпастирі взаміну за відвідини церкви інші діла для них доступні.

Для осіб слабого здоровля або занятих ходженням кояо хорих; для старців, що переступили сімдесять літ життя; для осіб, що з огляду на велике віддалення рідко можуть прийти до церкви; для робітників, що їм фізична праця не позволяє на більшу скількість відвідин церкви згл. каплиці — визначуємо триразові відвідини церкви з тим однак, що молитви призначені треба відмовляти 12 разів.

Оскільки відвідини будуть відбуватися процесіонально хочби і без відзнак, і хочби процесія могла відбутися тільки в церкві, число спільних відвідин зменшуємо до 3-ох, але з тим, що приписані молитви — як і в попередньому випадку треба буде відмовити 12 разів. Такі процесіональні відвідини одної церкви відбуваються в сей спосіб, що священник з народом виходить перед церков, а відтак всі з піснею на устах входять до церкви і відмовляють молитви.

Якщо весь нарід, що бере участь в процесії не мігби

поміститися в церкві згл. в прилюдній молитовниці, тоді сі, що задля браку місця мусіли лишитися перед дверми церкви згл. молитовниці а побожно відмовлять приписані молитви, сповнять обовязок відвідин.

Хто прийде до церковних дверей з наміром відбути святі відвідини, а доступ до церкви згл. прилюдної молитовниці буде або замкнений або з якої небудь причини припинений, тоді вистарчить відмовити приписані молитви перед церковними дверима. Але відвідини мають бути побожні і сердечні; а сей внутрішній настрій має в якийсь спосіб виявлятися у зовнішній пошані.

Що до переміни святих відвідин або диспензи від них треба знати:

а) хто отримав диспензу від відвідин одної або другої церкви або молитовниці, без зобов'язання в заміну за се відвідувати іншу церков або молитовницю, є обов'язаний відбути 12 відвідин, що їх ізза сего має відбути в прочих церквах або молитовницях. Бо диспенза відвідування якоїсь церкви се не то само, що зменшення числа святих відвідин.

б) Хто знова крім диспензи від відвідин якоїсь церкви просить о зменшення числа святих відвідин, сповідник нехай припише йому стільки молитов, від кілько відвідин його диспензував.

Сі молитви мають бути подібні до тих, що їх уживається при святих відвідинах.

в) Приписані устні молитви можна відмовляти на переміну.

Німі можуть доступити відпустів прив'язаних до прилюдних молитов, якщо разом з прочими вірними, що моляться в тому самому місці, підносять ум і побожні чувства до Бога; а якщо ходить о приватні молитви, вистарчить щоби умом їх передумували і знаками їх виявляли на зверх або тільки очима їх переглядали.

2) Святих відвідин ані в цілости ані в части не може сповідник замінювати на такі діла, до яких каючийся з іншого титулу стисло обов'язаний.

З повновластей уділених сповідникам нище згаданою Апост. Конституцією в т. VIII. і т. IX. можуть вони користати тільки тоді, коли каючіся приступають до сповіди в сім намірі і з сим ширим бажанням, щоби доступити ювілейного відпусту. Колиб однак опісля від свого наміру відступили і прочі приказані діла залишили, всі розрішення

від цензури будуть важні з виїмком тих, що були дані під загрозою поновного упадку в цензуру. Таксамо важним будуть всі заміни і диспензи. Сповідники можуть користати з сих повновластей у внутрішній області навіть поза Сповідю. Зогляду на се, що уділених повновластей в часі покаянного року що до того самого каятника можна уживати тільки 1 раз, а саме тоді, коли перший раз доступає ювілейного відступу і то тільки в сім випадку, коли від дня 2 квітня сего року не отримав розрішення від гріхів і цензур, або диспензи від неправильности, обов'язаний є сповідник кожного, що приступає до ювілейної сповіді і має на собі задержані гріхи або цензури або неправильности, запитати:

а) чи вже доступив ювілейного відпусту сего року, чи ні,

б) як ще не доступив, треба запитати, чи не дістав вже в сему покаянному році розрішення від задержаних гріхів або цензур або неправильности.

Бо якщо в сему ювілейному році або вже доступив ювілейного відпусту або вже отримав розрішення від задержаних гріхів і цензур, або отримав диспензу від неправильности, другий раз вже не може дістати такого розрішення і диспензи.

Хто впав в тайні цензури за яке небудь порушення третьої особи, сповідники не можуть такого розрішати так довго, доки не надоложив пошкодованій стороні через напругу згрішення і зворот шкоди: а якщо не може перед тим надолужити, то принаймеш повинен правдиво і поважно приобіцяти, що надоложить, скоро тільки буде міг.

Сповідники, що можуть розрішати від цензур навіть прилюдних, нехай добре запам'ятають:

Ті, що на них наложено поіменно якусь цензуру, або що такими прилюдно їх проголошено, не можуть користати з добродійства ювілею так довго, доки не надоложать у зовнішній області по правним вимогам. Але як у внутрішній області щиро позбудуться упертості і окажуть належне розположення, можна буде по усуненні згрішення в сповіді тимчасово розрішити, однак тільки в цілі доступлення ювілейного відпусту з обов'язком, що в зовнішній області чимскорше піддадуться вимогам права.

Від клятви за читання заказаних книжок можна розрішити тільки тоді, коли каючийся віддасть книжки, що

їх у себе передержує, або Ординарієви, або самому сповідникові, або кому іншому, що має повновласть такі книжки у себе передержувати; якщо однак се не можливе має поважно приречи, що знищить або віддасть всі книжки, скоро тільки буде міг.

Якщо розходиться о гріх задержаний Папі з огляду на сам гріх (*ratione sui*) що в нього впадає та особа, що обжалувала перед церковним суддею невинного священика о злочин намови при сповіди до гріха нечистоти, то сповідник не може уділити їй розрішення, доки ся особа формально не відкличе фалшивого доносу і по силам не направиць шкід які з сего вийшли. В таким випадку має ще сповідник наложити довгу і тяжку покуту.

Що дотичить заміни обітів, то треба сю повновласть широко пояснювати. с. зн. так, що сповідники відповідно до свого розсудку можуть перемінювати обіти навіть на менше заслугуючі діла.

В кінці горячо просимо і взиваємо Всч. ОО. Душпастирів, щоби 1) зарачили, щоби парохіяне в часі сего річного ювілею мали догідний доступ до церков згл. прилюдних молитовниць; 2) щоби назначували час до слухання ювілейної сповіди перед полуднем і по полудні, а також 3) щоби часто і приступно пояснювали вірним умовини доступлення ювілейного відпусту та вкінці 4) всіх сил доложили, щоби приготувити нарід на прийяття великих ласк сего ювілейного Святого Року.

Зазначуємо, що всі ОО. Сповідники мають в сім благодатнім часі повновласть розрішати від всіх єпископських резерватів.

З гр. кат. Еп. Ординаріату.

† ЙОСАФАТ, Епп.

ПРАВИЛЬНИК ЕПАРХІЯЛЬНОГО ІНСТИТУТУ КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ.

(Арт. 12. Конституційного Статуту).

§ 1. Начальний провід як також нагляд над Епархіяльним Інститутом Католицької Акції і над цілою Католицькою Акцією в Епархії виконує Ординарій.

§ 2. По думці 13. арт. Конституційного Статуту з рамени Єпископа Ординарія Церковний Епархіяльний Асистент слідкує за тим, щоби діяльність Епархіяльного Інституту Католицької Акції як також і цілої Католицької Акції в Епархії була згідна зі засадами Католицької Церкви та зарядженнями Єпископа Ординарія.

Епархіяльний Церковний Асистент може брати участь у всіх засіданнях Епархіяльного Інституту та Епархіяльної Ради Католицької Акції і має право вглядати в цілу діяльність Католицької Акції Епархії.

Спори, що впливають у наслідок припинення через нього рішень та заряджень епархіяльних Органів для справ Католицької Акції, вирішує Єпископ Ординарій.

§ 3. Епархіяльний Інститут Католицької Акції є церковна інституція з характером правної особи, покликана декретом Ординарія по думці канонів 1489—1494 як рівнож XVI. арт. Конкордату.

Діяльність Інституту Католицької Акції обіймає Епархію Перемиську а його осідком є місто Перемишль. Діловим роком відносно справ звітів із діяльності та фінансів є календарний рік.

§ 4. Епархіяльний Інститут Католицької Акції є провідною та організаційною владою Католицької Акції на терені Епархії і як така видає зарядження обов'язуючі цілу Епархіяльну Католицьку Акцію.

§ 5. Побіч завдань означених 14. арт. Конституційного Статуту належить до компетенції Епархіяльного Інституту Католицької Акції:

а) дбати про те, щоби постанови Верховної Влади

Католицької Акції виконувано на терені Епархії в спосіб узгіднений з її Ординарієм,

б) усталювати однозгідні засади організації, поступовання та метод праці в Парохіяльних і Деканальних Католицьких Акціях,

в) узгіднювати працю цих організацій, прийятих до Католицької Акції, усувати непорозуміння поміж ними та боронити їх самоуправи в рамках устав прийятих Єпископатом і Єпископом Ординарієм,

г) давати почин і переводити в життя спільні зовнішні виступи католицьких організацій в Епархії, як прим. спільні обходи, прилюдні католицькі маніфестації, однозгідна оборона моралі і т. д.

§ 6. У склад Епархіяльного Інституту Католицької Акції входять:

а) Голова Епархіяльного Інституту Католицької Акції і

б) Епархіяльний Секретар Католицької Акції.

Обох їх іменує Єпископ Ординарій.

§ 7. Голова Епархіяльного Інституту Католицької Акції:

а) проводить працями Епархіяльного Інституту Католицької Акції,

б) підписує важніші зобов'язання, заяви та письма Епархіяльного Інституту Католицької Акції,

в) є провідником і репрезентантом Католицької Акції в Епархії,

г) іменує і відкликує в порозумінні з Епархіяльним Секретарем бюровий персонал Епархіяльного Інституту Католицької Акції.

§ 8. Епархіяльний Секретар Католицької Акції виконує завдання Епархіяльного Інституту Католицької Акції в порозумінні з Головою, приймає кореспонденцію і всякі поштові пересилки, завідує майном Епархіяльного Інституту Католицької Акції і є бюровим шефом всього помічного персоналу.

Він бере також участь у засіданнях Епархіяльної Ради Католицької Акції з правом голосу.

§ 9. Голова і Епархіяльний Секретар остають у безпереривному зв'язку з Єпископом Ординарієм, якого інформують про постанови Генерального Інституту Католицької Акції, про діяльність Католицької Акції в Епархії, і від якого одержують директиви та згоду на свої внески і проекти.

§ 10. Епархіяльний Інститут Католицької Акції складає з початком календарного року Епископові Ординарієві письмений звіт зі своєї діяльності, фінансовий звіт за минулий рік і прелімінар на біжучий рік.

Відпис цих звітів відсилається рівночасно до Генерального Інституту Католицької Акції.

§ 11. Епархіяльний Інститут Католицької Акції вживає печатки з написом: »Епархіяльний Інститут Католицької Акції у Перемишлі.« — Правосильні зобов'язання та вирішення Епархіяльного Інституту Католицької Акції носять його печатку разом з підписом Голови і Епархіяльного Секретаря.

§ 12. Епархіяльна Рада Католицької Акції зложена з Членів, яких предвиджує 15. арт. Конституційного Статуту, є органом дорадчим і внескодавчим Епархіяльного Інституту Католицької Акції.

§ 13. Мандати членів Епархіяльної Ради є особові та тривають через три роки числячи від дня року Мандати членів, вибраних Епархіяльними Католицькими Товаришеннями вигасають перед упливом трьохліття, якщо ті члени перестануть належати до цих Товаришень.

§ 14. На засіданнях Епархіяльної Ради Католицької Акції, які повинні відбуватися бодай раз у рік, проводить Голова Епархіяльного Інституту Католицької Акції.

Засідання скликає Голова у порозумінні з Епископом Ординарієм письменно або оголошенням в офіційному органі Католицької Акції, або епархіяльному часописі. Вирішення западають звичайною більшістю голосів без огляду на число приявних членів Ради.

Протокол із засідання списується сейчас, а після прийняття Радою підписують його під кінець засідання Голова і Епархіяльний Секретар.

§ 15. На засіданні Епархіяльної Ради Католицької Акції, скликанім під кінець календарного року, голова подає Раді точні інформації про прелімінар та річні звіти, про які мова в § 10. і представляє свої наміри відносно діяльності і розбудови Католицької Акції у наступному році. Рада вискаже в тому напрямі свою думку, сформулує свої внески, які однак стають міроцайними для Епархіяль-

ного Інституту Католицької Акції шойно по заапробуванні їх Єпископом Ординарієм.

§ 16. Єпископ Ординарій може розв'язати Епархіяльну Раду Католицької Акції перед впливом її каденції та зарядити доповнення її в означеному речинці.

Ч. 80/Орд. — Подяка св. Отця за Петрів гріш 1933.

На адресу Преосвященного Єпископа Кир Йосафата надійшло від Апостольського Престола ось таке письмо: »Державний Секретаріат Його Святости з Ватикану дня 26. квітня 1934

ч. 132622.

Ваша Ексцеленціє, Преосвящений Отче!

Дуже подобалося св. Отцеві, що через посилку Петрового гроша (1.600 зл.) хотіли Ваше Преосвященство і Ваша дієцезія оказати свою прихильність і щедрість для Апостольського Престола, що управляє цілим католицьким світом.

З сеї причини тішуся, що можу Вам і всім жертводавцям висказати чувства прихильности і жичливости зі сторони св. Вітця, а рівночасно переслати Апостольське Благословення як середник і запоруку Божих дарів.

При сій нагоді висказую чувства моєї пошани і найщирішого віддання для Вашої Ексцеленції.

Е. Кард. ПАЧЕЛЛІ.

Повисше письмо подаємо до відома Всч. Духовенству і поручаємо оголосити його народові в церкві в найближчу неділю, додаючи щиру подяку і від Нас за тамтогорічну збірку.

Ч: 2502. — В справі Збірки на „Петрів гріш“ в празник св. св. Ап. Ап. Петра і Павла.

Подаючи повище до відома подяку св. Отця Папи Пія ХІ. за Петрів гріш зложений минушого року вірним

Нашої дієцезії заряджуємо рівночасно таку саму збірку і на сей рік в день Празника св. Петра і Павла по всіх церквах Нашої Епархії.

В дочерних церквах належить зарядити збірку в найближчу неділю по Празнику св. Апостолів.

Збірку заповідять Всч. ОО. в попередню неділю згл. свято та заохотять вірних до щедрих датків. При тім належить пояснити народові ціль збірки вказуючи на великі потреби, що їх має св. Отець у теперішні часи. Треба повчити вірних, що поза добродійними датками вірних св. Отець не розпоряджає ніякими матеріяльними засобами. Томуто всі вірні діти церкви, всі свідомі католики, хоч і як були би убогі, уважають за свій святий обовязок рікрічно щедрими датками підпомагати Святішого Вітця, що мусить удержувати місії, давати підмоги на будову церков, на духовні семінарі, школи та що спішить з поміччю потерпівшим від всяких елементарних нещасть. І наш нарід вже не раз користав зі щедрої руки Святішого Вітця так, що ми ніколи здається не будемо в стані гідно віддячитися за Його добродійства нам висвідчені.

Зібрані гроші перешле опісля кожний Уряд парохіяльний до Еписк. Косисторії найдалше до кінця липня с. р.

Ч. 1958.— В справі вирубу дерева в ерекціональних лісах.

Тому, що доси лучаються ще випадки продажі дерево-стану в ерекціональних лісах без дозволу Еписк. Ординаріату, як також випадки недозволеного вирубу дерева в згаданих лісах через ОО. парохів понад приділений їм етат річний в пляні господарським, а навіть вирубу через оо. завідателів, які без окремого позволення не мають права користати з ерекціонального ліса, хоча беруть в аренду ґрунта ерекціональні, Еписк. Ординаріат поновно перестерігає Всеч. Духовенство перед таким нарушуванням цілости майна парохіяльного під загрозою церковних кар і повного відшкодовання матеріяльного, а це з покликом на тутешній розпорядок оголошений у Відомостях Епархіяльних Ч: IV. з р. 1926 Ч: 5035; — Ч: XII. з р. 1933 Ч: 7915, і другі.

Від Еписк. Ординаріату.

Х Р О Н І К А.

Іменовання.

Ч. 2227. о. Ляльович Йосиф — деканом Горлицьким.

Ч. 2228. о. Качмар Стефан — завідателем деканату комарнянського.

Крилошанські відзнаки одержали:

Ч. 1955. о. Прийма Іван катехит в Хирові, о. Др. Вергун Теодор катехит в Сокалі, о. Шуплат Юліян катехит в Ліську, о. Лещук Йосиф катехит в Раві руській, о. Демянчик Роман катехит в Перемишлі.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 1967. о. Сембратович Мирослав — Гнила.

Ч. 2015. о. Дацишин Олекса — Ролів.

Ч. 2156. Калинич Омелян — Реклинець.

Ч. 2435 о. Ядловський Степан — Поляни суровичні.

Ч. 2436. Бак Михайло — Сливниця.

Завідательства одержали:

Ч. 1948. о. Середович Олекса — Токарня.

Ч. 2015. о. Веселий Володимир — Поляна.

Ч. 2114. о. Тимчишин Ярослав — Долини.

Ч. 2175. о. Комарчевський Теодозій — Гічва.

Ч. 2086. о. Хоростіль Василь — Пили.

Ч. 2282. о. Ящевський Іван — Колодруби.

Ч. 2269. о. Шевчук Михайло — Галівка.

Ч. 2267. о. Мак Іван — Ізби.

Сотрудництва одержали:

Ч. 1570. о. Бартко Василь — Гребенці.

Ч. 2029. о. Дацишин Олекса доїздж. Вороблевичі.

Ч. 2267. о. Блонарович Михайло — сам. Головецько.

Ч. 2032. о. Гриник Василь мол. — Бірча.

Померли :

о. Рихлевський Володимир парох в Колодрубх 5/4 1934.
Душу його поручається молитвам Всч. Духовенства.

З гр. кат. Еп. Консисторії.

Перемишль, дня 2. травня 1934.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епп.

ЧАСТЬ II.

Речинець Загальних Зборів Тов-а „Епархіяльна Поміч“ у Перемишлі.

На основі § 33 устава відбудуться Звичайні Загальні Збори Товариства »Епархіяльна Поміч« дня 12. червня 1934 р. о год. 10. дополудня у великій салі гр. кат. Духовної Семинарії у Перемишлі зі слідуочим дневним порядком.

ЧАСТЬ I.

1. Отворення Зборів;
2. Відчитання протоколу попередних Заг. Зборів;
3. Звіт з діяльності уступаючого Виділу;
4. Звіт провірної Комісії;
5. Вибір 5. членів і двох заступників нового Виділу.

ЧАСТЬ II.

6. Загальний стан нашої Церкви в останніх часах—реферат;
7. Ухвалення правильника »Емеритального Фонду гр. кат. священників Перем. Епархії«;
8. Внески й запити.

Перед Загальними зборами відправиться в катедр. церкві о год. 9-ій Служба Божа за розвій Товариства. Членам Тов-а пригадується обовязок відправлення двох Служб Божих: одної за живих а другої за померших членів Тов-а.

Перемишль, дня 18. травня 1934.

ВИДІЛ.

ПЕРЕМИСЬКІ

ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТІ

Ч. 2798. — Речинець до вношення подань о прийняття до духовної Семинарії.

Гімназійні абітурієнти, що наміряють посвятитися духовному стану, мають внести до Еписк. Ординаріату прохання о прийняття до духовної Семинарії до дня 31. липня ц. р.

До прохання належить долучити:

- 1) свідоцтво хрещення і миропомазання;
- 2) свідоцтво зрілості (в оригіналі) і всі гімназійні свідоцтва;
- 3) власноручно написаний перебіг свого життя;
- 4) заяву щодо оплати за удержання в дух. Семинарії;
- 5) поштові значки на 1 зл. на кошти переписки.

Кандидат, котрий покінчив науки в гімназії, яка знаходиться поза округом перемиської Епархії, має попросити свого о. катихиту, щоби надіслав впрод до Еписк. Ординаріату звіт про його поведення.

Про день, в котрому кандидат має особисто явитися в Еписк. Ординаріаті до елекції, буде кандидат окремо повідомлений. В цьому дні кандидат дасться оглянути семинарійному лікареві, котрий видасть опінію щодо фізичної здібності кандидата до духовного стану.

Еписк. Ординаріат поручає Всч. о. Душпастирям повідомити про це гімназійних абітурієнтів, котрі перебува-

ють в їх парохії і переслати до Еписк. Ординаріату до дня 31. липня ц. р. совісний і точний звіт про поведення кандидата та його родичів.

Ч. 2908 — Духовні вправи для священиків.

До участі в духовних вправах сего року є обов'язані всі священики, котрі з якоїнебудь причини сего обов'язку не сповнили у своїм часі, далше всі безженні, висвячені до 1933. р. включно, вкінці жонаті, котрі останній раз відправили реколекції у 1931. р.

На переведення сих духовних вправ визначається 3 серії, а саме 2 для безженних священиків, а 1 для жонатих з огляду на майбутній душпастирський курс у вересні, котрий буде уважатися за духовні вправи, в котрім — як се можна предвидіти — возьмуть участь головно старші священики.

I. Серія духовних вправ для безженних священиків відбудеться в часі від понеділка 25. червня вечером до п'ятниці 29. червня рано, в котрій — як висще зазначено — обов'язані взяти участь всі Отці висвячені як безженні до 1933 р. включно з отсих Деканатів: Балигородський, Бірчанський, Бориславський, Буківський, Варяжський, Височанський, Горлицький (I. часть), Грибівський (I. ч.), Динівський, Добромильський, Дрогобицький, Дуклянський (I. ч.) Жовківський, Жукотинський, Комарнянський, Короснянський, Краковецький, Куликівський, Лежайський, Ліський, Лупківський, Лучанський, Любачівський, Лютовиський, Перемиський (I. ч.) і Риманівський (I. ч.).

II. Серія для безженних відбудеться від понеділка 2. липня вечером до п'ятниці 6. липня рано, в котрій з узглядненням евентуальної участі в душпастирськім курсі візьмуть участь всі прочі безженні священики.

III. Серія буде від понеділка 16. липня вечером до п'ятниці 20. липня рано, в якій візьмуть участь всі обов'язані до участі жонаті священики цілої Епархії з належним узглядненням участі в душпастирськім курсі.

ОО. Катехити обов'язані взяти участь в реколекціях разом зі священиками свого Деканату дотичної Серії і тому рівнож обов'язані зголосити свою участь у свого

о. Декана. Те саме обов'язує і других священиків незанятих у душпастирстві.

Для належитого переведення сьогорічних реколекцій Канцелярія Епископської Консисторії висилає списи священиків обов'язаних відбути реколекції до Деканальних урядів, а оо. Декани з відповідними внесками й заввагами зголосять всіх учасників до Еписк. Консисторії найдалше до 20. червня с. р.

За виконання сего розпорядку відповідають в першій мірі оо. Декани.

Отці приділені до одної Серії реколекцій, не можуть бути прийняті до иншої Серії без окремої згоди Еп. Ординаріату, о що обов'язані постаратись оо. Декани найдалше до 20. червня.

Зголошення від поодиноких священиків, прислані безпосередно до Еп. Консисторії, а не через дотичні Дек. Уряди, як також священиків, котрі не зголосили своєї участі через Уряди деканальні, а прийдуть на реколекції, не будуть узгляднені.

ОО. Учасники духовних вправ після свого прибуття до Перемишля зголосяться в будинку Духовного Семінара в часі від 4—6 год. вечером перед реколекціями; пізнійші зголошення не будуть узгляднені. Оплату складається при зголошенню згори, а не через Канцелярію Еп. Консисторії здолу, бо сим невластивим способом дуже утруднюється адміністрацію реколекцій. Також належить привезти свою постіль.

Священики, котрі відбули духовні вирази в однім з наших монастирів, є обов'язані прислати до Епископської Консисторії посвідки відбутих реколекцій через свої Деканальні Уряди до дня 20. червня.

В інтересі самих Отців Учасників духовних вправ проситься о точне заховання висше поданих приписів.

Ч. 2909. — До Всеч. ОО. Деканів у справі душпастирського курсу.

У зв'язку з проголошенням Епархіяльного Інституту Кат. Акції та повсталими відси новими завданнями і обов'язками для Духовенства, Епископ. Ординаріят порішив уладити в днях 4.5. і 6. вересня ц. р. душпастирський

курс отриманий з духовними вправами для священиків нашої Епархії.

До участі в курсі призначають Всч. ОО. Декани по двох священиків зі своїх деканатів, вибираючи таких, котрі будуть у спроможності опісля основно зреферувати зміст вислуханих на курсі викладів на одному з найблизших деканальних Зборів.

Сей курс зарахується його учасникам як одні відбуті реколекції, для того кошти удержання в квоті як за реколекції понесуть учасники самі та вплатають їх при особистім зголошенню в Духовній Семинарії.

Всч. ОО. Декани повідомлять на час визначених до участі в курсі священиків і список визначених кандидатів перешлють до Епископ. Ординаріату найдалше до кінця червня ц. р.

Участь в курсі можуть також взяти інші не визначені ОО. Деканами священики та ОО. катихити. Однак і вони мають заздалегідь зголосити свою участь через ОО. Деканів до Еписк. Ординаріату.

Всі учасники курсу мають явитись в Духовній Семинарії найпізніше дня 3. вересня ц. р. до год. 6. вечером.

Понизше подається до відома докладну програму душпастирського курсу.

Перемишль, дня 29. травня 1934.

Від гр. кат. Еписк. Ординаріату.

ПРОГРАМА ДУШПАСТИРСЬКОГО КУРСУ

для делегатів Перемиської Епархії,

який відбудеться в днях 4—6. вересня 1934 р. у Перемишлі.

Понеділок; 3. IX. — приїзд декан. відпоручників до 6. год. вечер.

І. День.

Второк 4. IX.:

Рано: Год. 7. **Архієрейська Сл. Божа і отворення курсу.**

Год. 10^{1/2} „Церква в боротьбі з новітніми ворогами Бога“ — реф. о. В. Гриник.

Год. 12^{1/2} Обід. (В часі обіду дух. читання ^{1/4} год.)
Посіщення Н. Т. Час свободний.

- По пол. Год. 3. „Що таке Кат. Акція?" (Історія, єство і ціль К. А.) — реф. о. О. Орський.
- Год. 5½. „Організація Кат. Акції" — реф. о. Голинський П. Дискусія.
- Год. 7. Вечера. Посіщення Н. Тайн.
- Год. 8½. Спільне відчитання Повечеря. Іспит совісти. Точки до розваж.
- Год. 9½. Спання.

II. День.

Середа 5. IX.:

- Рано: Год. 5½. Вставання.
- Год. 6. Спільне відчитання Полунощниці. Розваж.
- Год. 6½. Служба Божа.
- Год. 7½. Снідання.
- Год. 9. „Завдання церковного Асистента" — реф. Їх Преосв. Кир Григорий.
- Год. 11. „Кат. Акція а новітнє душпастирування" — реф. о. Др. Пинило.
- Год. 12½. Обід і проче як вівторок.
- По пол. Год. 3. „Кат. Акція а суспільно-харитативна акція" — реф. о. О. Орський.
- Год. 5½. „Кат. Акція а труднощі і перепони у душпастирській праці у нас" — реф. о. М. Ріпецький.

Дальший порядок як вівторок по пол.

III. День.

Четвер: 6. IX.

- Рано: Рано до год. 9. порядок дня, як в середу.
- Год. 9. „Кат. Акція а церковні товариства" — реф. о. П. Голинський.
- Год. 11. „Кат. Акція а виховання молоді" — реф. о. О. Лещук.
- Дальший порядок до год. 3. як в середу.
- По пол. Год. 3. „Завдання світських апостолів" — реф. п. В. Подлуський.
- Год. 5½. „Найважливіші завдання душпастиря" — реф. о. М. Дороцький.

Пятниця: 7. IX.

- Рано: Год. 7. Архієрейська Служба Божа і закінчення курсу.

Ч. 2910. — Речинець іспиту для дяків.

Іспит на дяків відбудеться в Перемишлі в дяківському Інституті дня 2 липня с. р. о 10. годині рано.

Приватисти, які бажалиби бути допущені до сего іспиту мають внести свої подання через власний Уряд парох.

Всч. оо. парохи зволять при тих поданнях зазначити моральне поведення дотичного кандидата.

Ч. 2911. — Речинець до вношення подань о прийнятті до дяківського Інституту в Перемишлі.

Кандидати, які стараються о прийнятті до дяківського Інституту в Перемишлі на шк. р. 1934/35 мають внести свої подання через власний Уряд парох. до гр. кат. Капітули найдалше до кінця вересня ц. р. Необхідні услівя прийяття суть слідуочі: 1) Свідоцтво хрещення. 2) Добре моральне поведення кандидата стверджене власним Урядом парохіяльним. 3) Укінчення IV. по крайній мірі III. кл, народних шкіл. 4) Добрий чистий голос. Перед прийяттям до Інституту відбудеться вступний іспит в дяківському Інституті дня 5. жовтня ц. р. о год. 10. рано, на котрий всі кандидати мають явитися.

Ч. 2912. — Конкурс на опорожнені парохії.

З речинцем до 10. липня 1934 виставляються на конкурс слідуочі опорожнені парохії:

Деканат Бірчанський: 1. Грозьова, 2. Явірник руський
Дек. Буківський: 1. Волиця, 2. Пулави. Дек. Горлицький: Климківка. Дек. Дуклянський: Тилява. Дек. Жовківський: 1. Глинсько, 2. Кунинська Вілька. Дек. Жукотинський: Липе. Дек. Куликівський: 1. Артасів, 2. Звертів. Дек. Ліський: 1. Середниця вел., 2. Тирява волоська. Дек. Лупківський: Лупків. Дек. Лютовиський: 1. Лютовиська, 2. Царинське. Дек. Комарнянський: 1. Грімно, 2. Колодруби. Дек. Медицький: Барич. Дек. Підбужський: 1. Звір, 2. Сприня, 3. Урож. Дек. Порохницький: Дубецько, Дек. Риманівський: 1. Дальова, 2. Яблониця польська. Дек. Рупецький: 1. Гошани, 2. Коропуж. Дек. Равський: Голеравське. Дек. Тіснянський: 1. Ветлина, 2. Крива ад Тісна, 3. Лопінка, 4. Терка, 5. Яблінки, 6. Яворець. Дек. Тур-

чанський: Яблінка вижна. Дек. Чесанівський: Плазів. Дек. Ярославський: Боратин.

Прошення внесені не по формі і не заосмотрені потрібними залучниками, а особливо без свідоцтва конкурсового іспиту як і ті, котріб вплинули по дни 10. липня 1934, будуть уважані яко безпредметові.

Примічається, що Всч. ОО., що одержать презенту на таку парохію, котра крім матерної церкви має одну або більше дочерних, зобов'язуються в кождім часі, на жадання перемиського Еписк. Ординаріату, згодитися на евентуальне відлучення дочерних церков разом з ґрунтами.

При тім Еписк. Ординаріят повідомляє всіх Отців, на міряючих внести подання о прийяття в спис на висше згадані парохії, що дотації їх і скількість ґрунтів приналежних до парохії будуть, без згляду на інституцію пароха на дану парохію, нормовані по гадці Конкордату і обов'язуючих в Епархії норм за відомостю Апост. Престола.

Ч. 2913. Справа винагорода за навчання релігії у вселюдних школах.

На численні запити з боку Всеч. Отців Душпастирів, які розпорядки нормують винагороду за навчання релігії в школах вселюдних, подається до відома, що досі обов'язує Слідуючий

„Розпорядок Міністра В. і О. з дня 1 березня 1926, виданий у порозумінні з Міністром Скарбу в справі винагороджування душпастирів за уділювання науки в публичних школах вселюдних.

На основі арт. 7. закона з дня 22 грудня 1925 р. про середники забезпечення бюджетової рівноваги (Дн. З. Р. П. № 129, поз. 918) в порозумінні з Міністром Скарбу заряджується слідуюче:

§ 1. Винагороду душпастирів (парохів, сотрудників) за уділювання науки релігії в публичних школах вселюдних устійнюється на 60 (шістьдесять) золотих річно за одну годину науки на тиждень.

§ 2. Ся винагорода є платна з долини в 10. рівних ратах. Вимірює їх куратор шкільної округи на основі внесення шкільного інспектора, опертого на затвердженому ним розкладі занять.

§ 3. За години лекцій, пропущені душпастирем без

оправданої причини, кураторія потручує душпастиреви при найближшій виплаті по 1'50 зол. (один золотий пятьдесят сотиків) за кождо пропущену годину науки. Пропущення годин науки з причини недуги душпастиря, яка треває не довше місця, не становить підстави до довершування потручення, про котре іде бесіда в першому уступі сего параграфу. Якщо однак душпастир пропустить науку з причини недуги, яка треває без перерви довше ніж місяць, належить довершити потручення, о котрім є бесіда в першій уступі сього параграфу, за пропущені години науки в другій і слідуєчих місяцях недуги.

§ 4. Оправданою вважається неприявність душпастиря на лекції спричинена похоронами або виїздом до хорого.

§. 5. Сьогоднішній розпорядок входить в життя в дні оголошення з обов'язуючою силою від дня 1 січня 1926 р.

Варшава дня 1 березня 1926 (Дн. З. Р. П. № 27 дня 22 березня, поз. 163).

Міністер В. і О. — Підпис“.

Ч. 1390. — В справі позички „Рідній Школі“.

Еписк. Ординаріят поручає Всеч. Духовенству піддержати внутрішню, безпроцентову і зворотну позичку для „Рідної Школи“, яку вона тепер для поширення своєї діяльності розписала і дозволяє там, де на се фонди позволяють асигновати відповідні квоти з кас церковних і брацьких в порозумінню з дотичним зарядом.

Ч. 1775. Як добувати документи з Совдепії?

1. Прохання у справі добуття якогось документу для приватних цілей треба пересилати порученим листом безпосередно до властивого польського конзуляту в Совдепії.

Титулом зачету на кошти добуття документу має петент переслати окремим вартісним листом до тогож конзуляту на добуття: а) документу цивільного стану або виказу стану служби 3 ам. доляри; б) шкільного або університетського свідоцтва, як також документу маєткового характеру 7 ам. долярів в ефективній америк. валюті. В разі, колиби вислана сума не вистарчала на покриття коштів, конзуляти перешлють добутий документ властивій польській владі адм. 1. інстанції для доручення його петентові за пібранням решти оплати.

В разі, якби годі було добути документ, оплату петентові звернеться після потручення конзулярних оплат.

У випадках убогости треба долучити до прохання посвідку властивої адм. влади про маєтковий стан петента.

2. Прохання у справі добуття документу потрібного державному або автономічному урядникові для службових цілей слід керувати також безпосередно до властивого конзуляту, при чому повинна верховна влада даного урядника ствердити, що жаданий документ є справді потрібний в службових цілях. Такі прохання полагоджується безплатно.

На терені Совдепії урядують польські конзуляти: 1) в Москві (вул. 3-я Міщанська 32/34); 2) в Харкові (вул. Раковського, 15); 3) в Києві (вул. Лібкнехта 1); 4) в Ленінграді (вул. Набережна, Красново Фльота 11), 5) в Мінську (вул. Савіцька 84) і 6) в Тифлісі (вул. Коргановська 24).

Ч. 2959. — В справі Празника Пресв. Серця Ісуса.

Сегорічний празник Пресв. Серця Ісусового відбудеться у 3-ту неділю по Сош. св. Духа, се є дня 17. червня.

Подібно як попередних літ належить обходити це свято як найторжественніше, приготувати на него вірних і заохотити їх до достойного прийняття в цей день св. Тайни Покаяння і Пресв. Евхаристії.

Перед празником належить всюди відправити триденницю ц. є. кожного дня відспівати молебен до Пресв. Серця Ісусового з виставленням Найсв. Тайн, виголосити коротку проповідь і відспівати суплікацію.

В сам день Празника ц. є. в неділю дня 17. червня належить відправити торжественну Службу Божу а в належито приготованій проповіді піднести у звязку з поширенням Ювілею з приводу 1900-літної річниці Відкуплення людського роду, спасенні наслідки діла Відкуплення, що його звершив з любови до нас Іс. Христос.

По Службі Божій при виставленню Найсв. Тайн відмовлять Всч. Отці акт посвячення Пресв. Серцю Ісуса цілого людського роду після норми поданої в Еп. Відомостях з 1928 р. Ч. IX. стор. 133.

Від Еписк. Ординаріату.

Х Р О Н І К А.

Завідательства одержали:

Ч. 2435. Стахняк Осип — Пулави.

Ч. 2436. Бартко Василь — ехсиг. зав. Звертів.

Сотрудництва одержали:

Ч. 2573. Вандерер Володимир, Вороблевичі.

Ч. 2436. Матюк Мирон, Старий Самбір.

З гр. кат. Еп. Консисторії.

Перемишль, дня 29. травня 1934.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епп.

ЧАСТЬ II.

о. ОРСЬКИЙ ОНУФРИЙ.

Католицька Акція а церковні товариства.

Вступ. Через прийняття першої св. Тайни, Хрещення кождий чоловік стає членом великої християнської суспільности, Церкви. Вона є не тільки правничою інституцією але є також живим надприродним організмом, містичним Тілом Христа. (Гал. 3. 27—28; Римл. 12. 5.) Головою того організму є сам Христос (Ефес. 5. 23), а його членами є всі вірні. Як у звичайнім тілі кождий його член сповняє властиві собі чинности і через то бере участь в життю цілого організму, так і у надприроднім організмі, себто Церкві, всі його члени мусять сповняти собі питомі чинности та брати участь в життю сего надприродного організму. (І. Кор. 12. 21.) Члени Церкви мусять бути її живими членами та мусять безнастанно працювати у службі Христа. Та праця всіх живих членів Церкви має проявлятися у двох напрямках: внутрішнім і зовнішнім. Перша внутрішня діяльність полягає на черпанню з голови Христа оживляючих соків й життєвих сил на здобування Христа для себе самого, на особистій приналежности до Христового царства. Друга зовнішня чинність полягає на роздаванню тих сил другим особам, на здобуванні інших членів для Христа і на розширюванні Христового царства.

Першим найважливішим обовязком кожного члена Церкви є дбайливість про своє власне освячення, другим не менше важним се журба про освячення других, себто зовнішнє апостолування. Обовязок а заразом і право до зовнішньої апостольської праці дає кождому членові св. Тайна Миропозання, що на душі кожного чоловіка витискає незатерте знамя Христового борця та робить його здібним до боротьби з ворогами віри та управнює його до апостолування.

Апостольська праця світських людей є так давною, як сама Церква. В перших віках християнства мала ся праця

поєдинчий, індивідуальний характер. Апостоли і їх ученики добирали собі поодиноких світських людей, які помагали їм в розширюванні св. Євангелія. В перших віках християнства та співпраця світських осіб з церковною Єрархією була так могутньою, що світські люди приєднали для Христа більше поган, ніж самі священики. В часах кровавих переслідувань самі священики мусіли держатися наче в тіні.

Колиж Церква після кровавих переслідувань вийшла з катакомб та почала в різних краях розбудовувати свою церковну організацію, світські люди почали відсуватися від співпраці з Церковною Єрархією, позіставляючи журбу про долю Церкви праці самих священиків. Але дальша історія Церкви, в першій мірі повстання преріжних єрисей, вимагала однак тісної співпраці світських людей з церковною Єрархією. Що більше, та співпраця вимагала вже відповідних організаційних форм. Форми зорганізованої співпраці світських людей проявляються вже в середновіччю. Жебручі Чини творять справну зорганізовану армію світських людей, треті Чини, які без сумніву викликали сильний, благородний вплив на розвиток релігійного життя серед суспільности. Після буйного розквіту релігійного життя в середніх віках приходять для Церкви на порозі нових часів тяжкі удари. Реформація Лютра, сумні її наслідки як безнастанна релігійна боротьба, взаємна ненависть, духовий розклад суспільности взагалі а у нас зокрема схизма, вимагали зорганізованого створення свідомих кадр світських католиків, котрі мали помагати Церкві у загоюванні завданих їй ран. На Заході, а відтак і у нас повстають нові церковні організації, як Апостольство молитви, Марійські Дружини, Брацтва та інші стоваришення з цілями активного христ. милосердя.

Вкінці приходять найновіші часи зі своїм раціоналізмом й матеріалізмом, соціалізмом й большевизмом. До життя одиниць, родини й цілої суспільности починає вдиратися нове поганство, зісвітчення, що своє вістрє звертає не тільки проти Церкви але вже проти самого Бога. Тоді то з вишини Петрової Столиці дається чути могутній голос розпочаття боротьби з тим новочасним поганством. Пій Х. кидає клич: »Відновити всьо в Христі. Христа знова впровадити до одиниць, родини й цілої суспільности«.

Се завдання має сповнити Католицька Акція. В життя переводить її теперішній Св. Отець Пій XI.¹⁾

Про «Католицьку Акцію» писали ми останнім разом в наших Епархіяльних Відомостях²⁾. Там подано дефініцію К. А., обговорено її провід та висвітлено становище пароха до К. А.

В тій статті представимо відношення К. А. до церковних товариств. Однак для лучшего розуміння сего питання еще раз коротенько пригадаємо характеристичні цілі К. А.

Католицька Акція є се співпраця світських людей в апостолуванні церковної Єпархії. Її основує в Єпархії Єпископ, так що в Єпархії не може бути К. А. без формального декрету її канонічного оснований. Найвисша її ціль, се обнова цілого християнського життя, проте її ціль далеко ширша і цілковито інша, як всіх інших церковних товариств. К. А. обіймає ціле життя одиниць, родин і суспільности а до тої цілі стремить вона всіми можливими гідними середниками. Провід в К. А. спочиває в руках самих світських людей, однак під наглядом Церкви. Сей нагляд церковної Єпархії виконує церковний Асистент. Ним є з уряду в парохії сам парох, в деканаті декан. К. А. має свою властиву організацію. Парохіяльна К. А. є безпосередно зависима від парохів, дієцезальна від Єпископа а генеральна від цілого Єпископату даної провінції.

В цілі висвітлення питання про відношення Кат. Акції до інших церковних товариств представимо найперше I.): **Загальні організаційні форми церковних товариств в канонічному праві**, опісля обговоримо II.): відношення К. А. до всіх інших церковних товариств. Вкінці III.): подамо спосіб співпраці церковних товариств К. А.

I.

Загальні організаційні форми церковних товариств в канонічному праві.

1. **Назва церковних товариств.** Всі церковні товариства світських осіб уняло найновіше право у три роди:

¹⁾ Пор. Władysław Deptuła: „Akcja katolicka a organizacje kościelne“ Poznań 1933. стор. 1—11.

²⁾ Гл. Перемиські Еп. Відомости за січень-лючень 1934 р. Ч. 1. стор. 13—23.

Треті Чини (*tertii ordines saeculares*), Брацтва (*confraternitates*), і Побожні стоваришення (*piae uniones*). (с. 700.)

Треті Чини є се такі стоваришення вірних, яких члени під проводом якогось Чина (в тіснім значінню того слова) і в його лусі стремлять на свігі до християнської досконалости, у спосіб відповідаючий світському життю по правилам для них апробованим Апостольською Столицею (с. 702).

Під Побожними стоваришеннями належить розуміти такі товариства вірних, що їх основано для вправи якогось діла побожности або христ. любови. Якщо їх основано на спосіб органічного тіла (корпорації), тоді зовуться вони у церк. праві содаліціями (*sodalitia*). Зноваж содаліції основані в особливій цілі помноження прилюдного Богопочитання, приходять у праві під назвою Брацтв (*confraternitates*, с. 707.)

Не кожде церковне брацтво або побожне стоваришення одержує ласки і привілеї безпосередно від Апостольської Столиці. Часто беруть вони в них участь доперва через т. зв. злуку (*aggregatio*) з іншими товариствами. Бо звичайно одно брацтво або побожне стоваришення одержує безпосередно від Апост. Столиці ласки і привілеї та рівночасно дістає право, прилучування до себе інших товариств того самого рода і з тими самими цілями. Содаліція і брацтво, що має право прилучування інших содаліцій і брацтв, зоветься Архисодаліцією і Архибрацтвом а Побожне стоваришення першим (*unio primaria*, с. 720).

2) Основання, злука, знесення і зміна церковних товариств. До основання Третих чинів є конечно потрібний виразний привілей Апостольської Столиці так, що без него жаден Чин не може їх при собі основувати. Однак і після одержаного від Апост. Столиці привілею, може Чин покликувати до життя содаліції Третього Чина доперва за писемною згодою Ординарія місця (с. 703 § 1 і § 2). Основувати або затверджувати церковні товариства може крім Папи Ординарій і той, хто одержав особливий привілей. Якщо в привілею нема іншого застереження, до важности основання церковного товариства є потрібний дозвіл Ординарія на письмі (с. 686). І так, брацтва можна закладати тільки після одержання формального декрету канонічного основання церковною владою. Для інших побожних стоваришень вже вистарчає сама писемна апро-

бата Ординарія (с. 708). Брацтва і інші побожні стоваришення мають прибрати титул або імя чи то з Божих прикмет, чи з Таїнств христ. релігії, чи зі свят Іс. Христа, Преч. Д. Марії і Святих, чи то з побожних діл самого товариства (с. 710). В одній місцевості, за виїмком великих міст при захованню належної віддалі, не може бути двох церковних Товариств одної і тої самої назви. В кожній парохії по приписам нового кодексу, мають бути покликані до життя брацтво Найсв. Тайн і Християнської науки. Якщо їх правно основано, тим самим є вже вони прилучені до тогож Архібратва в Римі (с. 711). Брацтва і побожні стоваришення можна закладати тільки при церквах або інших публичних каплицях. До їх основання при катедр. церкві вимагає право згоди капітули (с. 712 § 1 і § 2).

Право прилучування надає виключно Апостольська Столиця (721). Зі злукою одержує содаліція, брацтво чи побожне стоваришення всі ласки і привілеї архисодаліції, архібратва чи першого побожного стоваришення, однак над прилученими товариствами не одержують вони жадної влади (с. 722). До важности злуки вимагає найновіше право таких умовин: а) стоваришення має бути канонічно основаним; б) його основання має посідати писемну згоду Ординарія; г) привілеї і ласки привязані до злуки мають бути уміщені в осібнім списі, що його Ординарій осідку Архібратва має переглянути і віддати даному товариству і г) сама злука має бути dokonана у приписаній формі, на стало і даром, однак очевидно за такси канцелярійні можна належитість побирати (с. 723).

З важних причин, при збереженню відклику до Апост. Столиці, може Ординарій місця знести (*supprimere*) не тільки товариства ним самим або його попередниками основані, але також може розв'язати і товариства, що їх оснував аа привілеєм Апост. Столиці і згодою Ординарія якийсь Чин. Однак церк. товариства основані Апост. Столицею може зносити тільки вона сама (с. 699). Впрочім загальне право тільки то єще подає, що члени церков. товариств без дозволу Ординарія місця не можуть ні закинути ні змінити своєї одежі і своїх відзнак (с. 714). Брацтва і побожні стоваришення можуть за згодою Ординарія місця змінити місце свого осідку, хиба що сего

забороняє право або статут затверджений Апост. Столицею. Як що розходиться про перенесення брацтва чи побожного стоваришення приналежного до якогось Чина, вимагається еще згоди його Наставника. Осідок Архібратства і першого стоваришення може переносити тільки Апост. Столиця (с. 719).

3) **Правне становище, членство і організація церковних товариств.** Церковні товариства одержують тільки тоді правну особовість, як що вони одержали від законного церковного Наставника формальний декрет оснований (с. 687). Кожде церк. товариство, навіть основане Апостольською Столицею, хиба особливий привілей Апост. Столиці щось противного постановляє, підлягає юрисдикції і надзорів Ординарія, котрий має право і обов'язок його канонічно візитувати. Винятим з під канонічного посіщення є тільки самий духовний провід товариств, основаних силою Апостольського привілею винятим Чином (с. 690).

Правно основане товариство, хиба що іншого виразно сказано, може посідати матеріальні добра і ними під наглядом Ординарія завідувати. Під тим оглядом підлягає кожде товариство Ординарієві місця, хиба що сам Ординарій що іншого зарядив. По виразним нормам канон. права має кожде церк. товариство принайменше раз на рік здавати Ординарієви місця звіт з адміністрації свого майна. Кожде рел. товариство може як правна особа приймати записи і даровизни. Збирати квесту можуть церк. товариства тільки тоді, як що на се дозволяють статuti або сего вимагає конечність. В обох випадках конечно вимагається згоди Ординарія, якому відтак чи то з записів і даровизн чи то з квести мається предложити справозданне (с. 691).

Братства і побожні стоваришення можуть у своїх церквах виповняти свої духовні вправи (однак не парохіяльні) незалежно від пароха, але так, щоби через то не зазнали перешкоди парохіяльні чинности. Впрочім близше означування відправляювання духовних вправ належить до Ординарія (с. 716).

Члени третого Чину можуть, а члени інших церковних товариств мусять при торжественних обходах і інших церковн. чинностях брати збірну участь. Тільки тоді мо-

жуть і мають явитися зі своїми відзнаками і своїм прапором (с. 713 § 2 і с. 718).

Вступлення згл. прийняття в члени церковного товариства. Церква горячо поручає вірним вступати в товариства, якщо їх Церква оснувала або принайменше апробувала. Противно, Церква остерігає вірних перед тайними, осудженими, ворохобничими, підозрілими або такими товариствами, що відтягаються з під законного нагляду Церкви (с. 684). Щоби стати членом товариства та користати з його ласк і привілеїв, канони вимагають правного прийняття в члени по приписам загального права і статуту даного товариства. Деколи кінцевою умовиною є вписання прийнятої особи до окремої членської книги (*album associationis*). Воно є кінчене до важности тоді, якщо товариство є правною особою (с. 692 і с. 694). До важности прийняття в члени вимагається понадто, щоби вступаючий в члени не був акатоликом, ноторично обложеним цензурою або взагалі явним грішником та не належав до осудженої секти (с. 693 § 1). Неприсутних не можна вписувати до товариств, що їх основано на спосіб органічного тіла (корпорації); присутні знова не можуть бути прийнятими проти їх волі (с. 693 § 3). Одна особа може належати рівночасно до кількох церковн. товариств, однак члени одного третого Чина не можуть рівночасно бути членами іншого Чина. (с. 693 § 1 і с. 705).

Виключення згл. виступлення з церк. товариств. Важно прийнятий член може бути видалений з товариства відповідно до приписів статута тільки ізза важної причини (с. 696 § 1). Належить виключити таких членів, що попали в стан, який вже з гори виключає важність їх прийняття (с. 693 § 1). Однак і тут належить заховати приписи статутів і можність відклику до Ординарія. Хотяй статuti сего виразно не означувалиби, може Ординарій місця усувати членів з усіх церк. товариств, а монаший Наставник з товариств, що їх оснував за індультом Апост. Столиці даний Чин. (с. 696).

Організація. Кожде церк. товариство мусить мати свої власні статuti, що їх має або Апост. Столиця або Ординарій місця провирити і затвердити. О скільки вони не є затверджені Апост. Столицею, може їх Ординарій місця всегда зміняти і поправляти (с. 699). Новий кодекс

виразно признає законним церковн. товариствам, по приписам статутів і св. канонів, право скликування зборів (*ius celebrandi comitia*), видавання особливих норм дотично самого Товариства (*ius edendi peculiares normas, quae ipsum sodalitium respiciunt*). На зборах мається вибрати нижші органи товариства (*administratores bonorum, officiales et ministros* с. 697). При зборах брацтв має Ординарій місця право присутности у власній Особі або через свого відпоручника і право затвердження їх рішень (с. 715). До Ординарія місця належить також право іменування і відкликування наставника і капеляна в товариствах Ним або Апост. Столицею оснований, якщо щось противного не встановлено Апостольським привілеєм. В церк. товариствах, що їх оснували монаші Чини при своїх церквах, провідника і капеляна іменує Наставник Чина за згодою Ординарія (с. 698)¹⁾.

На основі того, що про церков. товариства говорить загальне кан. право, можна коротко подати такі характеристичні їх ціхи.

Церковні товариства творять з Церквою одну органічну цілість. Вони можуть повставати тільки за згодою Церкви і тільки вона одна може їх канонічно оснóвувати. Не можуть в Церкві існувати товариства котрих вона не оснóвувала або принайменше не апробувала.

Ціль тих церк. товариств полягає передовсім на внутрішнім виробленню своїх членів. Власна особиста святість і досконалість, се першорядна і головна ціль церков. товариств. Отже їх ціль є далеко вузша (внутрішнє апостолування) від цілий К. А. (зовнішнє апостолування).

Церковні товариства мають свої власні організаційні форми, які в самій сути річи ріжняться від організації К. А.

Весь провід в цер. товариствах спочиває виключно в руках священика, котрий безпосередно ними кермує. Його ролю і компетенцію означає загальне церк. право та статuti.

¹⁾ Пор. сс. 684—725; Dr. Arnold Pöschl: „Kurzgefasstes Lehrbuch des kathol. Kirchenrechtes auf Grund des neuen kirchlichen Gesetzbuches“, Graz u. Leipzig 1918, стор. 260—299. Тут подає автор рівночасно монаше право і право церков. товариств; Dr. Ignacy Grabowski: „Prawo kanoniczne“, Lwów 1921, стор. 143—145; ks. J. Stachyrak: „Bractwa i Stowarzyszenia kościelne jako podstawa A. K.“ Przemyśl; Wł. Deptuta: I. с. стор. 12—19.

Отсі відмінні характеристичні ціхи церк. товариств відразу вказують на велику різницю між ними а К. А.

II.

Відношення К. А. до церковних товариств.

Перед нами вельми важне питання, яке відношення заходить між К. А. а тими церковними товариствами; чи церк. товариства мають і можуть організаційно належати до К. А.? У відповіді на ті питання велися довгий час дискусії, які однак довгий час не доводили до однозгідності поглядів. Доперва Апост. Столиця це питання остаточно розв'язала видаючи під тим оглядом авторитативні вказівки.

У справі відношення К. А. до церк. товариств маємо вже кілька документів.

1) Тут належить найперше згадати міродайний лист кардинала Е. Пачелього (Pacelli), секретара стану, до Генерального предсідника К. А. в Італії, п. Чіріячі (Ciriaci) з дн. 30. III. 1930 р.¹⁾ Сей лист кардинала сам Св. Отець Пій XI. у Своїй промові до представників Марійських Дружин з дн. 30. III. 1930 р. назвав письмом »віддавна вже обдуманим, приготованим і у Бога випрошеним«.

Кардинал Пачелі, згадавши коротко про організації вірних, що мають входити до К. А., так пише про церковні товариства: »Крім властивої К. А. існують еще інші інституції, товариства і почини, котрі відрізняються предивною різнородністю організацій і зміряють або до совершенішого провадження аскетичного життя, або вправляють побожні й релігійні практики, передовсім апостолування молитви, або віддаються ділам христ. любови в цілім своїм обемі і приміненню. В той спосіб провадять вони на широку скалю закроєне індивідуальне і суспільне апостолування, але мають відмінну а тим самим вже й іншу організаційну форму від властивої організації К. А. Се все діла, що їх не можна стисло назвати К. А. Про них можна і належить сказати, що вони поправді і з Божого провидіння їй помагають. Їх ціль і вказівки подані кількакратно Апост. Столицею передовсім в останніх літах вимагають, щоби між тими інституціями а К. А. панува-

¹⁾ Лист знаходиться в цілости у брошурі: Wł. Deptuta, l. c. стор. 43—45

ла взаїмна жичливість і сердечне узгіднення і щоби серед них усталилася взаїмна співпраця, котра після відповідного часу помножить й упорядкує їх потребу для добра душ і на хосен Церкви“.

2) Другим дуже важним документом, що вияснює ясно й авторативно питання про відношення між рел. товариствами а К. А., є промова теперішнього Св. Отця до відпоручників Марійських Дружин з дн. 30. III. 1930.¹⁾ В ній так говорить Пій XI.: »Св. Отець завжди і всюди інтересувався передовсім Марійськими Дружинами... бо відчуває особливше признання і привязання до того Товариства (Ісусовців), в котрім Мар. Дружини знаходять своє огнище і опіку. Папа в особливший спосіб думав про них, коли своїм зором огортав і своїм серцем обіймав ті всі великі можливості, і коли підніс свій голос, взиваючи по батьківськи до взаїмної помочі і співпраці, називаючи ті всі діла цінними помічниками К. А.“

3) Вкінці належить звернути увагу еше і на промову Архієпископа Й. Пізардо (Pizzardo), одного з найбільше довірених мужів Пія XI. та Генер. Асистента К. А. в Італії, що її він виголосив у франц. колегії в Римі дня 8. XII. 1930 р. Про відношення між К. А. а іншими церк. товариствами висказався він ось так: „Відразу видко, що в К. А. не розходиться безпосередно про діяльність, що має за одинокую й основну ціль, духове вироблення одиниць, як прим. брацтва, Мар. Дружини та інші їм подібні, котрі є дуже пожиточні для душ, а внаслідок того і для К. А. В самій річи К. А. вже приймає існування сего внутрішнього вироблення, бо воно є і позістане основою кожної зовнішньої діяльності. З огляду на то їх значіння Св. Отець підніс ті побожні товариства до гідности помічників К. А.“²⁾.

Зі щойно наведених авторативних голосів випливає, що церк. товариства як треті чини, брацтва і побожні товаришення, організаційно не можуть входити до К. А. Їх відношення до К. А. має опиратися тільки на взаїмній співпраці з К. А.

¹⁾ Промова в змісті знаходиться у згаданій брошурі Deptuła, I. с. стор. 46—50.

²⁾ Пор. Wł. Deptuła, I. с. стор. 29.

На взаємній співпраці церковних товариств дуже залежить теперішньому Св. Отцеві. Висловом сего є його слова, висказані у висше згаданій промові до представників Марійських Конгрегацій. В ній так говорить Пій XI.: »Папа власне бажав, щоби Кардинал секретар стану видав віддавна вже обдумане, приготоване і у Бога випрошене письмо, котре має всім виказати, як дуже Папа бажає і сподівається тої співпраці, співдіяльності і помочі від усіх членів великої катол. родини, того взнеслого, квітистого вінця ріжних товариств, конгрегацій і духовних починів. У відношенню до К. А. апостолування і співпраця вірних в апостолуванню церковної Єрархії прибирає властиві і суттєві форми і напрямки, котрі більше відповідають вимогам часу, щоби цілу діяльність вчинити більше плодovитою і більше відповідаючою тому, чого нинішня хвиля вимагає. **Не мають вони вирікатися своїх питомих форм, котрі в тих починах добра повинні всі завсігди істнувати... Не мають вони змінити своїх організаційних форм і перестати бути собою, щоби дослівно й формально стати К. А.** Ходить тільки про те, що ті всі форми добра можуть й повинні спомагати центральний почин К. А. То значить, Папа сподівається, що серед тих всіх осіб, так добре пригтованих до праці повстануть найліпші підпори тих святих діл, найліпші помічники і співпрацівники. Позістаючи на своїм власнім місці, де вони знаходяться, заховуючи свою ненарушиму давню форму, котра повинна бути для них все цінною і котра є і буде для них обороною й жерелом їх християнського й католицького уформлення... Однак вони знайдуть час, спосіб і енергію, щоби усталити також своє місце в тій особливій Акції, що з Божого Провидіння стремить до загального добра, коли то в самій річи церковна єрархія потребує видатної зовнішньої помочі від вірних.“¹⁾

Зясовуючи то всьо разом, одним словом можна сказати, що Пій XI. сподівається від членів преріжних і многих церк. товариств вже добре пригтованих й вироблених помічників й співпрацівників в організації К. А.

¹⁾ Гл. Wł. Deptuła, l. с. стор. 48.

III.

Спосіб співпраці рел. товариств з К. А.

По волі Св. Отця, реліг. товариства вірних організаційно не мають входити в склад К. А. Відношення їх до К. А. полягає тільки на взаємній співпраці і допоміжності. Тепер ще з окрема належить відповісти коротко на питання, в який спосіб церк. товариства мають співпрацювати з К. А.

1) **Першим завданням всіх церк. товариств у відношенні до К. А. є вишколювання світських апостолів.** Ціль всіх рел. стоваришень є праця над внутрішнім освяченням їх членів, а внутрішнє удосконалення є також рівночасно основою і К. А. Це виразно підчеркують Св. Отці, римські Папи. Вже Пій Х. писав: „К. А., ставляючи собі за завдання, відновити всьо в Христі, є апостолуванням в честь і на славу самого Христа. Щоби се завдання належно сповнити, потрібно нам Божої ласки, котрої не можна одержати, якщо нема злуки з Ісусом Христом. Тільки тоді, як ми уформуємо в нас самих Ісуса Христа, будемо могли його впровадити до родин й суспільности.“¹⁾

І тут отмирається широке поле для душпастирів, котрі безпосередно кермують церк. товариствами. Вони мають серед членів розбуджувати відповідними конференціями, дібраною книжкою й побожними практиками апостольського духа, ревність про Божу славу і царювання Христа в родинях, парохії.

2) **Другим завданням церк. товариств є основне пізнання згл. поглиблення кат. науки віри й обичаїв.** Апостол, що має вносити католицькі засади в життя, сам мусить їх основно пізнати. На конечність рел. усвідомлення, особлившу увагу звернув Св. Отець Пій XI.: „Кожний стан вимагає притотоування; хто хоче бути добрим католиком, не може обійтися без приготування. Тепер серед нас кружляють поняття, котрі виказують як небезпечним є брак приготування, що дає основне пізнання катол. науки: такого приготування, котре обіймало би цілу програму катол. навчання, своїм світлом освічувало би всі ділянки життя... Якщо хочемо розв'язати всі загадки життя, так цивільного як й політичного, потрібно, щоби душі були приготовані

¹⁾ Поп. Bross: A. K. według orzeczeń Stolicy Apost. T. I. стр. 25.

і вироблені в кат. науці; в науці тої Церкви, що її Ісус Христос, зійшовши на землю, вчинив своєю Обручницею і котрій давати ме цілу силу й свою Божу поміч аж до кінця світа... Зважте, що коли будете приготованими, тоді потрафите відповісти на кожду загадку що її спіткаєте в життю... Власне ізза тої самої причини ваша нинішня праця повинна бути виключно працею образування вас самих".¹⁾

Основне внутрішнє життя і пізнання кат. науки, мусить зродити послідовно у членів цер. товариств ревність до апостольської праці. І тут розходиться, щоби якраз сей запал до апост. праці скермувати на відповідні організаційні форми. Сьогодні одиниця багато не зробить. Нинішні часи вимагають не індивідуальної але збірної праці. Бо нинішні вороги Христа і Його Церкви рівнож ведуть плянову і зорганізовану працю. Під тим оглядом можуть церк. товариства віддати К. А. великі услуги. Спосіб, в який ще вони можуть зробити, подає згаданий висше лист Кардинала стану до президента К. А. в Італії.

„Як з одної сторони К. А. буде старатися спомагати всяким можливим способом рел. стоваришення, так з другої сторони мають також і вони оказувати дальше К. А. свою натхнену поміч, чи то датком молитви, так могучим, а ніколи за мало бажаним й пожаданим даром, чи то усвідомлюванням всіх про красу, конечність й оwoчі К. А., заохочуючи і скермовуючи до неї своїх власних членів. Се повинно мати місце передовсім в інституціях і конгрегаціях, котрі гортують молодь, а то в тій ціли, щоби запевнити її оwoчі христ. виховання. В той спосіб з одної сторони множество й велике число діл та інституцій послужить до наглядного виказання правдиво чудесної мноплідности Церкви в задоситьучиненню ріжним потребам душі й суспільности; з другої ж сторони досконала однозгідність між ними а К. А., з захованням для кожної з них належної автономії, буде взнеслою відбиткою і образом одности Церкви, що лучить своїх дітей узлами любови й ревности та всіх заохочує й побуджує до благородної і жертвенної праці на прихід Божого Царства“.²⁾

¹⁾ Промова Пія XI. до рим. молоді з дн. 21. X. 1923 р. в книжці Brossa, I. с. стор. 189.

²⁾ Гл. Wł. Deptuła, I. с. стор. 45.

3) Дальшим, одним з найважливіших завдань рел. стоваришень у відношенню до К. А. буде скермовування своїх, духово й організаційно вироблених членів до організацій К. А. Такі карні члени будуть з одної сторони великою поміччу для самої К. А., з другої сторони й самі члени рел. товариств винесуть для себе самих користи, бо в організації К. А. будуть мали спромогу виробитися на апостолів прилюдного кат. життя.

Під тим оглядом не буде трудностей, бо і так многі рел. товариства побіч першої, головної своєї ціли, себто внутрішнього освячення, ставлять собі за завдання також і зовнішнє апостолування. Як один примір наведемо перший параграф зі загального статута Мар. товариств: »Маяпійські Товариства є релігійними стоваришеннями. Вони рають на меті плекати у своїх членів правдиву та ніжну мобожність, почитання і дитинячу любов до Пречистої Диви Марії. Зноваж при помочі цеї набожності наміряє Товариство зділати своїх членів правдиво добрими христіянами, помочи їм до власного освячення та заразом вплинути, щоби відповідно до свого суспільного становища старалися розбуджувати католицьке освідомлення серед української суспільности, скріпляти любов і привязання до власного обряду та боронити католицьку церкву перед нападами лихих людей«. ¹⁾

Так отже всі рел. товариства мають очевидно на дальше істнувати у своїх властивих формах та мають заховати свою автономію. Але як помічнічі стоваришення К. А., мають вони запізнавати і своїх членів зі взнеслістю й потребою та користями К. А. Обовязком провідників рел. товариств, якими є всегда з уряду душпастирі, є спрямовувати своїх членів до вже існуючих світських товариств, щоби через них вливати в них духа катол. життя, а зглядно з поміж тих своїх членів основувати катол. світські товариства, як мущин, жінок, мужеської й женської молоді.

Згідна співпраця рел. товариств з К. А. з певністю причиниться до розширення й утревалення Христового Царства. серед нашого народу.

¹⁾ Коротко кажучи: найвисшою метою стремління Тов-а є: зділати членів досконалими христіянами, а заразом апостолами добра; одно й друге відповідно до їхнього стану та звання". Гл. „Заг. Статут Мар. Товариств“, Львів 1925, стор. 20.

ПЕРЕМИСЬКІ

ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТІ

Ч. 4538.

На поміч жертвам повені.

Весь католицький Єпископат Польщі видав таку відозву:

»Скотилася з наших гарних гір на великий простір краю руйнуюча повінь і залила широкі околиці покриті до-спілим збіжжам. У хвилях гинуло життя і майно. Над спо-кійним, працювотим населенням нависло марево голоду. Без якогонебудь забезпечення вертають потерпівші від повені до руїн своїх хат, на замулені загопи, де пропала їхня праця.

Та катастрофа накладає на нас обов'язок надзвичайного зусилля і негайної допомоги. Понуки віри і християнського братерства повинні створити велике діло молитви та жертв для нещасних. У ювілейному році не можемо висловити Спасителеві зовнішнім ділом кращого поклону і подяки, як коли допоможемо тим, що своєю недолею стали нам особливійше ближчими.

Наймиліші! Складайте лепти жертвам повені! Спів-працюйте з комітетами допомоги! Підтримуйте їх акцію і збірки! »Збогачуйтеся всяким добрим ділом«!

Неділю 5. серпня ц. р. призначаємо на окремі збірки по всіх церквах. Нехай заповідать і підготовлять їх отці парохи та черці. В ім'я Христа Спасителя зложимо в цей

день свою ювілейну лепту для нещасних братів. Настоятелі церков відошлють збірки негайно до дотичної Консистерії.

»Годі і водам премногим вгасити любови“ ближнього, котрому »у потребах« помагатимемо».

(Слідують підписи всіх Єпископів Ординаріїв).

Подаючи до відома відозву всего Католицького Єпископату Польщі, взиваю й щиро прошу всіх Всечесніших Отців і всіх моїх Епархіян прийти — чим хто може — з помічю братам, що їх навістило нещастя сьогорічної повіні. Нехай найближча неділя, це є день 5-ого серпня буде для нас днем вияви наших почувань любови ближнього, яку ділом засвідчимо всі перед Христом, що в терплячих братах бачимо терплячого самого нашого Спасителя. Нехай в сім дні не брагне жертв з жадної нашої церкви, які не відісланоби негайно до нашої Еписк. Консистерії!

Зокремаж обовязок прийти з помічю потерпівшим братам лежить на нас тим більше, що — як впрочім знаємо се вже з часописів — наша перемиська Епархія потерпіла найбільше, а в ній знова ціла наша Лемківщина найшлася через повінь в повній руїні! Богато осель там майже пропало, бо навіть границь їх віднайти не можна. Спустошення такі жахливі, що їх важко й описати. В богатях селах все знищене: пропала худоба, хата, цілі господарства, не згадуючи вже про засіви і збори з поля. Не обійшлось також і без жертв в людях.

Всечесніші Отці! Дорогі Епархіяни! Ми мусимо прийти їм з помічю!

Нехай цьогорічне нещастя повені дасть нам можливість вирівнати зглядом Бога всі наші зобовязання; нехай воно буде для нас нагодою до заявлення в покорі перед Христом, що лишень засади Його Царства кермують нами, та що хоч ми збіджені і згноблені злиднями господарських невдач, ставляємо собі однак завжди понад усе засаду, що її навчив нас Христос, що оскільки ми поможемо в нещастю одному з найменших братів, то ми це Христови вчинимо.

† ЙОСАФАТ Епп.

Ч. 4467. — Декрет св. Ап. Пенітенціарії про надання відпустів на дні папських свят.

Віддавна є похвальний звичай в багатьох місцевостях по цілому католицькому світі, що щорічно, найчастіше з нагоди річниці вибору або коронації Найвищого Архіпастиря визначається окремий день будьто для вшановання Римського Папства і розважання його безчисленних добродійств, що спливають досі на цілий світ, будьто також для подяки Богу за збереження в доброму стані життя Найвисшого Керманича Церкви, як також для випрошення від тогож Давця всякого добра потрібної помочі в управі Церквою.

Тому справедливо годилося, щоби вірні, які виявляють таку вірну і щиру любов супроти Апост. Столиці, беручи участь у набоженстві в горі вказаному святочному дні, одержали якусь нагороду з тієї духовної скарбниці, що її має Церква, а якої Римський Папа є Найвищим Управителем.

Тому його Святість св. Отець Пій XI з Божого Провидіння Папа, узглядняючи з батьківською ласкавістю просьбу низше підписаного Кардинала Великого Пенітенціарія зложену в висше згаданій спасенній цілі, на послухання даному йому д. 15. м. м., зволив уділити повного відпусту всім вірним, що після належного визнання гріхів і скріплені св. Причастям, у той святочний день бодай в одній з висше згаданих релігійних функцій будуть брати участь і помоляться в наміренню тогож Найвисшого Пастиря а частинного десяти літ — тим усім, що побожно і бодай з жалем у серці також візьмуть участь в одній з наведених функцій і помоляться на намірення Найсшого Пастиря.

Подане в горі має вічне значіння без оголошення Апост. Листу, без огляду на якенебудь противне зарядження.

Рим, 29. XII 1933 р.

В. Ляврі, В. П.

Ч. 4502. — Обовязки оо. Душпастирів дотично кандидатів духовного стану.

Еписк. Ординаріят пригадує Всеч. о. Душпастирям розпорядок ч. 3259 поміщений в Епарх. Відомостях з р. 1933 стр. 89—90, по думці котрого кожний душпастир є

обов'язаний заопікуватися в особливий спосіб кандидатом духовного стану перебуваючим чи то в часі ферій чи при інших нагодах в його парохії.

Обов'язком душпастиря є чувати, щоби кандидат духовного стану так під кожним зглядом поведився, як цього вимагає духовний стан, до котрого приготовляється а саме:

1) по можності кожного дня вислухав Служби Божої і служив до Неї;

2) якнайчастіше сповідався і причащався;

3) помагав душпастереви в цих парохіяльних заняттях, які йому вільно виконувати;

4) вистерігався невідповідного товариства і приставав лише з особами, котрі визначаються релігійним життям;

5) не брав участі в прилюдних зборах і забавах;

6) о кожнім виїзді з парохії і повороті до неї повідомляв місцевого душпастиря.

Щоденно відправляювана місцевим душпастирем Служба Божа в точно означеному часі, часті розмови з кандидатом духовного стану на тему душпастирського, аскези, вічливого поведіння та залишення критики Духовних Властей, можуть дати кандидатам духовного стану гарний і хосенний напрям на ціле життя.

Еписк. Ординаріят почуває Всеч. о. Душпастирям виконати совісно цей обов'язок і предложити до кінця серпня ц. р. вичерпуючий звіт про поведіння кандидата перебуваючого в часі ферій в дотичній парохії.

Ч. 4468. — Шкільні звідомлення ОО. Катехитів.

Пригадується Всеч. ОО. Катихитам усіх шкіл і тим ОО. Душпастирям, які уділяють науку релігії в семиклясових вселюдних школах, що їх обов'язком є предкладати кожного року точний звіт з праці над релігійно-моральним вихованням молоді.

Сегорічні звіти належить надіслати Еп. Ординаріятові найдалі до дня 15. серпня.

Ч. 4469. — Вакаційний час в Епископській Консистерії.

Пригадується Всч. Духовенству, що вакаційний час в Еп. Консистерії і в Ординаріяті триває кожного року від 15. липня до 31. серпня.

Ч. 4473. — Речинець присилання зібраних грошей на „Петрів гріш“ — до 31. серпня ц. р.

Пригадується Всч. урядам парохіяльним, що квоту грошей зібраних на »Петрів гріш« належить переслати до канцелярії Епископ. Консисторії найдалше до 31. серпня ц. р.

Ч. 4474. — В справі належитости за оливу і пр. до св. мира за 1934 р.

Належитість за оливу і складники до св. мира та за зворот других видатків з тим злучених, виносить від парохії 1 зл.

Повисшу квоту дозволяється побрати з церковної скарбони, а канцелярія Еп. Консисторії відтягне її з платні за вересень ц. р.

Ч. 3447. — В справі пересилання метрикальних копій до Еп. Консисторії.

Деякі Уряди парохіяльні не пересидають метрикальних копій до архіву Епископської Консисторії. Тому Епископська Консисторія поручає цим Урядам парохіяльним, котрі залягають з метрикальними копіями, щоби надіслали тут непереслані копії найдалше до 30. вересня 1934 року. Якщо метрикальні копії до цього часу не будуть надіслані до тутешнього архіву, Епископська Консисторія буде мусіла полагодити справу метрикальних копій на кошті дотичних Отців, котрі не виповнили свого обовязку.

Ч. 4475. — В справі передплати за Епархіяльні Відомости на рік 1934.

Передплата за Епархіяльні Відомости на рік 1934 виносить 4 зол. Квоту сю дозволяється побрати з церковної скарбони, а канцелярія Еп. Консисторії відтягне її з платні за вересень ц. р.

Всч. ОО., котрі не побирають платні, як також Всч. ОО. Катехити, обовязані повисшу належитість надіслати до канцелярії Еп. Консисторії.

Ч. 3552. — Поручається книжку — Світські Апостоли, — до праці!

Всч. о. Петро Дзедзик, душпастир у Львові виготовив переклад німецького твору, *Priester im Laiengewande*

о. Г. Фромма, під заг. Світські Апостоли, — до праці!, що являється добрим підручником, як провадити катол. Акцію по селах і містах.

Сю пожиточну книжку поручаємо Всеч. Духовенству.

Х Р О Н І К А.

Іменовання.

Ч. 3425. о. Шпиталь Іван, парох в Стрільбичах заступником декана Старосамбірського.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 2949. Кецун Йосиф — Довге.

Завідательства одержали:

Ч. 2028. о. Бобровський Микола — Коропуж.

Ч. 2949. о. Мацюрак Северин — Терка.

Ч. 3177. о. Шургот Олександр — Лінина мала.

Ч. 3261. о. Скаб Михайло — Добрусин.

Ч. 3341. о. Стародуб Роман — Ізби.

Сотрудництва одержали:

Ч. 3042. о. Мак Іван — Ульгівок.

Ч. 3177. о. Ковальчик Василь — упр. Райське.

Ч. 3341. о. Стародуб Роман — Злоцьке.

Ч. 3961. о. Вандерер Володимир — упр. Вороблевичі.

Померли:

о. Курило Іван, емер. 4/6 1934.

о. Дуркот Петро, парох в Добрусині 7/6 1934.

о. Кордасевич Роман, парох в Тучапах 20/7 1934.

Душі їх поручається молитвам Всеч. Духовенства.

З гр. кат. Еп. Консисторії.

Перемишль, дня 30. липня 1934.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епп.

II. ЧАСТЬ.

ПРОТОКОЛ

Звичайних Загальних Зборів Тов-а „Епархіяльна Поміч“ у Перемишлі, які відбулися дня 12. червня 1934 р. о год. 10 до пол. в салі гр. кат. Духовної Семинарії зі слідуєчим дневним порядком:

1. Отворення Зборів;
2. Відчитання протоколу поперед. Заг. Зборів;
3. Звіт з діяльності уступаючого Виділу;
4. Звіт провірної комісії;
5. Вибір 5. членів і двох заступників нового Виділу;
6. Вибір Провірної Комісії;
7. »Загальний стан нашої Церкви в останніх часах«— реферат о. проф. Голинського П.
8. Ухвалення правильника «Емеритального Фонду для гр. кат. священиків Перем. Епархії».
9. Внески й запити.

Ad 1.) Після відспівання молитви »Царю небесний«, отворили Заг. Збори Їх Ексц. Кир Йосафат. Вони ствердили, що Тов-о мимо невідрадних нинішних відносин розвивається та сильно держиться витиченої собі ціли, нести матеріальну й моральну поміч нашому духовенству і вірним Перем. Епархії. Провіливши, що Збори скликано по вимогам статута та що є достаточне число учасників, згадали поіменно померших членів П. Е. П., за душі котрих присутні відмовили молитву.

На предсідника Заг. Зборів Їх Ексцеленція упросили Впр. о. крил. Хотинецького Кипріяна а на секретарів ОО.: Черкавського Івана і Куманяка Павла.

Ad 2.) На внесок о. Мариновича Йосифа не відчитувано цілого протоколу, який був видрукований в Епарх. Відомостях за 1933 р. Грудень Ч. XII. Прочитано тільки рішення й дезідерати попередних Заг. Зборів.

Ad 3.) Звіт з діяльності уступаючого Виділу зложив о. секретар. Звіту касового, який випечатаний роздано всім присутнім, на внесок о. Демка Стан. не відчитувано.

Ad 4.) Іменем Провірної Комісії зложив о. Брон. Гоцький звіт з перевірки касових книг. Тому, що ціле діловодство знайдено в належитім порядку, ставить внесок: »Загальні Збори уділяють Виділові абсолюторію з рахунків і діловодства за 1933 р. з подякою“.

Крім того вносить Пров. Комісія еще отсі два внески:

1.) »Йдучи на зустріч численним домаганням священиків, Виділ порішив утворити Секцію Правної оборони священства і церковних та парохіяльних маєтків. Комісія просить, щоби ту Секцію впровадити чимскорше в життя а Заг. Збори затверджуючи се рішення Виділу дозволяють з позичкового фонду перенести що місяця до фонду правної оборони на разі квоту від 50 зол.—100 зл.«

2.) Заки емеритальний фонд зістане ухвалений і впроваджений в життя, комісія ставить внесок: »Загальні Збори ухвалюють піднести місячну членську вкладку з 2'50 зл. на 3 зл. а узискану надвижку (менше більше 300 зл.) ужити на негайну поміч священикам“.

Над звітами почалась дискусія.

Їх Експ. Кир Йосафат повідомили, що Виділ попросив Редакційний Комітет »Католицьких Читань“ в Раві Руській о видавання тих »Читань“ у крузі власного ділання, а це по причині браку відповідних сил при веденні адміністрації в Перемишлі. В сім ділі — як повідомив о. Дороцький — заявило Видавництво ОО. Василіян в Жовкві свою поміч. — У справі видання малого катихізму Преосв. Йосафат повідомляють, що ввиду сего, що Й. Е. Преосв. Ніяраді, Епп. Крижевацький прийняв на себе на прохання Конференції всего нашого Єпископату видання катихізму для всіх наших провінцій, належало покищо з його виданням здержатися.

О. прал. Решетило Роман оправдують ту обставину, що у звіті Виділу не було й згадки про діяльність VII-ої Секції. Мимо того, що справа VII-ої Секції лежала їм всегда на серцю та її на кожних Заг. Зборах порушували, прислано так незначну квоту, що нею не можна було задосить учинити обовязкам Секції. Просять Заг. Збори заподати свої вказівки та способи в ціли оживлення так важної Секції.

У звязку зі справою печатання книжоқ і видавництв »Епарх. Помочі«, ставить о. Ігумен Чепіль Йос. Ч. св. В. В.

дезідерат до Виділу, застановитися на своєму засіданню над придбанням для Т-ва власної друкарні.

О. Петик ставить знова до Виділу дезідерат, застановитися над виданням книжочки »Життя Святих«.

У справі оживлення VII-ої Секції забирали голос ОО. Черкавський Юрій і Петик. О. Черкавський Юрій підносить конечність існування VII-ої Секції а в цілі її оживлення ставить внесок: „Загальні Збори порішують, що парохіяльні церкви мають самі давати як членські вкладки на цілі VII-ої С. по 1 зл. річно“. Сей внесок після короткої дискусії порішили Збори віддати як дезідерат до виконання новому Виділови.

Після прийняття внеску о. Гірняка на замкнення дискусії над звітами Виділу, о. Предсідник ставить під голосовання внесок Провірної Комісії на уділення абсолюторії з подякою уступаючому Виділови. Внесок прийнято.

Ad 5.) Слідував вибір 5. членів і 2. заступників нового Виділу. На внесок о. Татомира Теофіля вибрано Комісію-матку, в якій склад увійшли ОО: Маринович, Гірняк й Малецький.

Після короткої перерви поставила Комісія-матка слідуєчих кандидатів на членів Виділу: ОО.: Борисевича, Василькевича, Грицеляка, Мягкого і Орського, а на заступників ОО.: Зятка і Лопачака. Внесок одноголосно прийнято.

Ad 6.) На внесок тоїж Комісії-матки вибрано одноголосно до Провірної Комісії ОО.: Гоцького, Війтовича, і Демянчика.

Ad 7.) Реферат п. н. »Загальний стан нашої Церкви в останніх часах« виголосив о. Голинський Петро. Після реферату відбулася довша дискусія, в якій забирали голос:

О. Стеранка порушує піднесену в рефераті справу часопису »Укр. Бескид« та висказується за його зміною що до формату на менший і його змісту на популярніший. Потверджує також конечність заснування Секції Правної поради. О. Жарський Мих. обговорює справу новоутвореної Захоронки в Устриках дол. та подає до відома, що Староство ту Захоронку замкнуло, вважаючи її за »передшкілля«. У тій справі забирали еще голос ОО.: Хоти-

нецький, Голинський, Мокрівський, Кулинич Степ. і Гринишин. Всі були тої думки, що наші Захоронки, що їх провадять Сестри Служебниці чи св. Йосифа Обруч., не мають очеркненої форми передшкілля. ОО. Ярکا і Калинич висвітлюють єще порушену справу взаїмного співжиття між нашим духовенством а учителями і лат. священиками. В тій справі забирали єще голос ОО.: Стеранка, Косоного і Голинський.

Ad 8.) Після вичерпуючої дискусії приступлено до ухвалення правильника, »Емеритального Фонду гр. кат. священиків Перем. Епархії«. О. проф. Василькевич прочитав ним випрацьований а Виділом провірений правильник, що його з деякими змінами Заг. Збори одобрили. Всі присутні на тих Заг. Зборах зголосили також своє приступлення в члени Е. Ф. Рівнож прийнято внесок о. Черкавського Юрія, що членська вкладка до Е. Ф. має виносити по 1. зл. місячно.

Їх Ексц. Кир Йосафат і О. Хотинецький поручають справу Е. Ф. взяти під розвагу священиків на найблизших деканальних Зборах та просити священиків, приступати в члени сего Фонду. В тій цілі ставить О. Хотинецький дезідерат до нового Виділу, щоби він усім ОО. Деканам вислав правильники Е. Ф. та деклярації зголошень в члени Е. Ф.

Ad 9.) О. Предсідник ставить під голосовання два внески Провірної Комісії заподані о. Гоцьким при справозданню. Перший внесок у справі утворення Секції Правної оборони і перенесенню з позичкового фонду до фонду правної оборони 50—100 зл. місячно, одноголосно прийнято.

Другого внеску Пров. Комісії у справі підвижки місячної членської вкладки з 2.50 зл. на 3 зл. та ужиття узисканої надвижки на негайну поміч священикам — Заг. Збори не прийняли.

На внесок Президії Заг. Збори уповажнили Виділ Тов-а по думці § 34. буква и) уставу, набувати, обтяжати і позбувати реальности Тов-а.

Їх Ексц. Кир Йосафат звертаються єще до Заг. Зборів з поясненням, що право скликувати Загальні Збори прислугує по приписам § 30, а) наших Уставів Президентови Т-ва, та що підписування дотичного оголошення

в Епарх. Відомостях через Виділ, має завсігди місце на поручення Президента. Їх Преосвященство просять Заг. Зб. прийняти се до затверджуючого відома і помістити в протоколі. Загальні Збори прийняли се одноголосно.

О. Ярکا звертається до Виділу з проханням щоби на будуче скликувати Заг. Збори з початком вакацій, згл. в якесь лат. свято.

Після обговорення О. Черкавським Юрієм справи девалюації долара і вичерпанню дневного порядку, Предсідник Заг. Зборів в імени всіх учасників складає Їх Ексц. Кир Йосафатови і Кир Григорієви щиру подяку за праці около розвитку Тов-а. Їх Ексц. Кир Йосафат подякували всім присутним за участь у Заг. Зборах.

Відспіванням молитви: »Достойно єсть« закінчено Збори.

Перемишль, дня 12. червня 1934 р.

Президент Тов-а.

ЗВІТ З ДІЯЛЬНОСТІ ВИДІЛУ ТОВ-А П. Е. П.

за час від 1. червня 1933 до 1. червня 1934 р.

Тов-о П. Е. П. числить тепер 621. членів. Минувшого року було 607 членів; прибуло 29, а убуло 15 членів.

Виділ відбув 9 засідань і на них розглядав в першу чергу ухвали й дезідерати останніх Заг. Зборів.

У справі утворення »Емеритального фонду« для гр. кат. священиків Перемиської Епархії, за ініціативою Виділу опрацьовано проєкт правильника, що його нинішні Світлі Збори зволють взяти під докладнішу розвагу та переведуть його в життя.

Потребу оснування Епархіяльної бібліотеки для священиків, що її піднесли минувшого року Заг. Збори, уважав Виділ за тісно звязану зі справою будови нашого нового дому у Перемишлі. І сю справу кількакратно обговорював Виділ на своїх засіданнях. Результатом застанов Виділу було створення окремої комісії, яка справою будови занялася. Виділ вже апробував проєкт пляну будови нового дому на площі Тов-а при вул. Осінського ч. 5. і після законом

вимаганої згоди і затвердження плану, вже в найближшій будуччині приступить Виділ до будови.

Дотично зпопуляризовання книжочки о. Ріпецького п. н. »Про католицьких Ірляндців«, Виділ уважав за відповідню справу з огляду на даліше треваюче безвихідне матеріальне положення наших селян покищо залишити.

З приводу Ювілейного року 1900-ліття смерті й Воскресення Г. Н. І. Хр., по бажанню останніх Заг. Зборів, появилася накладом Тов-а книжочка о. Дороцького Мих. п. н. »Христові Страсти« в кількості 3000 примірників, в ціні по 25 гр. за один примірник. З огляду на розширення сего Ювілейного Року на цілий католицький світ, Виділ задумує сю хосенну книжочку видати ще раз накладом Тов-а в 10.000 примірниках, бо перший наклад скоро розійшовся.

Виділ застановлявся також над виданням Біблії і сю справу полагоди́ть лучно зі справою видання катехизму.

Крім сего порушував Виділ такі важніші справи як: 1) Опіка над сиротами; 2) Скріплення позичкового фонду і 3) Видавнича діяльність.

Ad 1.) Опіка над сиротами. На повному удержанні нашого Тов-а був і сего року Сирітський Захист в Новосілках, що його ведуть Сестри Служебниці Пр. Д. М. Н. З. Під сю пору є там 17 хлопців а з прислугою всіх 22 особи.

Матеріальної опіки від нашого Тов-а дізнавала також »Захоронка Еп. Помочі« в Яворові, що її ведуть Сестри св. Обручника Йосифа. На гробі бл. п. Колкової зі Щирбів, що записала в тестаменті реальність на користь нашого Тов-а, Виділ порішив поставити пам'ятник.

Сего року отворено нову захоронку в домі нашого Тов-а в Устриках дол., а її провід обняли Сестри Служебниці Пр. Д. М. Н. З.

На удержанню Тов-а є трьох учеників народної школи ім. Шашкевича у Перемишлі, а то Дубек Тадей уч. VII. кл., Залуцький Никола уч. VI. кл. і Юрчак Ярослав уч. VI. кл. і один термінатор практикуючий в пекарні »Золотий Колос«.

Згаданих учеників вселюдної школи порішив Виділ в найближньому шкільн. році посилати до гімназії.

Кошта удержання представляються так:

Захист в Новосілках	5443'00 зл.;
Вселюдні школи	1891'95 «
СС. Василіянки	250'00 «

Ad 2.) Скріплення позичкового фонду. З огляду на теперішнє прикре матеріальне положення членів нашого Тов-а, розбудова позичкового фонду була одним з найважливіших старань управи V. Секції. Вона правильно відбула свої окремі наради перед кожним засіданням Виділу, для котрого приготувляла внески у справах позичкового фонду, як сплати вже затягнених зворотних підмог та одержання нових, придержуючися при тім вже давніше установлених норм.

Позичковий фонд виносить під сю пору 47.207'50 зл. В порівнянню з минулим роком, в яким він виносив 36.130'00 зл., позичк. фонд. значно розвинувся. Зі зворотних підмог користало в біжучім році 224 священиків, в минулому 134 священиків.

Ad 3.) Видавнича діяльність. Щоби видання Еп. Помочі не миналися зі своєю ціллю та не лежали на складі, Виділ порішив вислати до кожного парох. уряду по три примірники книжочки »Перед шлюбний дарунок« в ціні по 50 гр. за один примірник та по одній книжочці: о. Карпевича Ів. »Штунда і її блудна наука«, о. Ріпецького Мир. »Про катол. Ірляндців« і »Про Данців« та о. Дороцького Мих. »Життя св. свщ. Йосафата«, в ціні по 20 гр. за один примірник.

Крім висше згаданих »Страстей Христових«, Управа VI. Секції видала ще п'ятий наклад Малого Молитовника в 70.000 примірн. в ціні по 20 гр. за один примірник та зладила нове видання Молитовника латинською азбукою в 10.000 примірниках по такій самій ціні.

Накладом Тов-а вийшло ще в тім році 2. число »Католицьких читань« п. н. »Радуйся Благодатная«, зладжене Редакційним Комітетом у Раві руській. З огляду на то, що Виділ не міг піднятися дальшого видання Катол. Читань, своїм коштом в лучности з адміністрацією видавництва Виліл прийняв до відома розв'язання згаданого редакц. комітету.

З огляду на брак наших сил, що їх вимагало редагування дієцез. часопису »Бескид«, Виділ передав з днем

1. грудня 1933 його редагування й адміністрацію Колегії світських осіб одержавши запевнення, що сей часопис буде даліше редагований в катол. дусі.

Вкінці належить ще згадати, що з дем 1. травня ц. р. отворено вже наш священичий »Випочинковий Дім« на Лопаті в Жегестові, призначений у першій мірі для членів нашого Тов-а. Ведення його прийняли на себе Сестри Служебниці Пр. Д. М. Н. З.

Заподаючи отсю свою цілорічну діяльність, Виділ відносить з проханням до нинішних Світлич Зборів, заподати новому Виділові свої цінні завваги та директиви до дальшої успішної праці і розвитку нашого станового Тов-а.

Перемишль, дня 12. червня 1934.

о. Орський Онуфрій
секретар

ПЕРЕМИСЬКІ

ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТІ

Ч. 142/орд. — В справі молитов, що їх треба відмовляти в цілі доступлення Відпусту св. Ювілею Відкуплення.

В Апостольській Конституції „Quod superiore anno“ виданій 2. квітня 1934 р., якою Св. Отець Папа Пій XI розтягнув на цілий католицький світ загальний, надзвичайний Ювілей Відкуплення, зазначив Св. Отець, що »вірні Східної Церкви повинні в часі ювілейних відвідин заховувати приписи, що їх для різних обрядів їх Патріархам і Ординаріям місця свщ. Конгрегація для Східної Церкви свого часу подасть«.

Сповняючи це поручення Св. Вітця видала згадана Свщ. Конгрегація для Східної Церкви формули ювілейних молитов для всіх східних обрядів.

Чин відправи ювілею відкуплення залучається.

Поручаємо Всеч. Духовенству сего тексту »послідування ювілея відкуплення« точно придержуватись при процесійних відвідинах. При приватних відвідинах можуть вірні відмовляти або висше поданий чин або в перекладі на народню мову або молитви подані Нами в постановках дотично позискання ювілейного відпусту в р. 1934/35« оголошених в Епарх. Відомостях за р. 1934 Ч. III ст. 52—53. Наші вірні, що перебувають поза своєю Епархією, можуть придержуватись висше поданого »Послідовання«, або молитов Нами призначених в Епарх.

Відомостях з р. 1934 Ч. III., або молитов уживаних у вірних другого обряду.

Коли небудь наші вірні, що перебувають поза своєю Епархією, прилучаться до паломників тогосамого чи другого обряду при робленню ювілейних посіщень, можуть уживати їх молитов; але у своїй Епархії можуть відмовляти тільки сі молитви, що їх отсим листом приписуємо.

Що до прочих умовин, що не дотичать молитов, то всі вірні обряду греко-католицького мають придержуватись норм виданих у висше згаданій Ап. Конституції оголошеній у Епарх. Відомостях за р. 1934 Ч. III ст. 41—50.

Час, в котрім вірні можуть позискати ювілейний відпуст, зачався — як відомо — з днем празника Вознесення Христового цього року і тревати буде до дня віддання Пасхи слідуячого року, це є, до отпусту на Службі Божій в середу перед Вознесенням 1935. р.

Зміст тексту »Послідування ювілею відкуплення« і всіх повисчих розпорядків виданих Апостольським Престолом окремо для вірних грецького обряду, подадуть Всечеснійші Отці до відома своїм парохіянам з точним і вичерпуючим поясненням та заохотять їх до усильних старань в сім ювілейнім році о позискання відпусту. Колижбо Свят. Вітцеві так на сім залежить, щоби кождий христіянин католик позискав зі скарбів Церкви в сім ювілейнім році дорогоцінну ласку ювілейного відпусту, що видає аж на 99. сторінках друку окремі приписи для своїх вірних, то тим більше ми самі повинні о се старатися, бож це ходить о добро наших власних душ.

Ч. 5723. — Слово до Всечесного Духовенства по душпастирським курсі.

В початкових днях вересня с. р. відбувся перший душпастирський курс для духовенства нашої Епархії. Виклади референтів зазнайомили Всеч. Отців з поняттям і ціллю Католицької Акції взагалі та з її потребами і організацією в нашій церковній провінції, з окремаж у нашій Епархії. Всеч. Отці учасники курсу мали нагоду почути, що Католицька Акція вкладає передовсім на духовенство великий тягар, бо домагається від нього скріплення душпастирської праці на всіх відтинках, праці плянової і до-

цільної. Як виклади просвітили уми в нових душпастирських завданнях, так з другого боку одночасні реколекційні науки і розважання загрили волю учасників до реалізованню великого клича теперішнього Св. Отця Пія ХІ про обнову в Христі родинного і суспільного життя.

Великі є користи зі сего курсу, бо великі ласки сплинули з неба не лиш на його учасників але на цілу нашу Епархію. За це належиться від нас усіх щира подяка Господеви. Разом з подякою не забуваймо, Всечесні Отці, молити Всевишнього, щоби засіяне зерно принесло стократні овочі для добра повірених нам душ!

Почуваюся zarazом до милого обов'язку скласти щирю подяку в першу чергу Церковному Асистентови К. Акції нашої Епархії Їх Преосвященству Кир Григорієви за підготовчі праці та опіку над цілістю курсу як також за виклади і виголошені проповіді. Дякую рівнож всім Отцям Референтам і Високоповажаному Панови Радникови Володимирови Подлуському, Голові нашого Епархіяльного Інституту К. Акції за їхню працю і труди в тім святім ділі. Нехай Господь стократно винагородить усім за зділане добро в службі святого діла Католицької Акції.

Бажання Всечесних Отців, щоби виклади душпастирського курсу вийшли друком, є на дорозі до реалізації, бо Епарх. Інститут К. А. наміряє в найкоротшому часі видати їх окремою книжкою. Книжка ця буде першим підручником К. Акції нашого власного видання для всіх наших священників. Заразом буде вона гарною памяткою започаткованого великого діла в нашій Епархії.

Всеч. О.О. Деканів прошу, щоби на найблизших деканальних зборах одну точку призначили на реферат про К. Акцію; котрий то реферат виголосить один з Отців учасників курсу. Нехай справи К. Акції заінтересують усіх Отців Епархії і нехай усіх без виїмку заохотять до усильної праці в службі Христового Царства.

Входимо, Всечесні Отці, в початкову стадію праць Кат. Акції. На кожному з нас без виїмку затяжили нові обов'язки — підготовча праця К. Акції. Не шукаймо нічого надзвичайного, не помножуймо трудностей, там де їх нема і не треба, глядім на те, що близьке нам: поставмо нашу душпастирську працю на відповідну височину, оживім наші церковні брацтва, заопікуймося молодим поколінням в школі

і поза школою — ось наші перші і найважливіші завдання у підготовчих працях К. Акції.

Нехай Господь Милосерний кріпить ваші сили, Всечесні Отці, до великої праці над закріпленням Христового Царства в наших рідинах й у нашій суспільності.

Перемишль дня 5 жовтня 1934.

† ЙОСАФАТ
Епп.

Ч. 5492/920. — В справі цегорічного Празника Христа Царя.

Празник Христа Царя припадає цього року дня 28 жовтня.

Як що завсіді, так тим більше цього року при нагоді 1900-літнього Ювілею страстей і смерти Христа Царя на хресті, що ними відкупив нас від вічної погибелі і отворив нам небесне царство, нашим обов'язком є як найторжественніше обходити це велике Свято Христа Царя, що так дорого за нас заплатив, щоби придбати нас у Свое Царство. »Ви не свої« — каже св. Апостол Павло у I посл. до Коринтян, 6, 20 — »бо куплені єсьте високою ціною. Прославляйте Бога у вашому тілі«.

Щоби разом з Всч. Духовенством і вірними Нашої Епархії дати Пресолодкому нашому Цареві вираз щирої вдячності заряджуємо ось що:

1) Де це буде можливе, там належить зарядити цілонічну адорацію з 27-ого на 28-ий жовтня ц. р.

2) У всіх церквах, що в них буде в цей Празник відправлятися богослуження, цілий день належить призначити на адорацію.

3) В часі торжественної Служби Божої перед виставленими Найсв. Тайнами треба виголосити проповідь на тему: Не тільки наше приватне життя, але і життя суспільне має бути безнастанною службою Христові, Цареві і Богові нашому.

4) В неділю перед Празником Христа Царя належить вірних совісно приготувати до адорації в дні Празника і заохотити їх, щоби в сей день численно приступили до св. Тайни Покаяння і Пресв. Евхаристії.

Про перебіг свята у кожній парохії пропонують Всч. ОО. Душпастирі подрібний звіт найдалше до 15 падолиста ц. р., а це впрост до Еписк. Консисторії.

Ч. 5493. В справі предкладання звітів про релігійно-моральний стан парохії.

Щоби заощадити Всч. ОО. Деканам трудів і видатків, заряджуємо, що на будуче кожний душпастир буде обов'язаний предкладати звіт з релігійно-морального стану парохії дотичному О. Деканові при відбуванні деканальної візитації.

На кожному такому звіті зазначить О. Декан свої завваги і пропонує Єписк. Ординаріятові враз зі звідомленням з візитації деканату, а це з кінцем кожного року, як це приписано.

Ч 5251. В справі опіки над упослідженими дітьми.

Щоби прийти з помічю громадянським установам опіки над упослідженими дітьми, поручається Всеч. парохіяльним Урядам надіслати тут в можливо короткому часі за посередництвом дотичних деканальних Урядів точні звідомлення що до скількості упосліджених дітей нашого обряду в усіх місцевостях приналежних до даної парохії. З окрема належить подати в звідомленні:

а) Назву місцевости, пошту і повіт (всі дочерні і присілки належить назвати окремо);

б) кілька упосліджених дітей і як вони упосліджені, се є кілька німих, глухих, придуркуватих, калік, горбатих...

в) подати імена і назвиска упосліджених дітей, вік і маєтковий стан родичів.

Звідомлення ці зволють Всеч. О. Декани надіслати до Еп. Консисторії найдалі до половини місяця листопада.

Якщо в якійсь парохії нема упосліджених дітей, парохіяльні уряди мають це зазначити в звідомленнях.

Ч. 5724. — Конкурс на опорожнені парохії.

З речинцем до 30. падолиста 1934 виставляються на конкурс слідуочі опорожнені парохії:

Деканат Балигородський: 1. Горянка, 2. Гочев, 3. Загочеве, 4. Рябе. Дек. Бірчанський: Грозьова. Дек. Бориславський: Рибник. Дук. Буківський: 1. Волиця, 2. Пулави. Дек. Горлицький: 1. Боднарка, 2. Бортне, 3. Гладишів, 4. Долини, 5. Климківка, 6. Ліщини, 7. Новиця, 8. Рихвалд,

9. Смерековець. Дек. Грибівський: 1. Баниця, 2. Більцарева, 3. Ізби, 4. Королева руська, 5. Снітниця, 6. Фльоринка. Дек. Динівський: Павлокома. Дек. Добромильський: Тарнава. Дек. Дуклянський: 1. Воля цеклинська, 2. Граб, 3. Гирова, 4. Дошниця, 5. Зиндранова, 6. Крамна, 7. Мшанна, 8. Поляни, 9. Радоцина, 10. Ростайне, 11. Святкова, 12. Тиханя, 13. Тилява, 14. Чорне. Дек. Жовківський: 1. Добрусин, 2. Кунинська Воля, 3. Пили. Дек. Жукотинський: 1. Галівка, 2. Гвоздець, 3. Дністрик головецький, 4. Липє. Дек. Короснянський: 1. Близянка, 2. Ріпник, 3. Чорноріки. Дек. Краковецький: Млини. Дек. Лежайський: Кречовичі. Дек. Ліський: Ліщовате. Дек. Лупківський: 1. Воля Мигова, 2. Лупків, 3. Солинка, 4. Туринсько, 5. Явірник. Дек. Лучанський: Биків. Дек. Любачівський: Милків. Дек. Лютовиський: 1. Береги гор., 2. Поляна, 3. Хміль, 4. Царинське. Дек. Мушинський: 1. Матієва, 2. Ростока вел., 3. Явірки. Дек. Підбужський: Сприня. Дек. Порохницький: 1. Дубецько, 2. Крамарівка. Дек. Равський: Голе равське. Дек. Риманівський: 1. Дальова, 2. Ябловиця польська, 3. Ясель. Дек. Розлуцький: Свидник. Дек. Сінявський: 1. Добра, 2. Майдан Сінявський. Дек. Старосамбірський: 1. Лінина мала, 2. Лопушанка хомина. Дек. Тіснянський: 1. Ветлина, 2. Криве ад Тісна, 3. Лопінка, 4. Терка, 5. Яблінки, 6. Яворець. Дек. Турчанський: Яблінка вижна. Дек. Чесанівський: Плазів. Дек. Яворівський: Тучапи.

Прошення внесені не по формі і не заосмотрені потрібними залучниками, а особливо без свідництва конкурсного іспиту як і ті, котріб вплинули по дни 30. падолиста 1934, будуть уважані яко безпредметові.

Примічається, що Всч. ОО., що одержать презенту на таку парохію, котра крім матерної церкви має одну або більше дочерних, зобов'язуються в кождім часі, на жадання перемиського Еписк. Ординаріату, згодитися на евентуальне відлучення дочерних церков разом з грунтами.

При тім Еписк. Ординаріят повідомляє всіх Отців, на міряючих внести подання о прийяття в спис на висше згадані парохії, що дотації їх і скількість грунтів приналежних до парохії будуть, без згляду на інституцію пароха на дану парохію, нормовані по гадці Конкордату і обов'язуючих в Епархії норм за відомостю Апост. Престола.

Ч. 3992. В справі винайдення метрики уродин і хрестин Михайла Тучинського.

Поручається всім Всеч. Урядам парохіяльним давного старосамбірського деканату, а також Всеч. Урядам парохіяльним в Головецьку і Тисовиці переглянути книги уродин і хрестин з рр. 1912 і 1913. в цілі винайдення метрики уродин і хрестин Михайла Тучинського сина Володимира і Ольги Гельфанд.

Метрику уродин і хрестин Михайла Тучинського належить вислати за посліплатою до Уряду парохіяльного в Биличах п. Райтаревичі.

Х Р О Н І К А.

Іменовання.

- Ч. 5012. о. Мельничук Антін, парох в Сіняві завіда-
дателем деканату Сінявського.
- Ч. 4926. о. Зятик Іван, професор богосл. заведення,
катехитом в жіночій гімназії в Перемишлі.
- Ч. 4775. о. Куманяк Петро, катехитом муж. гімназії
в Дрогобичі.
- Ч. 4781. о. Городиський Ілярій, префектом в Цух. Сем.

Канонічну інституцію одержали:

- Ч. 4552. о. Шуфлят Павло — Маластів.

Завідательства одержали:

- Ч. 4542. о. Федевич Ілля — Климківка.
- Ч. 4777. о. Молодовець Микола — Середниця.
- Ч. 4779. о. Гарасим Ярослав — Тучапи.
- Ч. 4887. о. Конюшко Володимир — Добра.
- Ч. 5277. о. Голойда Іван — Туринсько.

Сотрудництва одержали :

- Ч. 4778. о. Івашко Володимир — Самбір.
- Ч. 4780. о. Білинський Петро — Сянік.

Померли :

о. Калужняцький Володимир, б. парох в Бортнім
22/7 1934.

о. Демянчик Роман, сотр. катедральний і катехит жі-
ночої гімназії в Перемишлі 17/8 1934.

о. Прокіп Іван, декан і парох в Добрій 21/8 1934.

о. Флюнт Зиновій, парох в Бикові 3/9 1934.

о. Гукевич Володимир, парох в Туринську 11/9 1934.

Душі їх поручається молитвам Всеч. Духовенства.

З гр. кат. Еп. Консисторії.
Перемишль, дня 10. жовтня 1934.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епп.

II. ЧАСТЬ.

о. О. ОРСЬКИЙ.

В Христі — Відкуплення, в Христі — Відродження.

(З приводу празника Христа-Царя в Ювильейному Році).

Попередного року проголосив св. Отець Пій XI. з приводу 1900 літ, що уплинули від хвилі Відкуплення людського роду Ісусом Христом надзвичайний Ювильей для всіх побожних християн, котрі відвідають Вічне Місто та виповнягь приписані умовини в ціли позискання повного відпусту. Бажаючи однак, щоби великих ласк Ювильейного Року не були позбавлені ті члени Церкви, які з ріжних причин не могли скористати з обильних добродійств Ювильейного Року в Римі, розтягнув Св. Отець на цілий католицький світ сей надзвичайний Ювильей, що треватиме той цілий рік, до часу віддання празника Пасхи.

Ювильей Відкуплення має за завдання, усвідомити всіх людей про превелике значіння найвзнеслішої в історії людства події, що нею є Відкуплення та заґріти їх до того, щоби вони присвоїли собі його преобильні овочі. Він має також на ціли, усвідомити нинішний світ про його власну провину. Нинішне людство не користує як слід з плодів Відкуплення, що більше, воно чимраз дальше віддаляється від свого Відкупителя і тим самим сама собі приготовляє моральну і матеріальну руїну.

Завершенням і короною сего річного Ювильею Відкуплення людського роду Іс. Христом стає празник Христа-Царя, бо якраз через свою смерть на хресті, через довершення Відкуплення, став Іс. Христос в цілій повноті Царем цілого світа.

З приводу сего свята Христа-Царя, що його обходитиме весь католицький світ еше торжественніше, як кожного звичайного року, належить членам катол. Церкви усвідомити собі велич й значіння Відкуплення та конечність прибиження нинішного людства до Відкупителя, Христа-Царя, якщо воно бажає захоронити себе перед моральною і матеріальною катастрофою. Так кличем празника Христа-Царя

в Ювілейному Році стають слова: »В Христі — Відкуплення, в Христі — Відродження«.

I. В Христі Відкуплення.

В наслідок первородного гріха, що його допустилися перші прародичі в раю, стягнули вони на себе строгу і невідкличну кару. Вони утратили всі надприродні дари, що їх одержали від Бога-творця, а в природних дізнали великих ран. Г. Бог відобраз їм первісну освячаючу ласку, Боже синівство і дідицтво вічної слави. Їх розум став так притемненим, що він почав легко попадати в блуди та з трудністю міг розрізняти правду від ложі. Їх воля стала ослабленою та сховною більше до зла чим до добра. Пристрасти, що перед гріхом не заколючували спокою в їх серцю, тепер зворохобилися та взяли верх над розумом. Їх уділом стало життя серед мозольної праці, слабости, терпіння і смерть. Та найбільше нещастя первородного гріха лежить в тім, що він з усіми своїми наслідками перейшов на весь людський рід. А ті сумні наслідки первородного гріха збільшили ще самі люди своїми особистими гріхами. З кожним століттям сумний стан людства збільшався. Весь людський рід почала заливати широка струя глибокого упадку віри та брудної змисловости. Світ почав чим раз більше тонути в багні гріха, не відріжняючи Створителя від створіння, чесноти від гріха. Сей оплаканий стан людства, що докотилося до цілковитого упадку, яскравими красками так змальовує Апостол народів, св. Павло: Люди »пізнавши Бога, не як Бога прославляли, або дякували, але знікчемніли в своїх думках і затьмилося їх нерозумне серце. Бо запевняючи, що вони мудрі, сталися дурними. І заміняли славу нетлінного Бога на подобу образу тлінного чоловіка і птиць і четвероногих і повзунів. Дятого передав їх Бог похотям їх серця, нечистоті, шоби сквернили між собою свої тіла, котрі заміняли правду Божу в лож і поклонялись і служили сотворінню більш як Творцєви.« (Римл. 1. 21-25.)

Однак в своєму милосердю не полишив Бог людей без надії. Зараз по упадку перших наших прародичів дав їм обітницю, що прийде колись Спаситель, котрий приверне всьо до давного порядку, воскресить перший щасливий стан, отворить брами раю та попровадить людство до правдивого щастя.

Г. Бог приобіцяв післати людям Відкупителя, а ним мав стати сам Божий Син, Іс. Христос. Бо тільки Божий Син міг дати Богу Вітцеві відповідне задоситьучинення за гріхи людей, тільки Він міг знищити гріх та примирити людей з Богом. Бож гріх, се безконечна образа Г. Бога. Щоби ту безконечну образу Г. Бога направити, треба було безконечного задоситьучинення а його люди, як обмежені, ограничені й скінчені створіння не могли дати. Так велике задоситьучинення, що його вимагала Божа справедливість, міг дати тільки Божий Син.

Однак обітниця післання люлям Відкупителя не зараз сповнилася. На прихід Відкупителя мусів людський рід чекати аж 4000 літ. В своєму Провидінню хотів Г. Бог, щоби людство найперше добре відчуло і пізнало злобу гріха та рівнож себе на прихід Месії належито приготувало. Сам чоловік, закутий в кайдани гріха і пристрастей, мусів затужити за Богом і раєм. Він сам мусів витягнути благальні рамена до Того, що мав прийти з неба і відкупити його з неволі гріха.

І коли нещастя людей дійшло вже до найвисшого вершка, коли люди вже пізнали, що з того нещастя зможе їх випровадити тільки сам Бог, прийшов на світ обіцяний Богом і предказаний пророками Відкупитель світа. „Колиж прийшла повнота часу, післав Бог свого Сина, зродженого з невісти, поставленого під законом, щоби викупити тих, котрі були під законом, щоби ми прийняли усиновленє.“ (Гал. 4. 4-5.) Друга особа Божа, Божий Син стає чоловіком, прибирає вид пониженого, убогого й терплячого раба. Іс. Христос“ будучи в образі Божім, не уважав посяганем бути рівним Богу, але умалив себе, принявши вид слуги, ставши подібний людям і уподобившись чоловікови понизив себе, ставши послухним аж до смерти, а смерти хрестної». (Фил. 2. 6—9.) З безконечної любови до людей приходить Іс. Христос з неба на землю, щоби своєю наукою і життям спасти всіх людей.

І ціле туземне життя Бого-чоловіка було ділом Відкуплення, але його довершив через свою смерть на хресті на горі Голгофті. Вернім нашими думками 1900 літ взад, в ту Велику Пятницю, коли то на вершку гори Голгофти конав Христос Господь на хрестнім дереві, серед темряви залягаючої землю від полудня до третьої години. Бог-чоловік

виловнив там останній акт жертви, що її почав в жолубі в Вифлеємі, для спасення людського роду. По правді, се великий доказ впрост непонятої любови до людей, коли то Христос залишає небо, приймає на себе мізерну природу людську і добровільно віддає своє життя Богу, щоби Його переблагати та задоситьучинити Його справедливости за зневагу доконану людськими гріхами. Невинний Христос обтяжує себе злочинами всіх людей і всіх часів, щоби для всіх і по всі часи вислужити небо. Для спасення цілого людського роду заливався кровавим потом в Оливнім городі, дав себе немов злочинця піймати, зносив кпини й насмішки розшалілої товпи, переносив соромне й болюче бичовання й тернем вінчання. За хріхи всіх людей трикратно упадав під тягаром важкого хреста, що його сам двигав на місце свого призначення, щоби там зависіти в товаристві двох розбійників на хресті. Нема з певністю людського серця, котре не зворушилося на згадку того безміру терпінь, що його пережив Христос для відкуплення світа.

Але побіч того почування смутку родиться рівночасно в серцю кожного чоловіка радість, бо з терпіння і смерти Христа спливає для всіх людей щастє й спасеннє. Жертва Іс. Христа стає жерелом ласк і вічного життя.

Відкуплені дорогоцінною кровю Божого Сина всі люди стаючи новим створіннем, покликаним до висшого надприродного життя. Всі люди стають знова Божими дітьми учасниками Божої природи. Злучені з Христом мають уділ в Його славі. Улюблений ученик Ісуса, св. Йоан Богослов, розважаючи преобильні овочі Відкуплення, так кличе: »Глядіть, яку любов дав вам Отець, щоби ми дітьми Божими звались, і ми є ними... Улюблені, ми тепер діти іБожі, і ще не виявилось, чим будемо. Знаємо, що коли виявиться, будемо йому подібні, бо побачимо його, як є.« (І. Йоан. 3. 1-3). А св. Павло так звеличує плоди Відкуплення: »Бо ті, що водяться Духом Божим, є синами Божими. Бо ви не прийняли духа рабства знов на боязнь, але прийняли духа всиновлення, через котрого кличемо: Авва, Отче! Сей самий Дух свідчить нашому духови, що ми діти Божі. А коли діти, то й наслідники, наслідники ж Божі, а співнаслідники Христові, коли тільки з ним терпимо, щоби з ним і прославитися.« (Рим. 8. 14-18.) Велич і значіння Відкуплення підносить св. Петро, перший Намісник

Христа на землі такими словами: »Як усе, що до життя і побожності, дароване нам його Божою силою, пізнанням того, що нас покликав власною славою і чеснотою, котрим дарував нам найбільші і дорогі обітницї, щоби ними сталися ви учасниками Божої природи, ухилившись від похоти і зіпсуття світового«. (І. Петр. 1. 3-4). Треба дійсно говорити ангельським язиком, щоби описати ті всі дари, що їх приготував для всіх людей Ісус-Відкупитель. „Чого око не бачило, ані ухо не чуло, ані у серце чоловіка не прийшло, що приготував Бог тим, котрі його люблять.“ (І. Кор. 2. 9.) Одним словом, Христос-Відкупитель побідив гріх, помилив чоловіка з Творцем та повернув йому утрачене право до небесного царства. Вправді, в часі земського життя позістають еще наслідки гріха у виді прикростей, хоріб, нещасть і смерти. Але по довершенню Відкуплення ті наслідки стратили своє значіння й силу. Всі терпіння стали вже не так карою як радше нагодою до вічної заслуги. Оправдані вірою в Розп'ятого люди вже є властиво в посіданню неба, бо тілесна смерть стає тільки легким переходом до вічності по нагороду.

Ось се є ті обильні добродійства, що їх вислужив своєю смертю на хресті Христос Відкупитель для всіх людей і по всі часи. В Ювілейнім Році належить їх собі пригадати, їх собі присвоїти, щоби вони особливо в тім Милостивім Літі обильним жерелом спили на всіх членів кат. Церкви.

II. В Христі — Відродження.

Через Відкуплення своєю смертю на хресті став Христос в цілій повноті Царем цілого світа. Хрест, символ терпіння й смерти, стає знаком-прапором Христового Царства, царства ласки. Той прапор беруть в руки апостоли, його беруть проповідники Христового євангелія, з тим прапором йдуть на всі сторони світа і в ім'я того прапору здобувають мільйони людей для Христа-Царя і його царства.

І близько дві тисячки літ справував Христос-Цар свою царську владу над цілим світом. Мільйони, мільйони людей узнавали Христа своїм царем. Віра Христова розширялася по всіх краях а з її розширенням йшла рівночасно в парі правдива культура, моральний і матеріальний добробут всего

людства. І дійсно щасливими були ті часи під царюванням Христа.

Доперва в найновіших роках, в останніх десятках літ, наступила велика зміна. Кличем останніх десятих літ стала боротьба якраз проти Христа, Його науки й Його духа. Люди забажали скинути з престолу Христа-Царя, а самі засісти на тім престолі. Люди намагалися викинути Христа Царя з життя поодинокого чоловіка, з родини, зі школи, з прилюдного життя цілої суспільности. На місце Христа-Царя забажали люди поставити самого люципера. Доказом того є хочби прилюдна маніфестація в честь одної революціоністки, Людвіки Мікель (L. Michel), яка відбулася 1880 р. в самому серцю катол. світа, в Римі. Оден з масонів мав промову, в якій звеличував люципера. Хтось з товпи закликав: »Хай живе сатана.« І п'ять тисяч людей підхопили сей клич та повторили з диким одушевленням: »Нема Бога. Хай живе діявол«.

Свідком такого другого прилюдного факту було місто Генуа в Італії. В тім місті в часі обходів в честь революціонера Мацінього обношувано чорний прапор з образом люципера. Президент протирелігійного товариства заявив: »Нашою ціллю є, вивісити цей прапор на всіх церквах і на Ватикані«.

А чи іншу ціль має то царство сатани, що в большевії палає луною пожеж і крові? Чи може до іншої мети зміряють ті кпини, що ними висмівають большевики всі найсвятіші таїнства Христової віри перед кождим Різдвом і Великоднем? А нищення церков і монастирів, та здвигання пам'ятників Юді Іскаріотському, чи ж то не пановання сатани? Але навіщо глядіти далеко у ворожі табори. Чи серед католицького світа нема сьогодні подібних обявів? Чи не бачимо, що для Христа і Його царства наступає сьогодні доба Великого, страшного тижня? Як тоді по вулицях Єрусалиму рознісся грізний крик: »Не хочемо Христа-Царя! Разни Його«, так і нині несеться сей божевільний крик по всіх християнських краях світа. Сей клич повторяють державні мужі й мужі науки, професори, а за ними й прості люди, робітники й ремісники. Духове царювання Христа усувають з усіх ділянок людського життя. А з усуненням Христа мусіло наступити то, що вже наступило. Настала доба небувалого до тепер замішання. Брат став братові

Каїном, бо в його душі не стало Бога, а тільки розвалений храм, в якого руїнах вилігується гадюка ненависти. З усунення Христа з душі й життя поодинокого чоловіка, родини, школи й цілої суспільности наступає у світі крайна нужда, моральна і матеріальна. В нинішніх часах захитуються вже самі основи суспільности. Над цілим світом зближається велика буря. Земля вже дрожить а небо покривається чорними хмарами. Великий страх огортає всіх в очікуванню тих подій, що мають еще прийти.

А остаточною причиною того зла, то тільки та одна, що »велика сила людей відреклася Христа і Його пресвятого закону“, як се виразно підчеркує теперішній св. Отець Пій XI. Нинішній світ не скористав вповні з овочів Відкуплення. Для того він опинився в такім самім сумнім стані, що в нім находився людський рід еще перед приходом Відкупителя. І як тоді тільки Відкупитель, Христос-Цар, вибавив людство з його нещастя, так тільки Він, Христос-Цар відродить нинішнє людство до нового життя. Тільки Христос-Цар зможе нинішньому світові подати одинокий ратунок. Тільки в Христі-Відродження! Тоді доперва наступить Відродження нинішнього поганського світа, якщо він приблизиться до хреста на Голгофті та сягне рукою по овочі Відкуплення. Тільки тоді наступить лад, спокій, моральний і матеріальний добробут, якщо знова світ поверне панування Христові-Цареві, як-що знова Христос стане Царем всіх людей і всіх народів, якщо здетронізованому Христові поверне належні йому права і царську владу. На місце панування сатани має наступити царювання Христа.

А свято Христа-Царя накладає якраз на всіх христіян в Ювілейнім році особливий обовязок ширення того Христового царства.

Христове царство маємо ширити найперше в собі самих, щоби Христос став Царем наших власних душ. А тоді Христос запанує над нашими душами, якщо будемо вірити у всю науку Христа, що її Він об'явив а катол. Церква до вірування подає. Тоді запанує Христос в наших душах, якщо будемо виповняти Його св. заповіді.

Ювілейний Рік Відкуплення накладає дальше на всіх христіян святий обовязок, стати апостолами Христового Царства серед других ближніх. Апостольська ревність і дбайливість про спасення душ других людей, се важне

завдання, що його сам Св. Отець накладає в Ювілейнім Році Відкуплення на світських людей. Всі світські люди мають по своїм силам причинятися до розширювання Христової науки серед других ближніх, а dokonувати сего мають словом і ділом: молитвою, терпінням, власним приміром чесного життя.

Христос має стати Царем родинного й подружого життя. А в родинях тоді стане Христос Царем, якщо в родинях буде захована подружа вірність і згода; якщо родичі будуть виховувати в душі Христової науки свої діти; якщо будуть просвічувати їм своїм примірним життям. Тоді Христос зацарює в родинях, якщо діти будуть слухати, шанувати й любити своїх родичів. Царювання Христа в родинях має об'являтися на зверха у спільних молитвах усіх членів дому а передовсім у посвяті цілої родини Найсв. Серцю Ісуса, яка є головним надприродним середником до розширення панування Христа-Царя в родинях.

Ювілейний рік Відкуплення накладає вкінці на всіх членів Церкви обов'язок, дбати про те, щоби Христос став Царем всієї суспільности. А Христос стане Царем цілої суспільности тоді, якщо серед цілої суспільности запанує християнська справедливість і любов; якщо в законодавстві, в судівництві, школі й цілому прилюдному життю запанує устрій, згідний з засадами Христової науки віри й моралі. Бо тільки тоді, якщо ціле людське життя, приватне й прилюдне, уложиться по законам Христового Царства, зажіє світ, як каже Св. Отець, обильности добрих овочів Христового царства.

Серед такої праці належить переводити сей надзвичайний Ювілейний Рік Відкуплення.

При допомозі Божої ласки, що її вислужив для всіх людей Христос Відкупитель своєю смертю на хресті, належить докладати усіх сил, щоби найперше ми самі на душі перемінились і внутр відродились; щоби ми обмиті Його кровю з гріхів і всяких пороків причинилися в тім Милостивім Літі до Відродження в Христі цілого світа.

«Нехай прийде Твоє Царство», царство свободи для Церкви, царство віри, любови і спокою для всіх людей і народів. «Нехай Христос царює, приказує і тріюмфує.»

ПЕРЕМІСЬКІ

ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТІ

Ч. 6190. — Апостольський Візитатор.

Св. Отець зволив назначити Апостольського Візитатора для нашої Церковної Провінції ц. є. для Архієп. Львівської, Еп. Станиславівської і Перемиської і на цей Апостольський уряд вибрав Й. Е. о. Івана Гудечка Ч. Св. Ізб., генерального Консультора Згромадження ОО. Редemptористів, Члена Свщ. Конгрегації св. Уряду і Консультора свщ. Конгрегації для Східної Церкви і Пропаганди.

Подаючи це до відома Еп. Ординаріят поручає Всч. Духовенству діло Апостольського Візитатора горячим молитвам для упрошення благословення і багатих ласк від Христа Господа в хосен св. Церкви і спасення душ наших вірних. В тій цілі поручається Всч. Духовенству при кожній Службі Божій в часі візитаційнім додавати до мирної ектенії два візвання ектенії зі служби за призначення св. Духа.

Від гр. кат. Єпископського Ординаріату.

Перемишль, дня 6. листопада 1934 р.

Ч. 6191. — Декрет Найвищої Свящ. Конгрегації св. Уряду дотично розтягнення цензур в найособливіший спосіб Папі задержаних і на Східну Церкву.

Подаємо до відома Всч. Духовенства слідуючий Декрет Найвищої Свящ. Конгрегації св. Уряду:

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

SANCTIONES CANONUM 2320, 2343 § I, 2367, 2369 CODICIS IURIS CANONICI EXTENDUNTUR AD UNIVERSAM ECCLESIAM NEDUM LATINAM SED ETIAM ORIENTALEM.

DECRETUM

Cum ex expresso Ssmi D. N. Pii divina Providentia Pp. XI mandato ad Supremam hanc Sacram Congregationem Sancti Officii delata fuerit quaestio an sanctiones contentae in cann. 2320, 2343 § 1, 2367, 2369 Codicis iuris canonici, quibus quaedam delicta excommunicatione latae sententiae specialissimo modo Sanctae Sedi reservata plectuntur, extendantur ad universam Ecclesiam, Emmi ac Revmi Domini Cardinales rebus fidei morumque tutandis praepositi, omnibus mature perpensis, praehabitoque Sacrae Congregationis Orientalis et Sacrae Paenitentiariae Apostolicae voto, in plenario conventu habito Feria IV, die 12 Iulii 1934, decreverunt huiusmodi sanctiones, attenta omnino extraordinaria ipsorum delictorum gravitate, extendi ad universam Ecclesiam Latinam et Orientalem cuiuscumque ritus, atque eorundem delictorum cognitionem quoad forum internum Sacrae Paenitentiariae, quoad forum externum Sancto Officio reservari.

Et sequenti Feria V, die 19 eiusdem mensis et anni, Ssmus D. N. D. Pius divina Providentia Pp. XI, in solita audientia Excmo ac Revmo Dno Assessori Sancti Officii imperita, relatam Sibi Emmorum Patrum resolutionem adprobare et suprema Sua auctoritate confirmare dignatus est, et publici iuris faciendam iussit.

Datum Romae, ex Aedibus Sancti Officii, die 21 Iulii 1934.

L. † S.

I. Venturi, *Supremae S. Congr. S. Officii Notarius.*

В перекладі на українську мову звучить цей Декрет ось так:

НАЙВИЩА СВЯЩЕННА КОНГРЕГАЦІЯ СВ. УРЯДУ.

Карні постанови канонів 2320, 2343 § I, 2367, 2369 Кодексу Канонічного Права розтягається на цілу Церкву не тільки Латинську, але і на Східну.

ДЕКРЕТ.

На виразне поручення Святішого Вітця з Божого Провидіння Папи Пія XI. звернено до цієї Найвищої Священної Конгрегації Св. Уряду запит, чи карні постанови, що містяться в канонах 2320, 2343 § I, 2367, 2369 Кодексу Канонічного права, що ними карається деякі злочини клятвою виданого вироку застереженого в найособливіший спосіб Святому Апостольському Престолові, розтягаються на цілу Церкву. Тоді Їх Еміненції, Всечесніші Отці Кардинали заняті справою захорони віри і обичаїв, просліділи це

все докладно і засягнувши гадки Свящ. Конгрегації Східної і Свящ. Апостольської Пенітенціарії, на своїм повнім засіданні відбутім в середу дня 12. липня 1934, рішили, що ці карні постанови з огляду на особливішу тяжкість самих злочинів, розтягається на цілу Церкву Латинську і Східну якогонебудь обряду, та що осуд тих злочинів щодо області сумління є задержаний Священій Пенітенціарії, а що до зовнішньої області Святому Урядові.

Слідуючого четверга, дня 19. т. с. м. і року, зволив Святіший Отець, з Божого Провидіння Папа Пій XI., на звичайному послуханні уділеному Їх Ексцеленції, Всечесному Отцеві Асесорові Святого Уряду, предложене Собі рішення Їх Емінінцій Вітців Кардиналів апробувати і Своєю найвисшою повагою затвердити, та приказав його прилюдно оголосити.

Дано в Римі, з Палати Святого Уряду, дня 21. липня 1934.

(печатка)

I. ВЕНТУРІ, Нотар Найвисшої
Св. Конгрегації Св. Уряду.

Поручаємо повисший Декрет добре собі присвоїти і подати його до відома вірним а рівночасно подаємо зміст і короткий коментар висше згаданих Канонів.

І так Канон 2320¹⁾ накладає клятву задержану в найособливіший спосіб Папі на тих, що грішать проти освячених видів; Кан. 2343, § 1²⁾ на тих, що зневажають Папу; Кан. 2367³⁾ на священиків, що розрешають учасника(цю)

¹⁾ Can. 2320. — Qui species consecratas abiecerit vel ad malum finem abduxerit aut retinuerit, est suspectus de haeresi; incurrit in excommunicationem latae sententiae specialissimo modo Sedi Apostolicae reservatam; est ipso facto infamis, et clericus praeterea est deponendus.

²⁾ Can. 2343, § 1. — Qui violentas manus in personam Romani Pontificis iniecerit:

1.º Excommunicationem contrahit latae sententiae Sedi Apostolicae specialissimo modo reservatam; et est ipso facto vitandus;

2.º Est ipso iure infamis;

3.º Clericus est degradandus.

³⁾ Can. 2367, § 1. — Absolvens vel fingens absolvere complicem in peccato turpi incurrit ipso facto in excommunicationem specialissimo modo Sedi Apostolicae reservatam; idque etiam in mortis articulo, si alius sacerdos, licet non approbatus ad confessiones, sine gravi aliqua exoritura infamia et scandalo, possit excipere morientis confessionem, excepto casu quo moribundus recuset alii confiteri.

§ 2. Eandem excommunicationem non effugit absolvens vel fingens absolvere complicem qui peccatum quidem complicitatis, a quo nondum est absolutus, non confitetur, sed ideo ita se gerit, quia ad id a complice confessario sive directe sive indirecte inductus est.

в грісі нечистоти а Кан. 2369¹⁾ на тих, що порушують печать сповіди, а з Кан. 2368, § 1²⁾ кари на тих, що непрямо порушують сю печать.

Кан. 2320 звучить в перекладі ось так: „Хто викидає освячені види, або в злій цілі їх забирає або переховує, є підозрілий в ереси; впадає в клятву виданого вироку в найособливіший спосіб застережену Апостольському Престолові; є самочинно знеславлений, а духовний має бути зложений“.

Викидає освячені види цей, що кидає їх в невідповідне, погане місце, що з нечестю їх кидає прим. на ступні престола, на дорогу, з погордою розсипує на престол або розливає освячене вино.

Забирає або переховує в злій цілі цей, що тому їх забирає або переховує, щоби дати св. Тайни цему, хто обіцяв дати за це гроші або щоби їх ужити до забобону, або щоби їх в інший спосіб безчестити.

Цю саму клятву стягають на себе і спільники, якщо їх участь була конечна до сповнення злочину або якщо вони разом змовилися і фізично співділяли.

Кан. 2343 § 1. виглядає так: »Хто насильно наложивби руки на особу Римського Папи:

1) Стягає на себе клятву виданого вироку в найособливіший спосіб задержану Апостольському Престолові, і самочинно треба його оминати. (*ipso facto vitandus*).

2. Є знеславлений самим правом;

3. Духовний має бути зложений.«

Насильно наложити руки на Папу зн. ділами наносити кривду, чи особі, чи достоїнству, чи свободі; особі через биття, або через зранення рукою чи

¹⁾ Can. 2369, § 1. — *Confessarium, qui sigillum sacramentale directe violare praesumpserit, manet excommunicatio specialissimo modo Sedi Apostolicae reservata; qui vero indirecte tantum, obnoxius est poenis, de quibus in can. 2368, § 1.*

§ 2. *Quicumque praescriptum can. 889, § 2 temere violaverit, pro reatus gravitate plectatur salutari poena, quae potest esse etiam excommunicatio.*

²⁾ Ex Can. 2368, § 1. — . . . „suspendatur a celebratione Missae et ab audiendis sacramentalibus confessionibus vel etiam pro delicti gravitate inhabilis ad ipsas excipiendas declaretur, privetur omnibus beneficiis, dignitatibus, voce activa et passiva, et inhabilis ad ea omnia declaretur, et in casibus gravioribus degradationi quoque subiiciatur“.

в який інший спосіб; достоїнству переслідуючи його в тім намірі, щоби йому пошкодити, плюючи на него, обкидуючи його гидотою; свободі увязнюючи його, заковуючи в кайдани.

Дотично спільників треба то само сказати, що і в попередньому випадку.

Кан. 2367. § 1: »Цей, що розрішає або удає що розрішає учасника(цю) в грісі нечистоти самочинно стягає на себе клятву в найособливіший спосіб задержану Апостольському Престолові, а це навіть в годині смерти, якщо інший священник, хоч не апробований до сповідей, без якоїсь тяжкої неслави і згіршення, міг вислухати сповіди умираючого(ої), винявши цей випадок, де умираючий не хоче перед іншим сповідатися.

§ 2. В ту саму екскомуніку впадає цей, що розрішає або удає, що розрішає учасника, що вправді невизнає на сповіди гріха учасництва, що від него ще не отримав розрішення, але тому так поступає, бо до цього прямо або непрямо спонукав його (її) учасник сповідник.“

Справа ясна, тож не потребує коментара. Впрочім за цей випадок обширно розправляє моральна.

Кан. 2369 §. 1: »Сповідника, що поважився прямо нарушити печать сповіди, чекає клятва в найособливіший спосіб задержана Апостольському Престолові; а хто нарушивби (печать сповіди) тільки непрямо, підпадає під кари, про котрі є бесіда в кан. 2368, § 1.

§ 2. Хто небудь необачно нарушивби припис кан. 889 § 2 відповідно до тяжкості вини, має бути покараний спасеною карою, що нею може бути і клятва».

Прямим є порушення печати сповіди тоді, коли сповідник виявляє і гріх і особу каючогося. Непрямо порушує сповідник печать сповіди тоді, якщо з цього, що сповідник говорить або ділає, повстає небезпека пізнати гріх каючогося або небезпека, що через це зробиться сповідь утяжливою і прикрою.

Цензуру за порушення печати сповіди затыгає тільки сповідник. Кожний інший, що в якийсь спосіб прийшов до відомости гріхів визнаних на сповіди, є вправді обов'язаний заховати печать сповіди, але самочинно не стягає на себе клятви. Ту належить товмач і особи, що підслухали якийсь

гріх зі сповіди або особи, що перед ними сповідник зрадить печать сповіди.

Спільників у сім злочині дотичить все сказане у попередніх випадках.

Ще на одну обставину треба звернути увагу а саме на слова *violare praesumpserit* якби сповідник поважився порушити печать сповіди с. зн., що яке небудь незнання, хочайби грубе (*ignorantia crassa*) оправдує від клятви.

Що до кар з Кан. 2368, § 1, на тих що непрямо порушують печать сповіди, то вони є такі: Священик, що непрямо порушує печать сповіди: „має бути суспендований від слухання таїнствених словідей або навіть відповідно до тяжкості проступку, має бути узнаний за неспосібного до їх слухання, має бути позбавлений всіх бенефіцій, достоїнств, голосу активного і пасивного і має бути узнаний за неспосібного до них всіх, а в тяжших випадках має бути навіть zdegradований“.

Ч. 6192. — В справі Празника св. Священомученика Йосафата.

Сегорічний Празник св. Священомученика Йосафата випадає в неділю 25. падолиста.

Перед Празником належить всюди відправити триднешницю, ц. є. в четвер, п'ятницю і суботу, кожного дня відправити молебні до св. Йосафата (де було би більше число вірних, з виставленням Найсв. Тайн), виголосити коротку проповідь на основі життя Святого і відспівати суплікацію.

В сам день Празника належить відправити торжественну Службу Божу в честь Святого, а в належито приготованій проповіді піднести, яких добродійств зазнавав наш нарід від католицької Церкви взагалі, а через проляну кров Священомученика в особенности.

По Службі Божій треба відспівати »Тебе Бога хвалим« і уділити благословення Найсв. Тайнами.

Перед празником заохотять Всч. ОО. Душпастирі своїх вірних, щоби числено приступили до св. Тайн.

Ч. 6192. — В справі Празника Непорочного Зачаття Божої Матері.

Всечеснійші Отці доложать всіх зусиль, щоби в сім

Ювілейнім Році Відкуплення людського роду, як найторжественніше відсвятковано у всіх парохіях Празник Непорочного Зачаття Цей, що під хрестом стала нашою Співвідкупителькою і нашою Матірю.

В сій цілі поручаємо всім Всч. ОО. Душпастирям щоби:

1. заохотили всіх вірних до прийняття св. Тайн в день празника.

2. приготували вірних на се торжество девятидневним або принайменше тридневним богослуженням в честь Непорочної Богоматери;

3. в сам день Празника торжественно посвятили Пренепорочній свої парохії, по низше заподаному взорі. Всч. оо. Катеxити заохотять до участі в сих торжествах шкільну молодь.

АКТ посвяти Непорочному Зачаттю Божої Матери.

»Я хоч недостойний називатися Твоїм слугою, бажаючи однак по можности віддати Тобі, Пресвята, Пренепорочно Зачата Діво, як найбільшу честь і славу, вибираю тебе за особливішу Покровительку парохії (епархії) мені повіреної, і всіх моїх вірних. В присутности Твого Обручника святого Йосифа і Ангелів хоронителів сеї парохії (епархії), (посвячую Тобі всі міста і села нашого краю і всіх людей, що в них живуть), посвячую Тобі всі родини, їх хати і домівства з добутком і майном, і через Найсв. Кров Твого Сина, котру за нас проляв, благаю Тебе Пресвятая, прийми нас за Твої діти, будь нам Матірю, Заступницею, Покровителькою, Владичицею, і упроси Всемилоствива, всім нам ласку у Бога, щоби ми в ділах, словах і гадках стереглися всього, що може не подобатися Богу і Тобі, наша Мати; благослови наш нарід, вєднай йому у Твого Сина, щоби завсіди кріпко держався св. католицької віри, заховував Божий Закон та вірно і витривало величав Твоє Пренепорочне Зачаття. Амінь.

За всіх молишся Предобра, що прибігають з вірою під могучий Твій покров; бо ми грішні не маємо перед Богом іншого спасення в бідах і безнастаннім горю. Тяжке носимо бремя гріхів, Мати Вишнього Бога, тому до Тебе припадаємо, спасай від всякого нещастя Твоїх слуг.

Не маємо иншої помочи, не маємо иншої надії крім Тебе, Пречиста Діво! Ти нам поможи, на Тебе надіємося і Тобою хвалимося, бо ми Твої слуги, не відкидай нас! Амінь«.

**Ч. 5744. — В справі перестерігання приписів цивільного
закона в подружжх справах.**

Міністерство В. Р. і О. П. надіслало дня 13. жовтня 1934
№. V — 2918/34 таке письмо:

»З уваги на те, що деякі священники настоятелі гр. кат.
Урядів парохіяльних при уділюванні вінчання не приміню-
ються до приписів § 49 і сл. як також § 78 К. У. з 1811 р.
і через те наражають інтересованих на консеквенції, які
впливають з незгідности заключеного подружжя з припи-
сами державних законів, Міністерство В. Р. і О. П. просить
ввічливо Вашу Ексцеленцію о належне поучення підляга-
ючого йому духовенства о конечности примінювання до
приписів державних законів».

Подаючи се письмо до відома Всеч. ОО. поручається
на будуче стисло перестерігати приписи цивільного закона
в справах подружжх.

Ч. 6194. — В справі ужитковання ерекціонального лісу.

Звертається увагу Всеч. Духовенства, що вируб дере-
ва в ерекц. лісі в поодиноких парохіях через ОО. парохів,
що мають на се дозволення, не може ніколи пере-
висшати контингенту дозволеного затвердженням дотич-
ними властями пляном згл. господарчою програмою і фак-
тично істнуючим деревостаном в ерекц. лісі, який не
все годиться зі зіставленням в пляні. Часто лучається,
що мильно зіставлений плян господарчий виказує такий
контингент дерева, який в дійсности з різних причин
(як крадежи, виворотів бурею, винищення морозами
або через помилку зіставляючого плян господарчий і т. п.)
ані в малій части не знаходиться вже в лісі. Тому ОО. па-
рохи перед вирубом дерева обовязані провірити в ерекціо-
нальнім лісі, чи деревостан, що знаходиться в лісі відповідає
зіставленню в господарськім пляні і щойно по ствердженню
згідности його можуть безкарно приступати до вирубу доз-
воленого пляном контингенту дерева. Хто з ОО. парохів з
якої небудь причини занелбає в однім році або в кількох
по собі слідуєчих літах вирубати дозволений пляном го-
сподарчим контингент дерева, той не може без осібного до-
зволу влади духовної рубати нараз за минувший час. Са-
мо собою розуміється, що тому праву користання з виру-

бу дерева відповідає стислий обов'язок заліснення вирубаного терену через вміле і успішне її закульторовання і то сейчас по доконанім вирубі з весною слідуючого року а перед новим вирубом в осени. Над совісним виконуванням цих обов'язків чувають Всч. ОО. Декани. Еписк. Ординаріят поручає отсим всім Всеч. ОО. Деканам, щоби в кождорічних звітах про стан свого деканату, подавали точну реляцію про стан лісів в своїм деканаті.

При сій нагоді поновно пригадується, що ОО. завідателі місцеві або доїзджаючі не мають права в якійбудь формі, або на якунебудь ціль користати з лісу ерекціонального, хоч виарендовують ерекціональні ґрунта під рілну господарку, бо ліс ерекціональний ніколи не становить предмету такої аренди. — Від Еписк. Ординаріату.

Х Р О Н І К А.

Іменовання.

Ч. 5013 о. Куновський Володимир парох у Висоцьку нижнім, деканом Височанським.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 6013. о. Шпот Михайло — Артасів.

Завідательства одержали:

Ч. 5707. о. Тимчук Семен — Звертів.

Сотрудництва одержали:

Ч. 5708. о. Бартко Василь — Ольшаник.

Померли.

о. Крушинський Теодор, парох в Тенетисках 27/X 1934.

о. Др. Винницький Роман, декан Риманівський і парох у Вороблику королівським 1/11 1934.

Душі їх поручається молитвам Всеч. Духовенства.

З гр. кат. Еп. Консистерії.

Перемишль, дня 12. листопада 1934.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епп.

II. ЧАСТЬ.

»ДЕНЬ ОЩАДНОСТИ».

Товариство »Ощадність» для господарности і добробуту, Кооператива з обмеженою порукою у Львові, приступило до zorganizовання в цілім краю обходу „Дня Ощадности“ в місяцях листопаді, грудні ц. р. і січні 1935, що подається отсим Всеч. Духовенству до відома.

ЗАКЛИК.

Управа VII. П. Е. П. за дозволом Преосв. Еписк. Ординаріату звертається до Всеч. ОО. з проханням з нагоди Празника св. О. Николая евентуально Непор. Зач. Пр. Д. М. відправити Акафіст і урядити збірку по церквах на підмоги церков. Рівночасно пригадується, що від 1934 р. кожна церква має платити на сей фонд сталу вкладку на рік по 1 зл. Проситься чимскорше її надіслати, а також вирівнати залеглі членські вкладки за 1932 і 1933 р.р., які виносять від матерної церкки 6 зл., а від дочерної 3 зл. Гроші проситься слати на адресу Канцелярії Еписк. Консistorії з допискою »на фонд підмоги церков» а також зазначити, чи се є членська вкладка, збірна або добровільний даток.

Управа VII. Секції П. Е. П.

ЗМІСТ

Перемиських Епархіяльних Відомостей за рік 1934.

Число розпо- рядження	З м і с т	Сторо- на
	Ч. І.	
	Пастирський лист з нагоди Великого Посту	1
102	В справі 12-ої річниці вибору Папи Пія XI.	7
551	Розпорядок на час постів в р. 1934 згл. до Вел. Посту в р. 1935.	7
28/орд.	Оснування Генерального Інституту Като- лицької Акції	8
664	Про залагоджування спорів священиків поміж собою, а з окрема наших свя- щеників з духовенством католицьким других обрядів	9
51	Цінні видання з проповідничої літератури	10
	Хроніка	11

Число розпо- рядження	З м і с т	Сторо- на
	Надзвичайний Ювілейний Рік а Католиць- ка Акція	13
	Ч. II.	
	Бажання Преосв. Ординарія з нагоди Христового Воскресення	25
1842	Речинець іспитів конкурсних о душпас- тирські бенефіції в р. 1934	29
1843	Речинець іспитів з догматики, моральної і церковного права в р. 1934.	29
45/орд.	Створення і проголошення Епархіяльного Інституту Католицької Акції на обла- сти Перемиської Епархії	29
	Конституційний Статут Католицької Акції в Галицькій Провінції	30
	Правильник Генерального Інституту Ка- толицької Акції	34
	Хроніка	36
	В справі збірки на річ Центрального Ма- рійського Товариства Молоді у Львові	39
	Належитість за шематизм на р. 1934.	39
	Нова книжка („Ісус Христос, Його життя, наука й чуда“)	39
	Св. Письмо Ст. З. в українському пере- кладі	40
	Фабрика свічок „Керос“	40

III

Число розпо- рядження	З м і с т	Сто- рона
	Ч. III.	
	Апостольська Конституція Св. Вітця Пія XI. „Quod superiore anno“ з дня 2. IV. 1934 — про розширення Надзв. Ювил. Року на цілий католицький світ	41
2662	Постанови дотично позискання Ювиль- ного Ві пугу в р. 1934/35	50
	Правильник Епархіяльного Інституту Ка- толицької Акції	57
80/орд	Подяка Св. Отця за Петрів гріш 1933	60
2502	В справі Збірки на „Петрів гріш“ в праз- ник св. св. Ап. Ап. Петра і Павла	60
1958	В справі вирубу дерева в ерекціональних лісах	61
	Хроніка	61
	Речинець Загальних Зборів Тов-а „Епар- хіяльна Поміч“ в Перемишлі	64
	Ч. IV.	
2798	Речинець до вношення подань о прийяття до духовної Семинарії	65
2908	Духовні вправи для священників	66
2909	До Всеч. ОО. Деканів у справі душпас- тирського курсу	67
	Програма душпаст. курсу	68
2910	Речинець іспиту для дяків	70
2911	Речинець до вношення подань о прийяття до дяківського Інституту в Перемишлі	70

Число розпо- рядження	З м і с т	Сто- рога
2912	Конкурс на опорожнені парохії . . .	70
2013	Справа винагороди за навчання релігії у вселюдних школах . . .	71
1390	В справі позички „Рідній Школі“ . . .	72
1775	Як добувати документи в Совдепії? . . .	72
2959	В справі Празника Пресв. Серця Ісуса . . .	73
	Хроніка	74
	Католицька Акція а церковні товариства . . .	75
Ч. V.		
4538	На поміч жертвам повені . . .	89
4467	Декрет св. Ап. Пенітенціярії про надання відпустів на дні папських свят . . .	91
4502	Обовязки ОО. душпастирів дотично кан- дидатів духовного стану . . .	91
4468	Шкільні звідомлення ОО. Катехитів . . .	92
4469	Вакаційний час в Єпископській Консистерії . . .	92
4473	Речинець присилання зібраних грошей на „Петрів“ гріш	93
4474	В справі належитости за оливу і пр. до св. мира за 1933 р.	93
3447	В справі пересилання метрикальних копій до Еп. Консистерії	93
4475	В справі передплати за Епархіяльні Відо- мости на р. 1934	93
3552	Поручається книжку „Світські Апостоли до праці“	93

Число розпо- рядження	З м і с т	Сто- рона
	Хроніка	94
	Протокол Звич. Заг. Зборів То-ва П. Е. П. з 1934 р.	95
	Ч. VI.	
142/орд.	В справі молитов, що їх треба відмовляти в цілі доступлення Відпусту св. Юви- лею Відкуплення	105
5723	Слово до Всеч. Духовенства по душпас- тирським курсі	106
5492	В справі щорічного Празника Христа Царя	108
5493	В справі предкладання звітів про релігій- но моральний стан парохії	109
5251	В справі опіки над упослідженими дітьми	109
5724	Конкурс на опорожнені парохії	109
3992	В справі винайдення метрики уродин і хрестин Михайла Тучинського	111
	Хроніка	111
	В Христі — Відкуплення, в Христі — Від- родження	113
	Ч. VII.	
6190	Апостольський Візитатор	121
6191	Декрет Найвисшої Свящ. Конгрегації св. Уряду дотично розтягнення цензур в найособливіший спосіб Папі задер- жаних і на Східну Церкву	121

Число розпо- рядження	З м і с т	Сто- рона
6192	В справі Празника св. Священомученика Йосафата	126
6192	В справі Празника Непорочного Зачаття Божої Матери	126
5744	В справі перестерігання приписів цивіль- ного закона в подружжх справах .	128
6194	В справі ужитковання ерекціонального лісу	128
	Хроніка	129
	День ощадности	130
	Заклик Управи VII. Секції П. Е. П. .	130

